

כנגד הנאשמים הוגש כתב אישום שמעגן בתוכו מסכת עובדתית קשה המתייחסת לעבירות מין ואלומות שביצעו הנאשמים כנגד בני משפחתו של הנאשם 1 – חסיד של הרב מ. אודסר – שעליהם נמנים 6 נשים הנשואות לו ו- 17 ילדים. האישומים המיוחסים לנאשמים, בין השאר, הם: החזקה בתנאי עבדות, לפי סעיף 375א לחוק העונשין; תקיפה הגורמת חבלה של ממש ומעשה מגונה; מספר עבירות של אינוס בנסיבות מחמירות ומעשים מגונים בנסיבות מחמירות; מעשה מגונה בנסיבות מחמירות; מעשה סדום בנסיבות מחמירות ותקיפה בנסיבות מחמירות; תקיפה בנסיבות מחמירות וחבלה בנסיבות מחמירות; כליאת שווא והתעללות בקטין...

בית המשפט פסק כלהלן:

חלק מהחקירות אכן לא תועד, אולם מדובר בחלק זניח, בעיקר בתחילת החקירות, לעיתים בשל תקלה ולעיתים בשל חוסר תשומת לב. אף שהיו מחדלי חקירה מסוימים, הם אינם משמעותיים ואין בהם כדי להשליך באופן מהותי על טיב החקירה ותוצאותיה.

עד המאשר כי רשם יומן או רישום רלוונטי אחר – הופך בכך את המסמך לקביל ואף לחלק מעדותו. המשקל הראייתי של היומן (או הרישום) יקבע על-פי עמדת העד כלפי תוכן הרישום, מהותו, אימותו או הפרכתו, על-פי הגיונם של דברים והתאמתם לראיות אחרות. הוא הדין בענייננו. כיוון שהעדות אישרו כי רשמו את היומנים הרי שהם קבילים, אך משקלם והאמור בהם ייקבע נקודתית בכל עניין קונקרטי.

יש להידרש לשאלה: האם מערכת היחסים בין הנאשם ד.א. לבין בני ביתו עולה לכדי החזקה בתנאי עבדות כאמור בחוק.

שלושת היסודות החלופיים המופיעים בתת הסעיף 375א(ג) לחוק העונשין: החפצה (קנייניות), שליטה ממשית ושליטת חירות, אינם חייבים בהכרח לבוא לידי ביטוי בדרך של התנהגות אלימה, מפורשת ובוטה, וניתן להגשימם גם בצורה ערמומית ומתוחכמת יותר, כפי שארע במקרה שלפנינו.

כמו כן יש להדגיש, כי שאלת אמונתו של הנאשם בדרכים בהן נקט, אינה רלוונטית לשאלת התקיימות יסודות העבירה. ייתכן כי הנאשם, ואף קורבנותיו מקרב בני ביתו, האמינו (ועודם מאמינים) באמונה שלמה כי דרכי פעולתו של הנאשם אכן היו מתחייבות והכרחיות, אולם אין די באמונה זו כדי לשלול את המסקנה כי הקורבנות הוחזקו בתנאי עבדות וכי אחד או יותר מהיסודות החלופיים המוזכרים בסעיף: קנייניות, שליטת חירות ושליטה ממשית, אמנם מתקיימים.

קיים קושי להסיק על קיומה של הסכמה חופשית ואמיתית בנסיבות שבהן מתקיים אחד (או יותר) מהיסודות החלופיים של העבירה.

במקרה דגן נראה כי קביעה גורפת וכללית כי המעשים נעשו בניגוד לרצונם של בני הבית לא תהיה מדויקת, במיוחד לאור העובדה כי הנשים בבית הינן בוגרות וכשירות משפטית. אולם מהעדויות השונות עולה כי חלק משמעותי מהמעשים נעשה בכפייה של ממש ובניגוד גמור לרצונם של בני הבית. מהראיות שהוצגו עולה כי מבין שלוש החלופות המוזכרות בתת הסעיף, החלופה המרכזית והמובהקת ביותר המתקיימת בענייננו נוגעת לשליטה הממשית של הנאשם בבני ביתו.

--- סוף עמוד 2 ---

בנסיבות העניין, יש לחלק את העדויות בנוגע להתקיימותו של יסוד השליטה הממשית לארבע נקודות עיקריות: (א) המעמד הנשגב שייחסו בני הבית לנאשם והפחד שזרע בהם, (ב) הדרך המניפולטיבית שבה ניצל את השפעתו, (ג) ניתוקם של בני המשפחה מהעולם החיצוני, ו-(ד) המטלות והעונשים הסדיסטים שביצעו בהוראת הנאשם או למענו.

יחסם של בני הבית אל הנאשם היה אפוא כאל קדוש נשגב ויודע כל, והוראותיו מולאו מתוך פחד ויראה של ממש. כשלעצמה מהווה תפיסה מעוותת זו סממן אפשרי לקיומם של יסודות העבירה, אך בעיקר יש בה כדי להסביר את הרקע שעמד בבסיס השפעתו האדירה של הנאשם על בני משפחתו, שתורגמה בהמשך למשטר של ענישה ושירותים. הנאשם פעל בהצלחה לניתוקם של בני המשפחה מהסביבה החיצונית. בידודם של בני המשפחה מהסביבה החיצונית סייע לנאשם להנהיג את משטר השירותים והענישה, וכן הוא מהווה יסוד מובהק בפני עצמו לעניין קיומן של החלופות השונות שבסעיף, במיוחד שליטה ממשית ושליטת חירות.

מהראיות עולה בבירור, כי הנאשם מנע את חירותם של בני הבית, הן באמצעות השליטה והתלות שפיתחו בו הנשים, שלא אפשרה להן לעזוב (על אף רצונן לעשות כן), והן באמצעים פיזיים ואלימים, אשר שימשו גם לצורך סיכול הבריחה עצמה, וגם לשם הענשת הבורחים, לאחר שנתפסו. בנסיבות, יש לקבוע שגם החלופה השלישית בסעיף, שלילת חירות, מתקיימת במקרה שלפנינו בעניינו של הנאשם.

יש לקבוע כי שתיים מהחלופות המצויות בתת הסעיף 375א(ג) מתקיימות בענייננו: החלופה השנייה הנוגעת לשליטה ממשית, וכן החלופה השלישית הנוגעת לשליטת חירות. לפיכך יש לקבוע כי הנאשם החזיק את בני ביתו ב"תנאי עבדות", כאמור בתת הסעיף 375א(א), אולם בכך אין די, שכן יש לקבוע כי החזקה זו נועדה "לצורכי עבודה או שירותים לרבות שירות מין". במקרה דנן, החלופות המוזכרות בעניין זה בסעיף (קבלת עבודות או שירותים) אמנם מתקיימות.

במקרה שלפנינו נראה, כי ההחזקה בתנאי עבדות היוותה חלק אינטגרלי מחיי הבית וממערך האמונה הרוחני של הנאשם ובני ביתו, ולצד זאת אפשרה לנאשם לקבל באופן ממוסד ושיטתי אספקה קבועה של כספים ושירותים.

הנאשם הנהיג באופן מכוון משטר מתמשך של שליטה ושליטת חירות, שהביא להעבדתן היומיומית של הנשים ולניצולן המיני לטובתו האישית. מהראיות עולה כאמור בבירור כי הנאשם ניצל במשך שנים את שליטתו בנשותיו לצורך שליחתן היומיומית והקבועה לאיסוף כספים ברחובות הערים, תוך שהוא מורה להן על סכומי המינימום שעליהן להשיג ואף מפקח עליהן פיקוח הדוק ביותר במהלך היום.

יש לקבוע כי גם החלופות המופיעות בתת הסעיף 375א(א) מתקיימות בענייננו, וכן כי מתקיים קשר הדוק בין יסודות השליטה הממשית ושליטת החירות לבין קבלת השירותים והעבודות. בדומה ליסוד השליטה, גם החלופות שבסעיף 375א(א) אינן מתקיימות במקרה שלפנינו באופן פורמאלי או שטחי, אלא באופן מובהק ובוטה ואף בנסיבות חמורות ביותר.

נוכח התקיימותן של כל אחת מהחלופות בתת הסעיף, ולאור התקיימותם של יסודות השליטה הממשית ושליטת החירות, מתמלאים כל התנאים הנדרשים בסעיף, ולפיכך יש להרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו באישום הראשון. בחינת העדויות באישום השני שעניינו תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין ומעשה מגונה לפי סעיף 348 (ג) לחוק אינה מאפשרת את הרשעת הנאשמים.

--- סוף עמוד 3 ---

באשר לאישום השלישי שעניינו מספר אירועים של אינוס בנסיבות מחמירות לפי סעיף 345(ב)(5) לחוק העונשין: לאישום זה מספר נדבכים: הראשון, הרהורים אסורים של נשים; השני, ענישה בערום עם א.מ.; השלישי, הוכחת גירוי של הנשים מא.מ. על-ידי בדיקת רטיבות באיברי המין שלהן פנימה.

ד.א. נושא באחריות לביצוע בדיקות רטיבות באמצעות מקל בשלוש הנשים, פעם אחת בכל אחת. כמו כן נוכחו בדיקת רטיבות באמצעות א.מ. בג', בדיקת רטיבות באמצעות א' בד' וכמה בדיקות בה. בדיקות אלה הינן חודרניות, פוגעניות ונעשו בכפייה, כענישה בגין וידוי על הרהורים אסורים כביכול. לפיכך יש לקבוע כי מדובר באינוס ועל כן יש להרשיע את ד.א. בששה מעשי אינוס.

כמו כן יש להרשיע את שני הנאשמים במספר מקרים של מעשים מגונים בנסיבות מחמירות עקב ענישה בערום. עצם הסיטואציה כענישה מתקנת עקב וידוי, ללא בגדים, למשך זמן רב, באופן מבזה ומשפיל, מבססת את יסודות העבירה.

העבירה המיוחסת לנאשמים באישום הרביעי הינה מעשה מגונה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב) (5) לחוק העונשין. במעשה הליקוק שביצעו שלוש הנשים בפי טבעתו של א.מ. יש ביזוי מיני מכמה טעמים: האחד, הגורם למעשה הוא הרהור אסור על א.מ. כגבר; השני, המעשה עצמו, ליקוק צואה, הוא מעשה משפיל ומבזה; השלישי, המקום עצמו – פי הטבעת. ד.א. יזם והורה על העונש, ואילו א.מ. לא החליט עליו אך היה מעורב בביצוע העונשים הללו והיה מודע לכפייה בה התבצעו.

הכרעת דין

השופט י' צבן:

1. נאשם 1, ד.א., יליד 1955, הינו חסיד של הרב מ' אודסר, המכונה "סבא" או "בעל הפתק", שהינו פלג של חסידי ברסלב – נחמן מאומן. הנאשם 1 יעד עצמו ופעל להפצת משנתו של סבא ברבים. נאשם 2, א.מ., יליד 1968, הינו עמיתו של נאשם 1. נאשם 1 הקים משפחה עליה נמנו 6 נשים הנשואות לו ו-17 ילדים. בשנת 1980 נישא הנאשם לא', ילידת 1964, והביא עמה לעולם עשרה ילדים. בשנת 1998 הכיר הנאשם את ב', ילידת 1960, אם לארבעה ילדים (משלושה בעלים קודמים) וגרושה 4 פעמים, נישא לה והביא עמה לעולם ילד נוסף. בשנת 1999 הכיר הנאשם את ג', ילידת 1981 ונישא לה, השניים הביאו לעולם ילד אחד. בשנת 2000 נישא הנאשם 1 לד', ילידת 1973, (לאחר שזאת התגרשה מנאשם 2). בשנת 2001 נישא הנאשם 1 לה., ילידת 1980 ובני הזוג הביאו לעולם, בשנת 2005, בת אחת. בשלהי שנת 2009 נישא הנאשם לו' ילידת 1983. מלבד הנישואים לאישה הראשונה א', הנישואים עם חמש הנשים הנוספות נעשו באופן דתי בלבד, לא נרשמו ולא דווחו.

--- סוף עמוד 4 ---

בשנים 2000-2009, התגוררה המשפחה בבית בשכונת ליפתא בירושלים. בשנת 2009 שכרה המשפחה בית וחצר בשכונת רוממה בירושלים ובו התגוררה. במקביל שכרה המשפחה ביחד עם נאשם 2 חלק מבניין בשכונת גבעת שאול בירושלים ובו הקימו בית מדרש וחדרי מגורים. נאשם 2 התגורר לסירוגין בגבעת שאול ועם המשפחה המורחבת. כמו כן החזיקה המשפחה קרוואן מגורים גדול בעיר טבריה סמוך לכנרת, וכן דירה שכורה בתל אביב.

2. בכתב האישום עשרים אישומים כנגד נאשם 1 (להלן – גם ד.א.), וארבעה מהם (אישומים 2, 3, 4, 6) מופנים גם כנגד נאשם 2 (להלן – גם א.מ.).

3. **באישום הראשון** מיוחסת לנאשם 1 עבירה של החזקה בתנאי עבדות, לפי [סעיף 375א לחוק העונשין](#). בכתב האישום נטען כי על-מנת ליצור ולהחזיק את המשפחה המורחבת יצר לעצמו הנאשם 1 דימוי כמי שממשיך את דרכו של סבא, עמו היו לו קשרים ישירים, תוך שהוא מנכס לעצמו סגולות טרומיות וכוחות מיוחדים ונוהג בכל אישה חדשה בעדינות ובאהבה, עד שכל אחת ואחת מהן קיבלה את דרכו כדרך חיים בלעדית. בהמשך שינה נאשם 1 את טעמו ותחת גילוויי אהבה וקירבה פנה לאלימות, כוח ויחס משפיל. מעת לעת במצבי זעם הטיל קללה על מי מהנשים, אמר להן כי יקרו להן אסונות, גרם להן לקבל את עליונותו ולסור למרותו באופן מוחלט, תוך שהוא זורע פחד ואימה, הן בקרב הנשים והן בקרב ילדי המשפחה. במשך השנים פעלו נשותיו של נאשם 1 לאתר מועמדות נוספות להיות נשותיו ולהצטרף למשפחה, על-מנת להפיץ את משנתו של סבא. עם כניסת אישה למשפחה דאג להרחיקה ולנתקה ממשפחתה הגרעינית המקורית. לשם הפצת האמונה בסבא הקים נאשם 1 עם בניו להקה מוסיקלית, ארגן אירועים והורה לנשים לאסוף תרומות למימון פעילות ההפצה, חיי המשפחה וכלכלתה. במקביל ניהל את המשפחה ביד רמה, בשליטה ללא מיצרים, תוך שימוש בדרכי אלימות, השפלה, סחיטה ואיומים, כשהוא מנהל מערך ענישה מבזה, שכונה בפיו ובפי כל בני הבית "דין", שכלל הטלת עונשים קשים, הן פסיים והן אחרים, לרבות גידופים ומכות. עוד נטען בכתב האישום, כי נאשם 1 ייסד בבית המשפחה תפיסה לפיה הוא מסמל את האדם הראשון ונאשם 2 מסמל את הנחש, קרי יצר הרע. בהמשך וכחלק מכך יצר מציאות בה הנשים והילדים חייבים להתוודות לפניו, הן על מעשים אסורים והן על הרהורים אסורים, בתגובה לוידוי הוטלו על

--- סוף עמוד 5 ---

הנשים והילדים "דינים", קרי עונשים לפי שיקול דעתו של נאשם 1, כאשר הנשים האמינו שעונשים אלה אינם אלא "תיקון" שקיבלו על עצמן. סעיף 18 לאישום הראשון מפרט **דינים** שנקט הנאשם 1 כלפי נשים וילדים: מניעת אכילה חופשית והתרת אכילת לחם ושתיית מים בלבד לתקופה קצובה; סגירה במחסן יחד עם נאשם 2 לפרק זמן קצוב, כשלעיתים נדרשה אישה להיוותר ערומה במחסן, בעיקר כאשר מי מהנשים התוודתה על הרהורים הנגועים בגברים אחרים; שהייה במחסן ללא בגדים, ללא מזון ושתייה ויציאה לשירותים רק באישור נאשם 1; הפרדה כפויה בין נשים לבין ילדיהן; כאשר נאשם 1 חשד במי מהנשים כי הרהרה בגבר אחר, ובייחוד בנאשם 2, השית עונש מבזה ומשפיל ולנשותיו ג', ד' וה., והחדיר מקל באיבר מינן כדי לבדוק אם הן "רטובות"; עונש נוסף היה לאונן בפניו ובפני אחרים או לשכב על נאשם 2 בעירום מלא תוך איסור מגע בין איברי המין; החדרת חפץ לפי הטבעת של אחת הנשים; בשל האימה שהטיל עליהן נאשם 1 אכלו ד' וה. את צואתו של נאשם 2 כחלק מדין בגין משיכתן לנאשם 2, מתוך כוונה להוכיח את כפיפותן המוחלטת לנאשם 1; נאשם 1 הורה לנשים לגהור על ישבנו החשוף של נאשם 2 וללקק צואה מפי טבעתו; שיטת ענישה נוספת נטענת – מכות שוט באמצעות כבל חשמל ומכות חשמל באמצעות שוקרים בגופן של נשים, לרבות באיברי המין, תוך שנאשם 1 נעזר בנשים אחרות ובנאשם 2 להחזיק את המוכה. עונשים אלה בוצעו בנוכחות בני הבית, לרבות ילדים; נאשם 1 איים על הנשים שנדרשו לעשות מעשים בפני הילדים; כאמצעי לחץ וענישה איים נאשם 1 על ג', ד' וה. כי יעבירן לקניין גמור לנחש-נאשם 2; במקרה מסוים השפיל את ג', אסר עליה להסתפר, לקצוץ ציפורניים, לצחצח שיניים, אמר לה כי היא מתנהגת כמו זונה והורה לה להתלבש כמו זונה ולעמוד ברחוב לצד זונות וג' צייתה לכך; כמו כן נטען כי ילדי המשפחה לא יצאו למסגרות לימודים ולא למדו בבתי ספר, ונאשם 1 אף אסר קבלת שירותים רפואיים מגורמי רפואה

מוסמכים כדי לא לחשוף את המתרחש במשפחה; נשות המשפחה הקדישו חלק גדול משעות היממה לצורך איסוף נדבות שיועדו לצדקות, חיו במשטר פחד ואימה וביטלו את הרצונות שלהן מפניו; בנוסף היה על הנשים למלא את גחמותיו המיניות של נאשם 1, לרבות קיום מין קבוצתי, בהן נטלה חלק אף בת חורגת של הנאשם; עוד נטען כי מערכת הדינים הופעלה גם כלפי ילדי המשפחה, והם הוענשו בכליאה ואלימות. לטענת המאשימה התייחס נאשם 1 לנשותיו וילדיו כקניין, תוך שליטה ממשית בהם לצורכי עבודה, קיבוץ נדבות, קבלת שירותים, טיפול בבית, החזקתו וכלכלתו, וזאת תוך השפלה וביזוי, כשכולם כחפץ בידיו.

--- סוף עמוד 6 ---

4. **האישום השני** מייחס לשני הנאשמים עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש ומעשה מגונה, בחול המועד סוכות תש"ע (א) (תשע"א) כלפי האישה ה.

האישום השלישי מייחס לשני הנאשמים מספר עבירות של אינוס בנסיבות מחמירות ומעשים מגונים בנסיבות מחמירות, ונטען כי נשים אולצו לשכב עירומות על נאשם 2 ולאונן בפני בני המשפחה, כשבחלק מהמקרים דחף נאשם 1 מקל לאיבר מינן של הנשים כדי לבדוק מידת רטיבות.

באישום הרביעי מיוחסת לשני הנאשמים עבירה של מעשה מגונה בנסיבות מחמירות ביחס לאירועי מין שביצעו בקיץ 2010 בנשים ג', ד' וה.

באישום החמישי מיוחסת לנאשם 1 בלבד עבירות של מעשה סדום בנסיבות מחמירות ותקיפה בנסיבות מחמירות בגין אירוע במהלך חג הסוכות תשע"א. נטען, בין השאר, להחדרת מקל של מטאטא לפי הטבעת של ה.

באישום השישי מיוחסת לשני הנאשמים עבירות של מעשי סדום בנסיבות מחמירות, אינוס, מעשה מגונה ותקיפה שביצעו כלפי ה. כאשר המשפחה התגוררה בליפתא, לרבות ליקוק איברי מין, מין אוראלי, החדרת אצבעות לאיבר מין, מכות שוט ושוקר חשמלי.

באישומים השביעי, השמיני, התשיעי והעשירי מיוחסת לנאשם 1 בלבד עבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות וחבלה בנסיבות מחמירות כלפי ה., בגין מספר אירועים בשנים 2006-2011.

באישומים האחד-עשר והשניים-עשר מיוחסת לנאשם 1 עבירות של תקיפה חמורה, מעשים מגונים, אינוס, מעשה סדום בבתו החורגת ח' ילידת 1993.

אישום שלושה-עשר מייחס לנאשם 1 עבירות של כליאת שווא והתעללות בקטין, ביחס לשתי בנותיו החורגות ח' וט'.

אישום ארבעה-עשר מייחס לנאשם 1 עבירות רבות של תקיפה בנסיבות מחמירות, התעללות בקטינים, מעשה סדום בנסיבות מחמירות בח' ובילדי משפחה נוספים ובהם י' (בנה של ב') וכן מעשי עונשים רבים שנעשו בנשים ובילדים נוספים.

אישום חמישה-עשר מייחס לנאשם 1 כליאת שווא, תקיפה בנסיבות מחמירות והתעללות בקטין כלפי י', בנה של ב'.

--- סוף עמוד 7 ---

אישומים שישה-עשר ושבעה-עשר מייחסים לנאשם 1 מעשי סדום, מעשים מגונים, התעללות בקטין ותקיפה כלפי מ', בנם של הנאשם עצמו וא'.

אישום שמונה-עשר מייחס לנאשם 1 עבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות ומעשה סדום שנעשו בטבריה בע' ילידת 1996, בתו שלו ושל א'.

אישום תשעה-עשר מייחס לנאשם 1 עבירות של כליאת שווא, תקיפה בנסיבות מחמירות והתעללות בקטין כלפי ילדות בנות המשפחה – ע' וצ'.

אישום עשרים מייחס לנאשם 1 עבירות של הדחה בחקירה, הטרדת עד ושיבוש מהלכי משפט בגין מעשים שנעשו לאחר מעצרו ובמשך מספר חודשים.

הפירוט העובדתי בנוגע לאישומים 2-20 יובא בהמשך הכרעת הדין במסגרת הדיון בכל אישום ואישום.

5. **בתשובתו לכתב האישום** אישר נאשם 1 את הקשר הזוגי עם שש נשים, אשר כל אחת ואחת מטעמיה שלה, שאפה לדבריו לקשר זה וביקשה להישאר בחיק המשפחה. נאשם 1 הכחיש כי ניתק את הנשים ממשפחתן הגרעינית המקורית וטען כי פעל דווקא לקירוב הנשים למשפחתן. כמו כן אישר כי המשפחה עסקה בהפצת אמונת הסבא ובאיסוף תרומות למימון חלוקת ספרים ותקליטורים, וכי כלכלת המשפחה התבססה על תרומות אוכל מבעלי עסקים, מקורות הכנסה מזדמנים או משפחתיים או עבודות מזדמנות. נאשם 1 הכחיש את המשמעות שנתנה המאשימה למונח "דינים", ולדידו מדובר בסיטואציות בהן נערכים בירורים "באווירת מתח" שסופן מסקנות והבנות החדיות (סעיף 12 לתשובה לאישום הראשון). באשר לטענות "האדם הראשון" ו"נחש", טען נאשם 1 כי מדובר בהצגת תיאטרון שנערכה במשפחה וכי המושג "מצח הנחש" הינו מושג תורני של רבי נחמן המבטא פיתוי להוציא אדם מדרכי התורה. הנאשם הכחיש צום של לחם ומים ואמר כי במשפחה המונח "לחם ומים" משמעו היה אכילת אוכל בריא ומזין כדרך לחינוך לבריאות. הנאשם הכחיש עונשים במחסן ואישר כי הילדים שהו לכל היותר בחדר מסוים לזמן קצר כחלק מחינוך. באשר לליקוק או אכילת צואה השיב הנאשם כי הדבר סופר לו בדיעבד על-ידי ה., שעשתה כן כדי להפסיק את משיכתה לנאשם 2 וכדי להיגעל ממנו, וכל נושא הצואה היה שלא בידיעתו ולא

--- סוף עמוד 8 ---

בנוכחותו. עוד טען כי הנשים היו עצמאיות, הבית היה פתוח, והחיים התנהלו בשותפות מלאה והדדית ללא כפייה וללא פחדים.

הנאשמים הכחישו בתשובתם את האשמות המיוחסות להם באישומים 2-6. נאשם 1 הכחיש את העובדות והאשמות המיוחסות

לו בשאר האישומים.

רקע דיוני ועובדתי

6. כתב האישום הוגש ביום 3.8.2011, תחילה בנפרד נגד כל אחד מהנאשמים, ובהמשך באופן מאוחד. במהלך החודשים הראשונים של ניהול ההליך התחלפו שני סנגורים, עד שהייצוג הוסדר סופית בתחילת שנת 2012. הסנגורים ביקשו חומרים נוספים ולאחר מכן נדרשו מספר חודשים ללימוד חומר הראיות הרב והמקיף. תשובה לכתב האישום ניתנה בכתב ביום 7.6.2012, קרי עשרה חודשים לאחר הגשתו. לתשובה נלוו טענות זוטא בעניין קבילות אמרות הנאשמים. משפט הזוטא נמשך ארבע ישיבות תמימות ובו העידו שוטרים המעורבים בחקירה וכן שני הנאשמים. החלטה במשפט הזוטא ניתנה ביום 23.10.2012, ונקבע בה כי האמרות קבילות, ונוכח אירועים שונים שהיו במהלך חקירות המשטרה, שאלת משקל האמרות תיוותר לשלב הסיכומים. בסיכומים לא התייחסו הצדדים למשקל האמרות. שמיעת הראיות החלה בתאריך 16.10.2012, והתקיימו עשרים ישיבות הוכחות ועוד שתי ישיבות סיכומים. הוגשו מספר קלסרי מוצגים. ב"כ הצדדים ציידונו גם בקלסרי סיכומים כתובים, מאורגנים, מסודרים כהלכה ומועילים.

7. העדים המרכזיים בהליך שלפנינו הם י', ח' – שני ילדיה של ב' מנישואים קודמים, ז' שהייתה בזמנו מועמדת להיות אישה (שישית) לנאשם 1, ה. אשתו החמישית של נאשם 1, מ' בנו של נאשם 1 וכן האישה השלישית, ד', שהובאה כעדת תביעה בעיקר כדי

להכשיר יומן שכתבה. כמו כן העידו עדי תביעה רבים נוספים. מטעם ההגנה העידו בבית המשפט נאשם 1 וכן שלוש נשותיו ג', ב' ו'. כן העידו שלוש בנות, בן אחד, ועדים נוספים. חודש לאחר תום הסיכומים הוגשה על-ידי הסנגורים בקשה לחזור ולשמוע את עדותו של י' וזאת בהסתמך על תצהיר עליו חתם ביום 19.6.2013 בו חזר בו מחלק מגרסתו. עדותו נשמעה ביום 14.7.2013 והצדדים השלימו את הסיכומים

--- סוף עמוד 9 ---

בהתאם. התביעה אף היא הגישה, ביום 28.7.2013, בקשה לצרוף ראייה – עדות נ.א., אחד הבנים, אך בקשה זו נדחתה.

נאשם 2 בחר שלא להעיד בהליך העיקרי.

8. הסנגורים טענו **לאכיפה בררנית** בגין אפליה ואבחנה בין ה. לבין א.מ., ואלה עיקרי הטענות: ה. העידה (וגם אחרים), כי הייתה מעורבת בחלק מהאירועים המיוחסים לנאשמים, לרבות אלימות כלפי קטינים. נגד ה. לא הוגש כתב אישום, ואילו לא.מ. יוחסו עבירות רבות בארבעה אישומים. ההגנה טוענת כי התביעה לא הוכיחה שלא.מ. היה רצון ויוזמה עצמאיים, וכי פעל שלא מכוח של שררה שהפעיל נאשם 1, אשר עשה דברים מרצונו שלו. עוד הדגישה ההגנה כי גם מעדותה של ה. עולה שא.מ. פעל כמו רובוט, עשה בדיוק מה שנאמר לו לעשות, לא יזם פעילות, ספג עונשים בעצמו, לא קבע דינים, היה פסיבי, לא החליט על עונשים, ומעמדו לא היה שונה משאר הנשים. חלק לא מבוטל מעדי התביעה כמו ז' ראו בו קורבן. לאור האמור עומדת לא.מ. הגנה מהצדק, כשם שלא הוגש כתב אישום נגד ה. (וגם נגד חלק מהקטינים שביצעו עבירות), כך לא היה מקום להגיש נגדו כתב אישום.

אין לקבל טענה זו. **ראשית** נעיר, כי קבלת הטענה במלואה עשויה אולי להועיל לא.מ. אך לחזק ראיות כנגד ד.א.. **שנית**, מהראיות עולה כי א.מ. אכן היה דמות פסיבית ולא החליט על דינים ועל עונשים, אך נטל חלק בשורה ארוכה של מקרים. על-פי הראיות חלק מעדי התביעה כגון ה., מ', י' וח' היו שותפים באירועים אלימים בבית, אולם א.מ. היה שותף לאירועים רבים נוספים, גם אם באופן פסיבי, כגון ערום במחסן או שהות במחסן בתהליכי כליאה. באופן ציורי אפשר לומר כי א.מ. היה "הסדן" עליו הכה "הפטיש" ד.א.. על-פי הראיות א.מ. מעולם לא התנגד להיות שותף לדינים ועונשים ולא התלונן, לא התחמק. ה. אף העידה (ראה להלן) כי היו מקרים בהם חיך תוך כדי ביצוע עונש. מאמרותיו של א.מ. עולה כי הוא היה מודע לתהליכי הענישה ולאירועים, וגם לעובדה כי מעשים רבים נעשו בכעס, תוך התרגזות ומתוך לחץ. א.מ. לא תפס עצמו כנטרלי או כקורבן, אלא כמי שנוטל חלק חשוב ב"תיקונים" עליהם החליט ד.א., וד.א. עצמו ראה בו עמית וחבר לדרך ועשה בו שימוש כאדם הומוסקסואל כנגד נשותיו. עיקרון השוויון הינו ערך נעלה ואכיפה בררנית פוגעת בו, ולפיכך הכירה הפסיקה בצורך לאבחן בין בני אדם דומים או מצבים דומים, כאשר המבחן

--- סוף עמוד 10 ---

הרלוונטי הוא האם העמדה לדין של פלוני או הימנעות מהעמדה לדין של אלמוני, נעשתה על יסוד שרירות ושיקול זר. במקרה שלפנינו חלק מעדי התביעה אכן ביצעו לכאורה מעשי אלימות ולא הוגש נגדם כתב אישום, אולם אין לומר כי נפל בכך פסול, שכן על-פי הנתונים שלפנינו הם היו בעצמם קורבנות וספגו עונשים ומעשים ובחומרה העולים לאין שיעור על המעשים שביצעו. עדים אלה אף נכנסו למהלכי שיקום לאחר שנים של שהייה במסגרת הסגורה והמיוחדת של המשפחה. מכאן שאין בידינו לומר כי נפל פגם או פסול באי העמדתם לדין.

9. הסנגורים טענו לשורה של **מחדלי חקירה** כדלקמן:

א. **העדר תיעוד** של חקירות מסוימות של ה. המפגשים בינה לבין ז', והחקירה של ח'. אין תיעוד לשיחות רבות שהתנהלו בין אחד החוקרים לבין ה. לאחר הגשת כתב האישום. הטענה הינה כי העדר תיעוד ורישום מלא ומדויק של כל חלק וחלק מהחקירות פוגע בנאשם ומפחית ממשקל ראיות התביעה.

ב. מחדל נוסף מתייחס **להלכי הרוח** בחקירות, כאשר השוטרים צעקו וקללו את הנחקרים ה., ד', ט' ואת שני הנאשמים.

ג. **זיהום העדויות**: במהלך החקירה אפשרו לעדים לעיין באמרות של אחרים, או הכניסו מילים לפי העדים.

ד. **פגיעה בזכות היועצות** ושימוש באלימות כלפי חלק מהעדים.

10. יש לדחות את טענת זו של הסנגורים. חלק מהחקירות אכן לא תועדו, אולם מדובר בחלק זניח, בעיקר בתחילת החקירות, לעיתים בשל תקלה ולעיתים בשל חוסר תשומת לב. החקירה הייתה מסועפת ביותר, התפרסה על תקופה ארוכה יחסית ונטלו בה חלק חוקרים רבים ועדים רבים. לחוסרים הללו אין השלכה של ממש על משקל הראיות. הלך הרוח בחקירה אכן לא היה מתון, בלשון המעטה, ולעיתים נשמעו החוקרים צועקים, לעיתים תקיפים, לעיתים נוזפים, אך בדרך כלל התנהלו החקירות בצורה סבירה. החוקרים עשו מאמצים לשכנע את העדים וכן את הנאשמים לספר על אירועים והתרחשויות. ככל הקשור לנאשמים – ואף שלעיתים ההתנהלות לא הייתה ראויה –

--- סוף עמוד 11 ---

הדבר לא השפיע, והם שתקו או דיברו כרצונם. באשר לעדים נוספים, הוכח כי כל בני המשפחה התייצבו לחקירות הראשונות כאיש אחד בגרסה אחידה ומכחישה. צעקות והרמת קול מצד החוקרים אכן היו בחקירת חלק מהעדים, אך לא הייתה לכך השפעה של ממש, ועובדה היא שחלק ניכר מהעדים, בין נשים ובין ילדים, לא התרשמו ולא נאותו לשתף פעולה.

באשר לזיהום עדויות ביחס לעד י': במהלך חקירותיו היו ניסיונות של החוקר להזכיר לו נושאים מסוימים, אולם אין לומר כי אותו חוקר (לובין) לימד את י' מה להגיד. י' מסר עדות ארוכה ומפורטת על אירועים וסיטואציות, ידע להסביר היטב את עצמו ואת רוח המשפחה, ועל-כן הדרכה זו או זיהום זה אינם משמעותיים.

המסקנה הינה כי אף שהיו מחדלי חקירה מסוימים, הם אינם משמעותיים ואין בהם כדי להשליך באופן מהותי על טיב החקירה ותוצאותיה.

בטרם נבחן את העדויות העיקריות ואת האישומים השונים, יש לעמוד בקצרה על אופן התגבשותה של המשפחה בהנהגת נאשם

1, ועל דרך החיים המיוחדת שניהלה, תוך הכרה של הנפשות הפועלות והמונחים הרלוונטיים.

11. המשפחה – מבנה ומרכיבים

ד.א. נולד בשנת 1955 בצרפת לעובד משרד החוץ המ'. במשך השנים למד באקדמיה למוסיקה בארץ ובצרפת הפך לרקדן מצליח. בגיל 28 החל לחזור בתשובה, הוליד ילד בשם ד' מאישה ראשונה, התגרש ממנה, ולאחר מכן נישא לא' ממנה נולדו לו (במהלך הזמן) עשרה ילדים. המשפחה (עדיין גרעינית) עלתה לארץ ופה פגש ד.א. והכיר את "בעל הפתק", נכבש באמונתו והתגייס להפצתה. בשלב מסוים נספחו למשפחה ב' וילדיה, ובחלוף זמן מה צפה ועלתה אפשרות שד.א. יינשא לב'. רבנים משכונת מאה שערים אישרו לד.א. כי הדבר אפשרי, הוא התלבט, אבל באותו זמן מכר דירה ואז, לדבריו, "אמרנו אולי זה באמת סימן משמיים שצריך להמשיך את הדבר הזה... עשינו חתונה מאוד צנועה ככה והתחתנתי עם ב'" (1535). ד.א. הדגיש כי אחד השיקולים להינשא לב' היה כדי שלא לפגוע בשידוכים

עתידיים של ילדיה (1537). חודשים ספורים לאחר מכן, בשנת 1999, הגיעה לבית בחורה בת 18 בשם ג', והיא התחתנה עם הנאשם לאחר שניתקה קשר עם משפחתה במושב.

--- סוף עמוד 12 ---

א.מ. וד' נספחו למשפחה כזוג נשוי עוד קודם לכן. הם התגרשו וד.א. התחתן עם ד', הצעירה ממנו ב-18 שנים. בשנת 2001 הגיעה לבית ה. בת ה-21, התחתנה עם הנאשם המבוגר ממנה בעשרים וחמש שנים, וניתקה גם היא קשר עם משפחתה. המועמדת להיות אישה שישית, ז', הכירה את ד.א. בגיל 17.5 אולם לא נישאה לו בסופו של דבר. האישה השישית, ו', נישאה לד.א. בשלהי 2009 והיא צעירה ממנו בעשרים ושמונה שנים.

הנאשמים וכל הנשים היו מודעים לכך, שחמש נשים אינן רשומות כנשואות וכי מדובר בנישואים, שעל-פי שיטתם, הדת היהודית מתירה.

בשנים 2009-2000 גרו בני המשפחה במספר מבנים בשכונת ליפתא בירושלים, המבנים עצמם היו מבודדים והשכונה כולה הייתה מבודדת יחסית. בשנים 2009-2011 גרו בני המשפחה בבית עם חצר בשכונת רוממה, כאשר הגדרות מסביב מכוסות בברזנט ובשימכות, והשער והחצר סגורים. בבית התגוררו באופן קבע הנאשם עם נשותיו ו-17 ילדים. בחלק מהזמן התגורר נאשם 2 עם על-פי אמרותיו של ד.א. במשטרה ועל-פי עדויות, פעלו חלק מהנשים לצרף נשים נוספות כבנות זוג לד.א. **בתוך הקבוצה, המשפחה, התפתחו יחסים מיוחדים כדלקמן:** נאשם 2, א.מ., היה נשוי בזמנו לד', ושניהם באו לגור אצל המשפחה. כאשר הסתבר לד', סופית, כי א.מ. הינו הומוסקסואל, היא התגרשה ממנו ונישאה לחברו הטוב ד.א. (נאשם 1), והשלושה המשיכו לחיות ולפעול כמקודם. בתה של ב' (האישה השנייה), בהיותה בת 13, יצרה ביוזמתה סוג של קשר נישואין עם בנו הבכור של ד.א., ד' בן ה-16, שבא לגור בירושלים למשך מספר חודשים. בשל קשר זה נאלץ אביו של נאשם 1 לנסוע לצרפת לסדר גט לחומרה עבור אותה ט', אשר בשלב מאוחר יותר (בגיל 17) התחתנה עם א.מ., נאשם 2. היא עשתה כן על אף שהיה ידוע שמדובר באדם שאינו נוטה לנשים (1758-1759). לאחר זמן מה התגרשה ט' מא.מ. ונישאה לי.נ., בן אחר של נאשם 1 מאשתו א'. ס'-מרים, בתם של ד.א. וא', התארסה בגיל 15 ל.מ.מ., בנה של האישה (השנייה) ב', ונישאה לו בגיל 17. בתה של ה., ל', נרשמה בפנקסי הרשויות על שם א', קרי כאילו א' היא אמה. כעובדה, שלוש הנשים: ד', ג' וה., התנתקו ממשפחתן הגרעינית, כלומר מהוריהן (ראו דיון בעניין זה במסגרת האישום הראשון). ה. הצטרפה לבית לאחר שירותה הצבאי בשנת 2001, ונישאה לד.א. בטקס מוזר שנערך באישון לילה בבית הקברות על קברו של "בעל הפתק", הוא רבי מ' מאודסר (פרוטוקול 6467 וכן עדותו של י'). ו', האישה השישית, התנתקה אף היא מהוריה (ת/83, ת/84).

--- סוף עמוד 13 ---

התנהלות המשפחה, התנהגות כלפי פנים וחוק, משמעת, וידוי, דין

12. באמרתו במשטרה (ת/1 עמ' 3-4) וכן בעדותו בבית המשפט, הסביר נאשם 1 את אמונתו, אותה ביקש להנחיל קודם כל לנשים ולילדים ואחר כך לכל עם מ'. לדבריו, זכה להכיר את רבי ישראל מאודסר שהוא "בעל הפתק" שקיבל מנחמן מאומן. רבי מ' הוא הצדיק האמיתי, "המלך של ישראל", הוא יביא את הגאולה לעם מ' ורק דרכו יתחברו לשורשי התורה. על כן יש לקבל את היותו המלך המשיח. הפתק (פיסית) נמצא אצל הבת של רבי ישראל, וד.א. ואנשיו מפיצים צילומים שלו. עיקר פרנסת המשפחה נעשה באמצעות איסוף כספים

ונדבות. חלק נוסף מהכסף הגיע מהוריו של ד.א. ומהוריה של ב', וכן מעבודות מזדמנות של חלק מהילדים הגדולים. הילדים, 17 במספר, לא למדו בבתי ספר אלא בבית על-ידי מורים מתחלפים ומזדמנים, ביניהם ד', י.ל. ואחרים. עיקר הלימודים – לימודי קודש. מלבד א', עסקו נשותיו של ד.א. בדרך כלל באיסוף תרומות, צדקות, או קיבוץ נדבות מבוקר ועד לילה. על-פי המקובל בבית כונתה פעולה זו פעולת הפצה של אמונת "בעל הפתק", שנעשתה על ידי מכירת דיסקים, צילום הפתק וספרונים, כאשר הפנייה לעוברי הדרך כוללת בקשה לקבלת תרומה נוספת מעבר לקניית הדיסק או הספרון. כמו כן ביקשו הנשים דברי מזון ממסעדות ומספקים שונים. חוזי השכירות של הבתים היו על שם הנשים, אולם הניהול הכספי העיקרי נותר בידי ד.א.. הנשים היו מדווחות לד.א. על מעשיהן. המשפחה התגוררה במשך כשנתיים (2009-2011) ברוממה. מספר שכנים בבתי סמוכים התייצבו בבית המשפט והעידו על קולות בכי וצעקות פחד שנשמעו מדי פעם, בעיקר בלילות, בבית המשפחה. צעקות של גבר, בכיות של נשים, קולות הרבצה. בעדויות אלה אין ציון של תאריכים, שמות או דמויות מזוהות בוודאות. עם זאת, השכנים סיפרו כי גדר הבית הייתה מוקפת בכיסוי שהקשה על הראייה פנימה. קולות רעש ומוסיקה בלילות, ניסיון של מי מהשכנים לפנות ולבקש שקט לא צלח, וגם פניות למשטרה לא הועילו. השכנה ש. סיפרה על רעשים מטורפים בלילות, צעקות, חבטות, יללות של כאב, בכי כשל חיות פצועות. פעם כשניסתה לצלם זכתה לקללות קשות מפיו של נאשם 1. התרשמותה הכללית הייתה כי הנשים היו שפחות. עדה נוספת התרשמה כי הנשים היו מפוחדות. השכנה ר.ר.ה. העידה כי פעם ראתה ילדה מפוחדת בחצר, שמעה בכי קורע לב של

--- סוף עמוד 14 ---

ילדה, ואישה המבקשת מאותה ילדה לבקש סליחה מאבא. לדבריה, החיים בבית המשפחה התחילו באחת בלילה וכללו רעש אימים, קללות וקולות של נשים מותקפות (1221-1224). השכן י.ג. סיפר על תופעות של צעקות, חבטות ומכות במשך לילות שלמים, וזאת באשר לבית שהחזיקה המשפחה בגבעת שאול. הנאשם עצמו אישר כי היו שיחות ודיונים באמצע הלילה, שכן "אני חיי בלילה שזה עצה של רבי נחמן שעיקר התשובה להיות ערים מחצי הלילה ועד הבוקר", והוסיף כי היו נוהגים להתפלל בחצות הלילה (ת/1 שורות 132-133, עמ' 13).

ד.א. נדרש למונה "וידוי" בכל הקשור לנשים והסביר: "דברים שאני יודע שהן [הנשים] בעצמן מספרות לי ואני מזכיר להן כמו מחשבות כל מיני שהיו על א.מ., ויש אווירה כזאת שכל אחת רוצה להגיד את הדברים וכל אחת רוצה להיות אמיתית ולא לחיות חיי שקר והיו שיחות גם באמצע הלילה" (ת/1 שורות 131-132). בהמשך אמרה זו מסר ד.א. לחוקריו כי בביתו הרבו לצלם. הוא נשאל אם צילם נשים מתוודות על הרהורים על א.מ. או על דברים אחרים והשיב: "כן תוך כדי הן דיברו על הכל גם על גברים דיברו על הכל לא על משהו אחד" (ת/1 שורה 234). ד.א. אישר כי עיקר הוידוים היו עם הנשים הצעירות: ג', ה. וד', והסביר לחוקריו כי הדברים נעשו בהסכמה כדי להגיע לבירור אמיתי, כדי שכל אחד יהיה אמיתי עם עצמו. לדבריו, הם הגיעו לפעמים למצבים אינטימיים והנשים אהבו זאת. לעיתים, במהלך הוידוים, הציע להן להתגרש. כאשר ד.א. נשאל שאלות ישירות על מקרים בהם א' סיעה להכות נשים סוררות, לא שלל זאת מכל וכל, אלא הסביר: "זה משחקים כאלה בינינו... היא [א'] תופסת וזה בהסכמה כל הזמן לא היה שום דבר ללא הסכמה" (ת/1 שורות 155-156). בהמשך נשאל למה א' תופסת את ה. ברגליה כשהיא ערומה ולא נותנת לה לזוז והשיב כי אלו דברים שאחת דורשת מהשנייה, וכי כל דבר כזה נעשה באהבה והסכמה (שורות 160-162). כאשר נשאל במשטרה על החדרת מקל לפי

הטבעת של ה. סירב לפרט והסביר שמדובר בעניין אינטימי וכי מדובר במשחקים שנועדו לשחרור ממחשבות (ת/1 שורות 170-175). כן הוסיף כי הסכים שנשותיו יהיו ערומות במחסן עם א.מ. שהרי אין חשש שיגע בהן מאחר שהוא הומוסקסואל. כאשר נשאל במשטרה על עונשים, שהות במחסן וצום, נתן תשובה הנשמעת במידה לא מבוטלת כהזויה: "וידעתי שהן [הנשים] אוהבות את הצום והן ביקשו ממני וזה ממקום של כבוד של צדיקים של עבודת השם שמקשר אותן לרבי נחמן. אני יודע שענישות שהן ממש לא אהבו

--- סוף עמוד 15 ---

שאני לא נותן להן להפיץ את רבי נחמן עד שהן יהיו במקום הנכון. אני חושב שזה היה עיקר העונש בשבילן, והן היו מבקשות ממני לעשות צרכים כדי להראות לי שהן בתשובה להראות שאני יכול לסמוך עליהן" (ת/1 שורות 366-369). עוד נשאל מדוע בעת ביצוע הדין היו הנשים ערומות וענה: "זה חלק מהעניין להיות ערומות מהכל. זה חלק מהמשחק שיש בינינו להגיע לנקודת אמת מרצון שלהן" (ת/1 שורה 385). עוד הוסיף כי הנשים מחויבות לדווח על הרהורים שלהן, בהסכמתן. כאשר נשאל על שימוש במקלות במקומות אינטימיים, ענה באמרתו כי היה מוסכם על הכל שזה חלק ממשחק שהוקצן לפעמים כדי להגיע לאמת. הוא הבהיר הלך מחשבתו (הנשמע אף הוא כהזוי): "הן רצו איבר מין יותר קשה משלי בוא נאמר אבל כך הן אמרו, זה דברים אינטימיים, היא ה. אמרה לי איך היא סובלת שהיא הייתה בעבר עם הרבה גברים והיא רוצה ממני כל מיני סיפוקים שאני לא יכול להביא לה היא רצתה ממני שאני אכנס איתה למקומות האלה שחסר לה המיניות... ורוצה שזה יכאב לה, וה. הייתה מספרת גם שאנסו אותה... ואני רציתי להיות עם ה. בקדושה... ואחר כך הבנתי שאם אני לא פותח איתה את עולם המיניות שלה היא תלך ולא תחזיק מעמד יהיה לה יותר מדי קשה... וזה מתוך אהבה נכנסנו למקומות האלה" (ת/1 שורות 466-480). עוד הוסיף כי הנשים ביקשו נוכחותו בעת החדרת מקלות כדי שזה יתקן אותן (ת/2 עמ' 9). כאשר נשאל על מכות באיברי המין כאשר א' וב' לופתות את האישה המוכה, הסביר כי הדבר היה חלק ממשחק מרצון על סיטואציה של אונס, סימולציה. לדבריו, הוא עצמו לא רצה את זה, אלא רצה לעשות ילדים בלי משחקים (ת/1 עמ' 18). עוד אמר כי המכות באיברי המין עם חוטי חשמל היו חלק ממשחק של התעוררות ולשם גירוי ורצון לתשובה. לדבריו, האישה צועקת כי זה גורם לה להתעוררות (ת/1 שורות 456-465).

באשר לאכילת צואה וליקוק צואה אמר ד.א. (הן בחקירתו במשטרה והן בבית המשפט) כי הדבר נעשה שלא ביוזמתו אלא ביוזמת ג' וה. כדי להירפא משיגעון שלהן (ת/2 עמ' 4 שורות 90-92). גם הליקוק בפי הטבעת של א.מ. נעשה לדבריו חרף התנגדותו, עד שנכנע לנשים, כי מצבן התדרדר והוא נענה לבקשתן לעשות זאת כדי להירפא ממיכתן ל"מצח הנחש" על-ידי גועל של צואה (עמ' 7-8).

--- סוף עמוד 16 ---

ה., האישה החמישית, הסבירה באמרתה הראשונה (ת/26), בשלב בו הייתה חלק בלתי נפרד מהמשפחה וסירבה לשתף פעולה עם המשטרה, כי וידוי פירושו לפתוח את הלב בפני הצדיק, לדבר כמו חבר עם הצדיק והדגישה כי הצדיק הוא "סבא" (בעל הפתק), אבל יצירת קשר של אישה עם "סבא" אינו יכול להיעשות באופן ישיר, אלא רק דרך הבעל, קרי ד.א., שהוא הממונה על עניין זה (עמ' 16 שורות 20-25). באותה אמרה אישרה ה. כי נערכו דינים והתבצעו מעשי אלימות, אך לדבריה היו אלו "תיקונים" מרצון (שם, 84-86). כמו כן אישרה כי הייתה עם א.מ. במחסן כששניהם ערומים, וכדי להוציא אותה עצמה מפזיזותה הביא ד.א. את בתה הפעוטה ל' למחסן

בעיצומה של הסיטואציה כדי שתצפה בהם, בתקווה שתשוקתה הבלתי מרוסנת של ה. לא.מ. תעקר מתוכה מול עיניה של בתה, שאכן הייתה מבוהלת מהסיטואציה.

באמרה ת/29, בשלב בו עדיין לא שיתפה פעולה עם חוקריה, התייחסה ה. ותארה אירועי אלימות שונים שנעשו עקב וידויים ודינים. בעמוד 5 באמרה זו נשאלה: "ש. האם את היום בראיה לאחור מבינה את ההתנהלות הבעייתית בבית כפי שאנחנו רואים את הדברים – כיצד את ביחד עם יתר הנשים היות את חייכן על-פי רוחו, חלילו ורצונו של ד.א.? ת. לא הייתי אומרת שזה ככה. הכללים היו משותפים לכולם. אבל מבחינת לסמוך היינו סומכים עליו שיש לו את הרוח הנכונה. שהוא יותר עם דעת. ש. והלכה למעשה כיצד זה היה בא לידי ביטוי? ת. בסופו של דבר האמת אצלו. היינו מאמינות בו. היינו מתייעצות בו" (שורות 132-137).

ה. הרחיבה את ההסבר למונח "וידוי": הסבא אמר שצריך לבוא אל הצדיק ולעשות וידוי, ואם עושים זאת הצדיק עושה סדר בעצמות, שכן ד.א. טען שהעצמות שלנו מורכבות מצירופי אותיות, ואם מדברים אמת לאחר שמבצעים חטא או עוון, הצדיק עושה סדר בעצמות ומתקן אותן. שוב חזרה ואמרה כי הקשר ל"סבא" הוא דרך ד.א. ורק דרכו. אם רוצים קשר ל"סבא" צריך לפנות לד.א. (657). בעקבות הוידוי יש דין ותוצאתו זיכוך הנפש, גוף מתוקן, נשמה מתוקנת, וחיבור לרוח של "סבא". ה. הסבירה כי אם אישה חוטאת היא מקבלת "זך" מכות, בגימטרייה 27 מלקות עם שוטים (658) ולפי עדותה הדימוי שד.א. הוא "אדם" וא.מ. הוא "הנחש", אינו הצגה אלא חלק מוידוי ודין (659 לפרוטוקול).

ז' הסבירה כי וידוי בבית התרחש רק כאשר יש למישהו משהו שרוצה לשתף, והוידויים היו בעיקרם מחשבה לא טובה כלפי ד.א. (581-582) ווידויים היו מתפתחים לדין (583-584).

--- סוף עמוד 17 ---

נסקור עתה את העדים המרכזיים שהעידו לפנינו, על-מנת לעמוד על חלקם בפרשה ועל מהימנות עדותם.

עדי התביעה העיקריים

ז'

13. ז' הגיעה לבית בשנת 2009 בהיותה בת 17 לערך וגרה בבית לסירוגין כשנה, עד סוכות 2010. הפגישה הראשונה עם המשפחה הקסימה אותה, ותוך זמן קצר היא התאהבה בד.א. אהבה ללא מיצרים, יצאה להפצה, לאיסוף כספים וצדקות מבוקר עד לילה. במהלך השנה נסעה פעמיים לחו"ל וחזרה למשפחה מאחר שהאמינה בה ובדרכו של ד.א. והייתה מועמדת להיות האישה השישית. ז' העידה כי תוך זמן מה הייתה אמונתה בד.א. ובדרכו כה חזקה עד שהתגייסה בכל מאוּדָה לרוח המשפחה והתנהלותה וְלֹא נִדְעָה להבחין בין נכון ולא נכון ובין טוב לרע, שכן משהו חזק ותחושות של אמונה ושליחות משכו אותה פנימה. בחלוף מספר חודשים, אירועי אלימות וכח שראתה, הפכו גם לאירועי אלימות כלפיה והיא החלה להתפכח באופן איטי ובהדרגה, עד שיום אחד, בסוכות 2010, החליטה לעזוב ועשתה זאת בחשש ומתוך פחד שמא כוחות נעלמים יכבלוה למשפחה ולד.א. ז' העידה על האווירה הכללית שהייתה במשפחה וכן על דברים יפים ומופלאים שראתה וחוותה, אך גם על דברים משונים כגון תיקוני נפש, וידויים ודינים, כמו גם על התרחשות של אירועים ספציפיים, שאותם תיארה היטב. תיאוריה והסבריה אותנטיים, רגשיים, מדויקים, מפורטים, מרשימים וקשים – תיאורים של אירועים הנשמעים כסיט אשר יכולים לבוא רק מפי מי שחווה אותם. ז' הישירה מבט וסיפרה על חוויותיה חרף אהבתה הגדולה לד.א., אהבה שעל פי דבריה שלה, לא הייתה ולא תהיה כמוה. בין השאר תיארה את העיניים של ה. באירוע הצואה, עיניים מתחננות, כואבות, וכיצד באירוע משונה כזה, שקשה לחוותו

ולתארו, ישיבה עם ד.א. על הספה, הזדהתה עימו באופן מוחלט ועוד הייתה מלאת זעם על הנשים, המלקקות צואה, על כך שהן גרמו לד.א. לסבול בגלל מחשבות רעות שהצדיקו עונש של ליקוק צואה מפי הטבעת של א.מ. עדותה של ז' הייתה שוטפת ובטוחה, ולא ניכרו בה כעסים ושנאה כלפי מי מהנאשמים או אינטרס להמציא אירועים או סיפורים. היא לא חמקה מתיאור חלקה באירועים בהם השתתפה, נמנעה מלתאר אירועים בהם לא נכחה, וכאשר

--- סוף עמוד 18 ---

שמעה קולות ולא ראתה – הדגישה זאת. גרסתה ברורה, מסודרת וקוהרנטית, והיא נמנעה מלומר דברים שאינה בטוחה בהם. גם אם נמצאו בעדותה אי התאמות ספורות, הן אינן יורדות לשורשו של עניין והן, לכל היותר מהוות סתירות לכאורה שאינן אמיתיות. כפי שנראה בהמשך, חלקים לא מבוטלים מעדותה של ז' נתמכו בעדויות אחרות, לרבות עדויות נאשמים, ולהלן מספר דוגמאות: ז' העידה כי הידויים, פעולות האלימות ואירועי הצואה, רובם ככולם, הופנו כנגד שלוש נשים: ג', ד' וה.. באמרתו (2/ת) אישר למעשה ד.א. כי נעשו וידויים וחקירה לשלוש הנשים הללו, וכן אישר כי היו אירועי צואה (אולם הסביר כי אלה נעשו מרצון ולא דווקא על דעתו). גם נאשם 2 אישר כי היו "אירועי צואה" עם ה. וד' (26/ת – עמ' 30-33 חלק שני), וכן סיפר על סיפור החדרת מקל לפי הטבעת של ה. (11/ת עמ' 30-4). אירועים שתיארה ז' נתמכו כאמור גם בעדויות של ה. וי' וכן ביומנה של ד'. נציין כי התיאור בדבר אירוע החדרת המקל לפי הטבעת של ה. הוא כן, אמיתי ואותנטי במיוחד, ואף שהתיאור של ה. לאותו אירוע אינו תואם אחד לאחד לדברים של ז', אין בכך סתירה מהותית אלא כאמור אי התאמה לכאורה שאינה שוללת את אמינותה.

נשותיו של ד.א. שהעידו מטעם ההגנה עשו מאמץ גם, ניכר לעין ואחיד להשחיר את פניה של ז', וכל אחת במהלך עדותה אמרה מילים קשות ומשמיצות כלפיה, תוך שהן מבקשות לקשור אותה לענייני סמים ולמעשים לסביבים שנועדו לשווא לנסות לכרסם באמינותה. ז' יצקה תוכן לשלושה מושגים על פיהם התנהלה המשפחה והם: וידוי, תיקון ודין. כפי שכבר נאמר ואף יפורט להלן, "וידוי" נועד בדרך כלל לחשוף מחשבות לא טובות כלפי ד.א.. "תיקון" בא בעקבות וידוי וכלל "מעין טקס" של אדם, חווה ונחש. "דין" הוא למעשה גזירת דין, קרי עונש. ז' סיפקה דוגמאות ברורות והסבריה ואף הגדרותיה זכו לעדויות תומכות מפי ה., י' וראיות נוספות. לפנינו עדה רצינית ואמינה המהווה עוגן לקביעת ממצאים.

ה.

14. ה. הנה עדה ורבליית בעלת יכולת ביטוי גבוהה והדבר ניכר באמרותיה במשטרה (כ-15), בסרטים שהוצגו (נ/5), ובעדותה בבית המשפט. באמרותיה הראשונות דבקה בד.א. ובמשפחה וגם כאשר סיפרה על אירועים – חריגים ואף קשים – אמרה כי מדובר במשחק, בפעילות מרצון ובאמונה שכך צריך לנהוג. באמרה ראשונה (26/ת) מיום 4.7.11 אמרה כי אכן נעשה בה "דין" ברובע היהודי

--- סוף עמוד 19 ---

בסוכות ותארה זאת כמשחק. כך התייחסה גם "לבדיקת רטיבות" על ידי ד.א. (שם, עמ' 71). ה. אישרה כי בבית היה חוט חשמל ששימש אותה ונשים אחרות מרצונן החופשי לקיום יחסי מין סאדו-מזוכיסטיים, והוסיפה כי אכלה צואה של נאשם 2 לשם "תיקון" והענשה עצמית (שם, 72-73). בהמשך אישרה עובדתית כי הייתה במחסן עם נאשם 2 כששניהם ערומים ובתה ל' הייתה באותה עת במקום על פי הוראה של ד.א., וכל זה נעשה מבחינתה (אז) למטרה ראויה - לחדול "מתשוקתה" הלא מרוסנת לנאשם 2 (שם, עמ' 84-87).

באמרה שניה התכחשה לחלק מהדברים עליהם דיברה באמרה הראשונה, אישרה דברים אחרים והדגישה כי המעשים נעשו בהסכמה ומרצונה החופשי. באמרה ת/28 שמרה על זכות השתיקה ובאמרות ת/29, ת/30, ת/31 מימים 11.7.11, 14.7.11, 17.7.11 תארה אירועי אלימות, חלקם קשים וכואבים, שאירעו במשפחה במשך השנים עקב וידיים ודינים. באמרה ת/32 מיום 18.7.11 סיפרה כי אכלה צואה של א.מ. מבחירתה, על-מנת להשפיל את עצמה וכי ד.א. היה מזועזע מכך. היא הוסיפה כי ד' וג' חיקו אותה כדי לקבל "המתקה" (של דין) ולמצוא חן בעיני ד.א. באמרה ת/35 מיום 27.7.11 החל להסתמן שינוי מגמה, קרי לא רק תאור מעשים קשים מרצון, אלא גם העברת אחריות לד.א. שינוי זה נעשה תוך התנצלות לפני ד.א., כיוון שהרגישה שעליה להישמע לקול הפנימי שלה ולספר את האמת, שכן הקו שמנחה אותה הוא בתה שנפגעה (ל'), ותחושת האשמה המלווה אותה (עמ' 4). באמרות נוספות הפלילה ה. את הנאשמים (ת/36-39 מימים 15.12.11, 2.2.12, 21.5.12, 22.5.12).

15. ה. נחקרה באזהרה והייתה עצורה במשך כשבוע (מיום 4.7.11). לאחר מכן שהתה במעון לנשים מוכות. בחודשים אוגוסט-ספטמבר 2011 עזבה את המעון ולמשך מספר שבועות חִבְּרָה לשאר נשות המשפחה, אז גם יצאה בשתי הצהרות מפורטות, מוקלטות ומצולמות (נ/5, נ/9) לפיהן, תחת איום המשטרה, אמרה דברים שעזרו למשטרה לעצור את ד.א., וזאת לאחר שהחוקרים כלאו אותה בתנאים קשים ואיימו שאם לא תדבר ימנעו ממנה לראות את בתה ל'. סרטונים אלו פורסמו במספר אתרים אלקטרוניים. במהלך החודשים אוקטובר-נובמבר 2011 חזרה למעון. משלהי חודש יולי 2011 ועד לדצמבר 2011 לא נגבתה מה. אמרה נוספת.

--- סוף עמוד 20 ---

16. באמרות הראשונות במשטרה שמרה כאמור ה. על נאמנות לד.א. ולמשפחה, סרבה למסור פרטים, וגם כאשר הזכירה מקרים ספורדיים נטלה אחריות על עצמה והרחיקה את ד.א.. במהלך החקירות עשו החוקרים מאמצים להניאה מכך ולא היססו לעשות שימוש בשם של בתה ל', שהופרדה ממנה עם תחילת החקירה על-ידי פקידי הרווחה. כאשר ה. שאלה מתי תראה את בתה השיבו לה החוקרים "הכל תלוי בכך" (ת/26, עמ' 11), "אם את רוצה את הילדה הזאת בחזרה, קחי את האחריות", והוסיפו כי מוצא פיה קריטי לה ולל' (שם, 61, 62). החוקרת הבהירה לה. כי היא אינה לוקחת אחריות: "את לוקחת הכל על עצמך. את לא מספרת את כל הסיפור, זה נכון אבל את מספרת אותו כאילו שאת אשמה. את יודעת שאת לא אשמה", וה. השיבה, הן בצעקה והן בחוצפה, ש"זה שטויות" (שם, 76). בהמשך האמרה הסבירה החוקרת לה. כי לא היא זו שגררה הילדה לחדר (בה הייתה סיטואציה עירום), וכי אם ברצונה לראות את ל' עליה להגיד את זה (עמ' 90). בחקירה נוספת (ת/28) הסבירה החוקרת לה. כי המשטרה יכולה לעזור (בענין הילדה) דרך גורמי הרווחה והשאלה הינה מהי עמדתה של ה. (עמ' 11, 12). באמרה ת/30 ביקשה ה. שוב ושוב לראות את בתה והחוקרים הסבירו לה כי עליה לבחור בין הבעל לבין הבת (שם, חלק א' עמ' 12). ה. הבהירה בהמשך כי עד שלא תדע מה קורה עם ילדתה לא תוכל לשתף פעולה עם המשטרה (שם, עמ' 34).

יש לציין כי ל' הוחזרה למשמורת של ה. בחלוף כשנה, באוגוסט 2012.

17. במהלך גביית האמרה מיום 27.11.2011 (ת/35), חלה כאמור תפנית מסוימת אצל ה. שהתבטאה בדיווח על אירועים נוספים ובהטלת אחריות על ד.א.. התפנית הושלמה באמרות בשלהי שנת 2011, בשנת 2012 ובעדות בבית המשפט. לאור זאת טוענת ההגנה שתי טענות: האחת, ה. היא עדת מדינה כיוון שהייתה שותפה לאותן עבירות המיוחסות לד.א., והפיכתה לעדת תביעה נעשתה לאחר שהובטחה לה טובת הנאה כפולה במידה שתשתף פעולה ותפליל את ד.א.: לא יוגש נגדה כתב אישום, והיא תזכה לטפל בל'.

השנייה, ה. אינה עדה אמינה שכן קיימות סתירות בולטות בין גרסאותיה. גרסתה התפתחה והשתנתה, פעם הייתה נגד ד.א. והמשפחה ופעם בעדם. מתמיכה מלאה ואהבה עזה לד.א., הפכה עורה והחלה לייחס לו כל מעשה פלילי בו הייתה מעורבת. בנוסף לכך, הסרטים בהם צולמה כשהיא מדברת ומתוודה שוללים את כל גרסתה במשטרה.

--- סוף עמוד 21 ---

גרסת ה. – תפניות, אפיון והערכה

18. ה. הינה עדה מרכזית שמסרה גרסה ארוכה ומפורטת, כיצד הצטרפה למשפחה מתוך רצון והתלהבות וראתה בה את הטוב והמיטב. התיאורים והפרטים שמסרה על ההיכרות עם הנשים, ההתגייסות והמציאות הרוחנית והפיזית בה חיה למעשה אינם שנויים במחלוקת, כמו גם סדר הנשים, הילדים, מקומות המגורים, פעילויות איסוף כספים, ועד היותה האישה המועדפת על ד.א., ביחד עם האמונה המוחלטת ב"סבא" והקשר הפיזי והרוחני עם ד.א. כך גם לידת בתה ל', רישומה (במשרד הפנים) על שם אשה אחרת, מעברי הדירות, הקשר עם הוריה והניתוק מהם, היחסים המיוחדים שנקשרו ונרקמו בבית בין הנשים והילדים וכו'.

במהלך עדותה ובמיוחד בחקירה הנגדית הנוקבת נדרשה ה. שוב ושוב לתפניות בגירסתה במשטרה ולהתפתחויות שחלו בה. ה. לא התחמקה ולא התחכמה והסבירה כי בתקופת החקירות הראשונות ראתה בכולם מלבד ד.א. אויבים (818), אבל השוטרים עשו מאמץ לפקוח את עיניה והיא הייתה צריכה אומץ (814). לדבריה, לקח לה זמן רב להתנתק מד.א., חרף שהייתה במעצר, שכן אין מדובר באיום פיזי אלא רוחני (809-810). ה. הסבירה כי תקופת החקירות הראשונה והחודשים שלאחר מכן יצרו אצלה בלבול וניתוק מכל המשפחה ומבתה ל'. היא חיפשה דרכים להחזירה ולקח לה הרבה זמן להבין כי היא עצמה קורבן ואינה אשמה (823). כאשר הסגור הטיח בפניה כי המשטרה שטפה את מוחה כפי שעשה ד.א., ענתה כי המשטרה לא חייבה אותה לצום וכי לא היו בחקירות עונשים או מכות (834). עם זאת סיפרה בגילוי לב שיתכן שהרגישה בחקירות המשטרה כי מנצלים את חולשתה בכך שבתה אינה עמה, אך מצד שני הבינה שהיא מגינה על ברבריות (835). ה. אישרה כי אמרה למטפלות שלה במעון בחודש ספטמבר 2011 כי המשטרה משחקת בה, ואישרה כי זהותה העצמית עדיין אינה ברורה לה, ועל כן רק בהמשך הזמן החליטה לספר הכל (840). היא נשאלה ארוכות על סרטוני ספטמבר 2011 בהם תארה את ד.א. כצדיק וטענה כי בחקירת המשטרה נאלצה לומר דברים לא נכונים ובניגוד לרצונה. בתשובתה חזרה ה. והסבירה את התקופה המבולבלת שהתאפיינה באי ודאות, לאחר שיצאה מתוך מסגרת הדוקה, נכנסה למעון והתמודדה עם חקירות המשטרה, כאשר בהמשך התחדש גם הקשר עם הנשים בצד אמונה בד.א. שטרם פגה, וכל הדברים הללו גרמו לה לחשוך בכולם ולפסוח על שני הסעיפים (849-848). לדבריה, במהלך

--- סוף עמוד 22 ---

הטיפול במעון "היו הרבה גרסיות, היו הרבה חזרות" ולקח זמן עד שהגיעה ליציבות ועמדה איתנה, אך עדיין קינן בה הפחד שיקרה לה משהו אם תדבר נגד ד.א., פחד שאותו תיארה כמשהו רוחני, כישוף (904-905). יש להעיר כי דבריה של ה. בסרטוני ספטמבר 2011, לפיהם מסרה במשטרה גרסה לא נכונה, נאמרו על אף שבתה לא נמסרה באותה עת למשמורתה, והיא ראתה אותה רק אחת לשבוע. לכאורה, אם קבלת הילדה היוותה תמורה להפללת ד.א., הייתה ה. אמורה להמשיך לשתף פעולה עם המשטרה ולהתאים את גרסתה לדרישותיה, אך היא עשתה ההיפך.

ה. נדרשה להסביר את הפער והסתירה המהותית בגרסאותיה בענין הצואה, כיוון שבמשטרה אמרה שעשתה כן מרצונה כדי להשפיל עצמה ולד.א. אין קשר לכך, ואילו בהמשך (במשטרה ובבית המשפט) יחסה את עניני הצואה לד.א. ה. הסבירה כי הנושא התחיל מווידוי ומחשבות בגידה וד.א. אמר שככל "שניקה על עצמנו דינים פה בעולם הזה, ככה תהיה לנו המתקה בעולם הבא" (970), ואז "הוא היה אומר לי שאולי בעולם הזה אני מרוחה בצואה על הפנים אבל בעולם הבא אני אקבל בגדי אור ולא יודעת מה איך הוא היה קורא לזה מנוחה... האמנתי לזה" (971, שורות 24-26).

הסנגורים הציגו שורה של סתירות בין גרסאות ה. במשטרה ובבית המשפט במספר סוגיות: ענישה בעירום בנוכחות ילדים; ענישה באמצעות שוקר חשמלי; שימוש במקל בפי הטבעת ובאיברי המין; מכה בצווארה ושבר בחוליות; מין אוראלי בי; דברים על י' ול'; שינוי גירסה בעניין ח'; ביצוע מעשים מרצון או בכפיה ונושאים נוספים. חלק מהסתירות הן מתוך אמרות במשטרה וחלקן התגלו מדברים שאמרה במשטרה ודברים שאמרה בבית המשפט.

19. ה. אינה עדת מדינה פורמלית אך מעמדה קרוב לכך, שכן היו חשדות ואף ראיות לכאורה על מעשים שביצעה, ואפשר שהיה מקום לשקול אפשרות של הגשת כתב אישום נגדה. כמו כן נעשה שימוש בקשר עם בתה ל' על מנת לשכנעה לספר את מלוא גירסתה, אלא שאין שאין בכך תמורה ברורה, אלא יותר קו חקירתי, שכן ה. הבינה ששיתוף פעולה יועיל לקשר עם בתה. חרף הבנה זאת ביצעה ה. תפנית חוזרת ויצאה בגלוי נגד המשטרה וחקירותיה, וזאת כאמור זמן רב לפני שקיבלה את הילדה למשמורתה. מכאן, שה. לא צייתה כביכול לקו חקירה שיועיל לקבלת התמורה. כמו כן, עוד בחקירותיה הראשונות, כשהייתה מסורה לחלוטין לד.א., מסרה ה. פרטים על התרחשות אירועים

--- סוף עמוד 23 ---

חריגים וקשים. סוגיית הרצון או ההסכמה אומנם השתנתה לאחר מכן, ואפשר כי הושפעה, אך לא הוכרעה, מנושא ל', אך נדגיש שוב כי עצם התפנית נגד המשטרה חותרת ומכרסמת בטענה זו של מתן תמורה ברורה. לפיכך, אין לומר כי ה. הינה עדת מדינה, ואולם נוכח תפניתה יש לבחון ביתר הקפדה, בחינה פנימית וחיזונית, את גירסתה בנושאים ובאירועים השונים.

ה. הייתה דמות נשית דומיננטית במשפחה, הן בשל אישיותה והן בשל אהבתו הגדולה של ד.א. אליה. בשלבי חקירה ראשונים הגנה על ד.א. ועל המשפחה, ולעיתים הייתה גסה ותוקפנית כלפי חוקריה. באמרות ראשונות במשטרה צצו פרטים ונחשפו לאיטם אירועים, ובהמשך הייתה ה. מבולבלת, נעה בין עולם שנחרב לבין עולם ממנו יצאה עשר שנים קודם. גירסתה המלאה על שלל פרטיה נשמעה לעיתים כדמיונית – אולם מדובר בפרטים והתרחשויות שקשה להמציאם וחלקם נתמך גם בעדויות אחרות. בעדות שלפנינו עשתה ה. שימוש בביטויים המצביעים על חוויות אמת, ולעיתים קפצה מאירוע לאירוע באופן אסוציאטיבי שביטא את תחושותיה באשר לחוויות הקשות שעברה בעצמה וראתה בעיניה. השניות בין אמרותיה במשטרה ביולי 2011 לבין רצונה להגן על ד.א. הוסברו היטב, ודווקא בחקירה הנגדית יצאו מפיה מדי פעם ביטויים ספונטניים ודיבורים המעידים על דברי אמת.

לפנינו עדה נבונה ובהירת ביטוי שחשפה את חייה האישיים והאינטימיים בתוך המשפחה המורחבת. ה. העידה על מקרים ואירועים רבים שהתרחשו במשך מספר שנים, ומטבע הדברים לא ניתן לדייק בכולם. הסתירות הלא מועטות שהיו בגרסתה מוסברות בפער ובמעבר בין הרצון להגן על ד.א. והמשפחה לבין החלטתה המאוחרת לחשוף הכל. נוכח כל אלה לפנינו עדה משמעותית שניתן לתת

משקל לדבריה. עם זאת, נוכח ההתפתחויות שהיו בחקירה, יש לנהוג בזהירות ועל כן תיבחן עדותה בקפידה וממצא מפליל או מרשיע ייקבע אם יימצאו ראיות נוספות התומכות בעצם האירוע או בהתנהלות דומה או קרובה.

י'

20. יליד 17.9.1996, בנה של ב', האשה השנייה, נער בוטה, קצר רוח, שתקף בבית המשפט (וגם בחקירת המשטרה) מי שניסה לערער את מהימנותו, בין אם מדובר בקטגור ובין אם מדובר בסנגור. העד י.ל., שלימד את ילדי המשפחה בבית בשנת תש"ע, אמר כי במשפחה התייחסו לי' באופן מעליב.

--- סוף עמוד 24 ---

כאשר י.ל. הפנה את תשומת לבו של ד.א. לכך שי' היה רעב – הוא לא נענה, וד.א. השיב לו כי י' הוא ילד קשה (ת/12). אין בכך תמה נוכח המסכת האישית והמשפחתית שעבר י' מאז לידתו.

י' הוא אחד ממחוללי החקירה המשטרתית, שכן לאחר שספג מסכת אלימות (עקב חשד שאנס את ל' בתה של ה.) הוא התקשר למוקד המשטרה ביום 16.5.11 בשעה 22:19 והזעיקה לבית ברוממה כיוון שמרביצים לילד ו"הכניסו לי משהו לתחת" (ת/52). כאשר החלה חקירה גלויה נחקר י' שש פעמים (ת/45-51), החל מיום 5.7.11, ובהמשך העיד בבית המשפט והפליל את ד.א. במעשים ואירועים רבים. שמונה חודשים לאחר עדותו, ומספר שבועות לאחר שהסתיימו סיכומי הצדדים בהליך זה, מסר תצהיר שלפיו הוא חזר בו מחלק מהדברים עליהם העיד, ועל כן שב לדוכן העדים (ועל כך בהמשך). יש לציין כי בתחילת החקירה שופך י' בהוסטל "חברותא" בירושלים, ולאחר מספר שבועות הועבר למעון אחר, שם הוא שוהה עד היום, למעט תקופת בריחה של מספר חודשים בסתיו 2011.

21. האמרות במשטרה: בעת החקירות הראשונות במשטרה היה י' בן 14 ועשרה חודשים, והוא נחקר באזהרה בחשד שאנס את ל' (בתה של ה.). באמרה ראשונה (ת/45) הכחיש הכל, לרבות היכרות עם ל', והרחיק עצמו מכל דבר. בהמשך הסביר כי הדבר היה לפי הוראת ד.א. בחלוף כשבועיים וחצי, באמרה שניה מיום 24.7.11 (ת/46), הכחיש כי אנס את ל', אך סיפר כי נ.ק. (ראו בהמשך) "עבד" עליו להוציא ממנו סיפור ולכן התקשר למוקד המשטרה (ת/52). כמו כן הזכיר עונש נוגה במשפחה "לחם-מים".

באמרות נוספות ת/47, ת/48, ת/49 מימים 25.7.11, 27.7.11, 2.8.11, סיפר י' פרטים על חיי המשפחה, אירועים במשפחה, עונשים שספג, ועונשים שנתנו לילדים אחרים ולנשים. אמרות מאוחרות יותר (ת/50, ת/51 מתחילת 2012) נסובות על בריחתו מהפנימייה, שהות עם בני משפחה שביקשו שיימנע מעדות ושיחות טלפון של ד.א. מהכלא.

22. טענות ההגנה העיקריות בעניין י' הן כי חקירת המשטרה התאפיינה בהתחלה בלחץ וצעקות על הקטין אשר שיקר ללא ניד עפעף. המשך החקירה התאפיין בהכנסת מילים ואף בגירסה שהוכנסה לפיו של העד על-ידי החוקר גדי לובין.

--- סוף עמוד 25 ---

ביום 19.6.13, לאחר שלב הסיכומים, חתם י' על תצהיר בו הצהיר כי לא אמר אמת בעדותו, כיוון שהפחידוהו שאם לא יעיד ישב במקום אביו בכלא. לפי התצהיר, הוא נחקר בזמנו על מעשים שלכאורה ביצע בל', צעקו עליו, סיפרו לו שד.א. הודה בעבירות מין כלפיו וכלפי אחיו, וכאשר הכחיש ועמד בסרובו להעיד ולספר, קיבל מהשוטרים מתנות כובע, משקפי שמש ובושם בשווי 700 ₪ ואלה ריצוהו. לאחר קבלת המתנות נשאל שאלות ואישר את שאמרו לו החוקרים: שד.א. הרביץ לו וראה כיצד חברו מכניס לו מקל לתחת (על

אף שד.א. לא היה בחדר), וכן שד.א. נגע בחזה של אחיותיו החורגות (על אף שזה לא קרה). כן הוסיף בתצהיר כי נחמדות החוקרים בלבד איתו וכי בסוף אף קיבל מהם נעלי נייד חדשות.

בעדות בבית המשפט שהתקיימה עקב התצהיר הנ"ל סרב למעשה י' לענות לשאלות, אמר שאין לו מה להוסיף לתצהיר והתחזף לשואלים. בחקירה ראשית נשאל על-ידי הסגור אם משהו השפיע עליו לכתוב את התצהיר, והשיב כי בשהותו בפנימייה אמו (ב') אמרה "שהיא לא רוצה לדבר איתי אם אני לא משנה את זה" וכי זה "שינוי לאמת" שבא מרצונו. כאמור, כאשר נשאל שאלות ספציפיות על אירועים ותכנים סרב להשיב.

23. עיון באמרתיו של י' במשטרה מלמד כי הוא יודע ומסוגל לשקר, וכי חוקרי המשטרה עשו מאמץ לשכנעו לחשוף מה היה במשפחה ואף דירבנו אותו בנקודות מסוימות. עם זאת ברי כי עיקר תוכנו של האמרות בא ממנו, וכך גם הפרטים. נציין, כי לאחר חקירתו במשטרה ברח י', היה עם בני המשפחה מספר חודשים, אך לא שינה את גירסתו. עדותו בבית המשפט הייתה ארוכה, והוא תיאר בפירוט תולדות המשפחה, מרכיביה, מקומות המגורים והתנהלותם של הנשים והילדים. הוא ידע להתייחס למעמד של כל אחד מבני המשפחה וליחסים הפנימיים ביניהם: מי יצא לאסוף כספים ומי ניהל את הבית, כמו גם למעמדו של א.מ., למעמד אמו ולמעמדן של שלוש הנשים – ג', ד' וה'. י' ידע להתייחס לתפיסת העולם של ד.א., לאפקטיביות שלו, לשיחות הארוכות שהתקיימו ביוזמת ד.א. עם כל בני המשפחה וכן לדינים ולעונשים. כמון כן תיאר במפורט שורה של אירועים. במקרים לא מעטים אמר שאינו יודע או שלא ראה אך כי שמע קולות של מגע או מכה. כאשר ד.א. לא נכח בחדר ציין זאת במפורש, וכאשר לא היה בטוח בעניין מסוים, גם כן אמר זאת. תיאורי הכאב, העלבון והסבל נשמעו מפיו אותנטיים וחוויתיים, כמו גם תיאור חלק מהאירועים שהתפתחו מאז יום

--- סוף עמוד 26 ---

החדרת המקל (16.5.11) והעזיבה המהירה את ירושלים – מהלכים שהוכחו גם בראיות נוספות. התצהיר שהגיש אינו משנה התרשמות זו משלושה טעמים: **האחד**, תוכן התצהיר דל ומתייחס למעשה לחלק מזערי מהאירועים שתיאר. **שנית**, י' סרב לענות על שאלות, וכאשר נשאל אם התצהיר שולל אירועים ספציפיים עליהם העיד – סרב לענות ואמר שאין לו מה להוסיף על הכתוב בתצהיר. **שלישית**, התצהיר נכתב תחת איום מפורש של אמו על ניתוק יחסים עמו, וגם אם ניסה לתקן גרסה, אין מדובר בתיקון של ממש.

עיקר עדותו של י' מתאפיין בפרטים המעוגנים גם בסיטואציה. חלק משמעותי מהאירועים עליהם העיד נתמך בראיות אחרות מפי עדי תביעה ומפי עדי הגנה, כמו גם בראיות אובייקטיביות. לפיכך י' הוא עד משמעותי. עם זאת, נוכח אישיות העד, גילו ומצבו, וגם נוכח תפניות שהיו בעדותו, יש לגלות זהירות ולקבוע ממצאים ברורים רק כאשר יהיו ראיות תומכות לעצם האירוע או להתנהלות המשפחתית.

ח'

24. ח' נולדה בשנת 1992 לא.ב. וב'. לח' ארבעה אחים מארבעה אבות שונים. בהיותה בת 5 וחצי, הצטרפה יחד עם אמה ואחים נוספים למשפחה, וד.א. היה לאביה החורג.

ח' תיארה באריכות ובפירוט את אורחה ורבעה של המשפחה, מרכיביה, הנשים, הילדים, מקומות המגורים, איסוף הכספים, החינוך, ההתנהלות היומיומית, היחסים בתוך המשפחה, מעמדו של א.מ., הנישואים בתוך המשפחה ונישואיה שלה.

ח' סיפרה על אירועי ענישה שהתרחשו במשך השנים, שכללו עונשים חמורים לצד עונשים שניתנו על דברים של מה בכך. לדוגמא סיפרה כי בעת שד.א. דרש דבר תורה בשבת, היא סבלה מכאב בטן, קמה והלכה לשירותים. כשחזרה, העיר לה ד.א. כי אין זה

נאה שהיא הולכת ככה, ועל-כן קיבלה עונש של בידוד. אחר-כך העיר לה ד.א. כי בעצם היא אינה רוצה לעשות תשובה, והחמיר את העונש (466). בעדותה התייחסה גם לסוגי עונשים ולאירועים; וידויים; כליאה בשירותים; צום; בידוד; מכות שוקרים שספגה ביחד עם י'; גזיזת שיער; מכות בשוט; אירועים מיניים; ענישה מינית; בדיקות רטיבות; עונשים עם א.מ.; שוקר בגיגית מים לה.. כמו כן העידה על סוג של מגע

--- סוף עמוד 27 ---

מיני בינה לבין ד.א., אביה החורג, ואף על מין קבוצתי. ח' אישרה כי לא אחת נטלה חלק במתן עונשים לאחרים, ולדבריה השתתפה במעשים כי כך היה מצופה ממנה, שהרי זהו מנהג הבית.

ח' העידה על אירועים חריגים, עונשים קשים ואירועים כואבים, ובצד אלה נראתה מצולמת בקלטת (נ/3) עליזה ומאושרת מול המצלמה, עם סימני מעשה אוננות, דיבור על מין ותזכורת להריון. בעמ' 531-535 לפרוטוקול סיפרה כי בדתה בזמנו סיפור גם על עיסוק בסחר בסמים ועל קשרים עם בחור בשם ז', וזאת כדי למשוך תשומת לב. בדבריה אישרה למעשה כי כדי לקבל תשומת לב העצימה את הקשר עם אותו זאבי ואף זרקה לו רמזים שהיא בהריון. בהמשך הסבירה כי בדתה את סיפור הסמים כדי להרשים את משפחתה ועל מנת שתוכל לחזור לפנימייה. באשר לקלטת נ/3, היו לעדה הסברים ולפיהם עשתה קלטת קודמת שלא נשאה חן בעיני ד.א. והוא היה זקוק לקלטת אופטימית כדי לדאוג לעצמו ולשמור על עצמו. עדים נוספים, לרבות אמה ב', אמרו שח' ממציאה סיפורים וב' אף הדגישה כי פתה פגעה בכמה גברים בסיפורים על קשר שלא היה. העד נ.ש. סיפר כי ח' הולכה אותו שולל וסיפרה לו כי היא בהריון ממנו.

25. לפנינו עדה אשר בצד תיאור אירועים רבים ומפורטים המחוברים לדמויות, להתרחשויות ולסיטואציות, הודתה בעצמה כי ביצעה תרגילי כזב כדי לזכות בתשומת לב או סוג של טובות הנאה כדי לצאת מהמשפחה או להשיג דברים אחרים. לפיכך יש צורך בזהירות יתר בהתייחסות לעדה זו ולשם קביעת ממצאים יהיה צורך בעיגון ראייתי ממקורות אחרים.

מ'

26. מ', יליד 6.2.1998, בנם של א' וד.א., נחקר לראשונה במרכז הגנה ביום 5.7.11 בהיותו בן 13 ו-5 חודשים. בחקירה זו שהתנהלה על ידי חוקר ילדים, היה מ' תוקפני, כועס וקצר רוח, שלל לחלוטין את החשדות, התחצף, איים והתנה תנאים. דו-השיח בתמליל מראה על דיבורי סרק רבים (ת/55). במשך ארבעה חודשים שהה מ' במרכז חירום ובחקירה שנייה שנערכה על ידי חוקר ילדים, ביום 13.12.11, קרי, קרוב לגיל 14, סיפר על מסכת ארוכה של עונשים ומעשים שהתרחשו בקרב המשפחה שלהם היה עד, לרבות מעשים שנעשו בו עצמו. בדיקה ובחינה של הדברים שאמר מצביעה על ביטויים ואירועים היוצאים ממנו באופן ספונטני (ת/56).

--- סוף עמוד 28 ---

לטענת ההגנה, עדות זו זוהמה, שכן מ' אישר בחקירתו הנגדית כי שוחח במהלך ארבעת החודשים עם פסיכולוג ועם מדריכים בפנימייה ועבר תהליכים עד שהסכים לדבר (1066-1070).

מ' אכן תיאר את תקופת התלבטותו, את שיחותיו עם אמו ואת המכתבים המעודדים שקיבל מבני המשפחה. הוא הדגיש כי ההדרכה שקיבל במרכז החירום עזרה לו להבחין בין טוב לרע, וכי איש לא לימדו לומר שפגעו בו או הענישוהו, שהרי הוא ידע היטב שפגעו בו, ומסיבה זו החליט לחשוף את האירועים שהיו בבית. מ' הבין מהמדריכים שהחיים שחי בבית לא היו רגילים. מאחר שלא למד במסגרת במשך 7 שנים, רק בצאתו מהמשפחה הבין כי החיים בתוכה לא היו נורמליים. לדבריו, בחודשים הראשונים לאחר שיצא

מהמשפחה הוא לא דיווח כלל על כאבים פיזיים ולא סיפר על העונשים שספג, בגלל הפחדים מד.א. שעדיין ליווהו, וכדבריו "תחשוב איזה פחד היה לנו ממנו... מהאבא שלי" (1074, שורות 17-20).

הסנגורים פרטו גם מספר סתירות שנמצאו, לשיטתם, בסוגיית החדרת המקל לפי טבעתו של מ', בשאלה מי נכח במקום ומי נכח באירועים אחרים. נאמר מיד כי אין לקבל טענות הגנה אלה. ההתרשמות מעדות מ' הינה חיובית, ולפנינו נער נבון, ענייני, ומתמצא היודע את אשר לפניו, מרשים ואותנטי, אף שבמהלך עדותו התקשה לעיתים לתאר בצורה מסודרת את סוגי העונשים (1025-1024) ובמקומות מסוימים מסר סיפור מבולבל (1034). מ' לא התחמק משאלות, תיאר אירועים רבים בפירוט, דייק, ידע לתת ביטוי חוויתי ואותנטי על מקרים, כאבים ותגובות רגשיות ויכל אף לתאר סוג של התפתחות: כך לדוגמא, סיפר כי הבעיות במשפחה החמירו בשנים האחרונות ואז החליט אביו (ד.א.) לתקן ביסודיות את המשפחה ולהוציא את יצר הרע מכולם דרך מכות, עינויים ותעניות (1015-1014). אז התחילה אווירה קשה, מחשבות רעות, אביו היה לחוץ ועצבני, הנושא של יצר הרע צף ועלה כל הזמן, ובכל בוקר היה צורך לשמוע על בעיות של אחת האימהות, לצעוק עליה ולהרביץ לה. הוא עצמו צעק על אמו פעמים רבות והרביץ לה פעם אחת (1017). מ' סיפר על עונשים שקיבל בעצמו וגם על עונשים שניתנו לאחרים. חלק לא מבוטל מהאירועים הוזכר גם על ידי עדים אחרים, ומכאן שלפנינו עד משמעותי, רציני ואמין שניתן לסמוך עליו.

27. עדי תביעה נוספים שהעידו על הנעשה בבית הם נ.ק. וי.ק., עולים מארה"ב שנספחו למשפחה אך לא התגוררו עמה. נחמן עסק בהפצות וגם במתן עונשים למי מאנשי המשפחה (ראו

--- סוף עמוד 29 ---

(בהמשך). מדובר בזוג צעיר בשנות העשרים לחייו שראה בד.א. דמות מופת לחיקוי ולדרך חיים. י.ק. העידה כי ד.א. זימן אותה ואת בעלה לשיחות אישיות ופרטיות, ביקש שיחשפו את הפנימיות שלהם, את חיי הסקס שלהם והתחיל לשכנע את בעלה שלצורך תיקון הוא צריך להתחתן עם שתי נשים שכן "העולם הגיע למצב שזה מתדרדר ואתם צריכים עכשיו להתחתן עם עוד אישה" (1344 שורה 4). לדבריה, ד.א. הציע כי ח' תחתן עם נ.ק. כאישה שנייה, אך בני הזוג סרבו לכך. כאשר הגיעה לארץ חברתה של י.ק. מארה"ב, שתי נשים של הנאשם – ב' וה. – עשו לחברה זו (שהייתה בת 19), שטיפת מוח כדי שתהיה אישה שביעית לד.א. לדברי י.ק. הן עשו כן באמצעות תזוזת נרות, ושילדו את החברה להתחתן עם ד.א. שכן "ד.א. הולך להיות בשמיים אחרי שתמותי ד.א. הולך להיות בכיסא כבוד. ונ.ק. הולך להיות עם הגיטרה שלו" (1345 שורות 1-3). י.ק. העידה עוד כי ד.א. היה אומר לנשותיו ובעיקר לה, ד' וג' שהן זונות שחושבות על א.מ. ד.א. אמר לנ.ק. כי אשתו, היא זונה (1351). י.ק. הוסיפה שהיו גם תקופות טובות מאוד עם המשפחה, שמחות ואירועים, והיא אף כתבה מכתב שבח על ד.א. ועשתה כן כאשר הייתה (לדבריה) שטופת מוח. העדה הסבירה כי בעת שהייתה נספחת למשפחה פחדה מד.א. כי "חשבתי שיש לו כוחות" (1357 שורה 15), שהוא יעשה משהו רע, שהיא תמות או שמשוהו יקרה לה, ומצד שני היא הייתה משוכנעת שד.א. עושה רק טוב וכי אסור לדבר עליו רע. בהמשך חזרה ואמרה שד.א. רצה לשכנע את בעלה להתחתן עם אישה נוספת, אבל הפעם עם הבת האחרת, ע' (1357).

נ.ק. אישר כי ד.א. אמר לו שהנשים זונות וגם אשתו שלו היא זונה, שכן הן מהרהרות על גברים אחרים (1384). כמו כן העיד על וידויים שנערכו בבית, לדבריו כולם התוודו כדי לתקן ולמצוא את הדרך הנכונה, כולם מלבד ד.א. שהוא הראש (1386).

28. בין ראיות התביעה הוגשו יומנים ורישומים של ה., ד', ג', ט' ו'. העדות הללו לא התכחשו לעצם העובדה כי הרישומים נעשו על ידן, אך חלקן טענו כי היומנים אינם משקפים אמיתות או עובדות אלא מחשבות והרהורים ולעיתים פנטזיות שאין ביניהן לבין המציאות דבר. כאשר נשאלו שאלות על תוכן היומנים סרבו (מלבד ה.) בדרך כלל לענות או שטענו כי מדובר ברישומים אישיים ופרטיים. ד' לדוגמא רשמה ביומנה כי ד.א. מרביץ, אך בעדותה הסבירה כי מדובר במחשבה בלבד

--- סוף עמוד 30 ---

ולא במעשה (1149). עיון ביומנים מראה כי אכן יש בהם מחשבות ורעיונות הזויים לעיתים, אך גם נתונים ואירועים שהתרחשו (לדוגמא, נפילת י' מתליה או ממתח ביומנה של ד').

29. ההלכה הינה כי עד המאשר כי רשם יומן או רישום רלוונטי אחר – הופך בכך את המסמך לקביל ואף לחלק מעדותו. המשקל הראייתי של היומן (או הרישום) יקבע על-פי עמדת העד כלפי תוכן הרישום, מהותו, אימותו או הפרכתו, על-פי הגיונם של דברים והתאמתם לראיות אחרות (ראה [ע"פ 9981/01 פלוני נ' מ"י](#), פורסם בנבו). הוא הדין בענייננו. כיוון שהעדות אישרו כי רשמו את היומנים הרי שהם קבילים, אך משקלם והאמור בהם ייקבע נקודתית בכל עניין קונקרטי.

עדי הגנה

נאשם 1 ועדותו

30. נאשם 1 ד.א. מסר מספר **אמרות במשטרה** בהן סיפר על הרקע האישי והמשפחתי שלו ועל תפיסת עולמו. הוא אישר אירועים מסוימים שהתרחשו בבית, לרבות התרחשויות שיש בהן מעשי אלימות ומעשים משונים ומבזים, כמו גם אירועים לא מעטים הקשורים לאיברי המין, אך עמד על כך כי כל הדברים נעשו בהסכמה. על חלק לא מבוטל מהשאלות סרב לענות, וטען שהאירועים לא התרחשו כלל. כמו כן הסביר כי גישתו הייתה רכה ועדינה וכי לא השתמש באלימות ולא שלט, כך שגם אם אירעו אירועים מסוימים היו אלה שלא על דעתו ולעיתים בניגוד לרצונו. **בבית המשפט** הרחיב והסביר את הרקע האישי שלו, כיצד גדל בצרפת, חזר בתשובה, התחתן, הוליד ילדים, החליט לשנות כיוון, עלה לארץ, פגש ב"בעל הפתק", נכבש באמונתו ולאט לאט ובשלבים הקים משפחה מורחבת. בהמשך עדותו הסביר כי עסק בעצמו רוב הזמן בהפצה ויצירת תקליטורים, אך לעיתים נגרר אחר נשותיו, בעיקר לאחר שה. הצטרפה למשפחה והפכה דמות מרכזית. לדבריו, ה. היא זאת שהפכה את א.מ. לנחש המסמל פיתוי. בהתייחסו לשורה ארוכה של מעשים המיוחסים לו, טען כי לא הוא היוזם, וכי אין לו קשר לענייני צואה, לכליאה במחסן ולהכאה במקלות או בשוט, וכי הוא מעולם לא הכתיב דבר שכן המשפחה התנהלה מתוך רצון ואמונה של האנשים. לדבריו, המונחים "וידוי" ו"דין" הם מושגים של רבי נחמן, אשר כל ברסלבי משתמש בהם, אף כי אישר שכאשר היה מתח בבית, השתמשו במושג "דין". ד.א. עמד על כך שאת המילה "שוקר" שמע רק במשטרה, אך

--- סוף עמוד 31 ---

אפשר שהנשים שהיו בבית קנו מכשיר כזה כיוון שגרו ביער. איסוף הכספים במשך כל שעות היום היה בגדר זכות גדולה לנשים והכסף כלל לא נועד עבורו. הוא עמד על כך שמעולם לא הפעיל עונש פסי כלפי הילדים, ולדבריו הבית היה פתוח והכל היה גלוי, צולם והוקלט. בסיכום דבריו הציג תמונת אידיליה משפחתית שלפיה כל אנשי המשפחה התלהבו הן ממנו והן מהמשפחה. לא הייתה ענישה אלא מציאות של אהבה. עיון בעדותו, בעיקר בחקירה נגדית, כאשר התבקש להתייחס לדברים שאמר במשטרה, מלמד על התחמקות והתחכמות, כאשר

הוא מקפיד לייחס מעשים רבים לה. יש לציין כי מגמה זו, לייחס לה. מעשי אלימות, כזבים ושקרים, עברה כחוט השני בעדויותיהם של כל עדי ההגנה: ד.א., ד', ג', ט', ע', ו', ס'.

גרסתו של ד.א. אינה אמינה. הוא עשה מאמץ ניכר ומאולץ להרחיק עצמו מכל האירועים המרכזיים בבית, על אף היותו שליט ללא עוררין. כך לדוגמה טען כי כאשר הכניסו מקל, פעמיים, לפי הטבעת של י', לא היה בבית, וכך לטענתו ארע גם כאשר הכניסו פעמיים מקל לפי הטבעת של מ'. כאשר היה מצב משברי בבית התנתק והותיר את כולם במהומה ומבולקה שיסתדרו ביניהם. לשיטתו, סיפורי אכילת הצואה רק דווחו לו, הוא לא יזם אותם ולא היה קשור אליהם, אך הוסיף כי לא עשה דבר כדי להפסיקם. ניסיונו של ד.א. להציג את עצמו בעדותו כאישיות רופסת, כאדם המנוהל על-ידי הכלל או שאינו מנהל כלל בעוד הדברים מתנהלים בפני עצמם, אינו מתיישב עם שורה ארוכה של עדויות, עם היומנים, עם ראיות אובייקטיביות (ת/71), עם האמונה העיוורת של הנשים בכוחותיו, ועם הקשר המשונה (שלא לומר מעוות), שיצר ביוזמתו ובהסכמתו עם נאשם 2, שנותר בביתו לאחר שנישא לגרושתו והפך להיות חברו וחלק בלתי נפרד מתהליך הענישה בבית.

משלל הראיות עולה כי ד.א. הינו דמות דומיננטית, תקיפה, כריזמטית, ובטוחה בעצמה, וכי ניהל את המשפחה ביד רמה. הוא היחידי שהחליט על ביצוע דין, והוא שקבע מה יבוצע ואיזה עונש יינתן. כלפי חוץ חשף עצמו בהילולות, חי בלילות, ונהג לאסוף את בני המשפחה להרצאות ונאומים ארוכים שכולם היו חייבים להאזין להם (ז' 583-584). את השליטה השיג באמצעים רוחניים וכוחניים, שבועות, הליכה לקבר, איומים ויצירת מצג על כוחות נעלמים (ראו פירוט במסגרת הדיון באישום הראשון). נשותיו אהבו והעריצו אותו, ורובן אוהבות אותו ומאמינות בו אמונה שלמה ומלאה עד עצם היום הזה.

--- סוף עמוד 32 ---

31. ט', פתה של ב', בת 27, נישאה כאמור לי.נ.. ט' העידה כי הבית היה פתוח וראיית העולם שבו הייתה מיוחדת ושאפה לחזק את עם מ' מתוך אמונה. בבית לא היו משקרים ואומרים את האמת לכולם (1731). אמנם היו מריבות, צעקות וכאסחים (1733), אולם חיי המשפחה היו אידיליים וכללו בילויים, סרטים ואיסוף צדקות. לדידה, וידוי פירושו ללכת לצדיק לספר על חטאים, תיקון הוא השתנות ודין פירושו פיגועים ובלגנים עם ערבים. לטענתה, בבית לא היה מושג כזה (1773).

י.נ., בנם בן ה-23 של א' וד.א., אמר בעדותו כי לאביו לא הייתה שליטה בבית, וכי הוא אינו איש אליים. כשנשאל מדוע אמר במשפטו שלו (היה נאשם בתיק מקביל) כי הוא מפחד מהרגע שאביו ישתחרר מהכלא, נתן תשובה לא ברורה ומתחמקת (2096).

32. האישה השלישית, כ' – ג', העידה כי מיד כשראתה את ד.א. אהבה אותו וידעה שהיא רוצה להתחתן איתו כי "אני רוצה להתחתן עם בן אדם שרוצה רק את סבא ועושה דברים שרק קשורים לסבא וזה מה שהיה לי בראש... אני רוצה רק [בעל] שיפיץ ספרי רבנו, רק שייעשה את זה" (1785 שורות 8-10). ג' העידה כי טענת העבדות אינה נכונה והכל הפוך, איש לא החזיק אותה והיא עצמה ושאר הנשים נהנו ורצו לאסוף צדקות כל היום. לדבריה, היא נשארה עם ד.א. מתוך אהבה והכחישה כי קיבלה עונשים בגלל מחשבות אסורות על גברים אחרים. היא הוסיפה כי יכלה לספר לבעלה, ד.א. את כל מחשבותיה וכל הפנטזיות שלה ואין זה עניינו של איש מלבדה (1789). ג' שללה לחלוטין בדיקת רטיבות, שימוש במקל לצורך זה או חזרת מקל לפי הטבעת. היא הכחישה את סיפור ליקוק הצואה מהתחוננים של א.מ. ואמרה שכל הדיבורים האלה חסרי שחר ובעצם בושח וחרפה. בהמשך עדותה סירבה לענות על רוב השאלות. כאשר נשאלה, בין השאר, כיצד אישה צנועה וחרדית כמוה שמקפידה בכל נגיעה מצלמת צילומי מין בשירותים עם ה., אישרה

את הדבר ואמרה שזאת תועבה אך מיד גלשה לתשובה מעורפלת שלא לעניין (1820). על שאלות רבות נוספות סירבה כאמור לענות וחזרה ואמרה ש"הסבא" הוא המלך האמיתי והוא נשמתה. עם זאת אישרה כי כאשר סיפרה פעם לד.א. על מחשבותיה ובעיותיה, הוא אמר לה לנסוע למשך שבועיים למושב בו גרו הוריה על מנת לנקות את הראש, ונשארה שם ללא בנה כ' במשך שמונה חודשים. בשל סירוב העדה לענות על שאלות רבות ובשל התחמקות רבות, משקל עדותה נמוך.

--- סוף עמוד 33 ---

33. **ע'** הנה בְּתָם של א' וד.א., ילידת 1996. היא הכחישה באופן גורף אלימות כלשהי מצדו של ד.א. וסיפרה כי כנערה "נדלקה" על חבר המשפחה נ.ק. למרות שידעה שהוא נשוי, ולטענתה י.ק. אף עודדה אותה. חרף זאת העידה כי מי שהפעיל אלימות כלפיה הוא נ.ק. עצמו וכי עשה כן בלי קשר לד.א.. לדבריה, ה. גם היא הפעילה אלימות, אך מלבד זאת החיים בבית עם אבא ד.א. היו טובים.

34. **ו'**, ילידת 1983, גדלה במשפחה חילונית ובשנות העשרים לחייה החליטה להתחזק בדת. כאשר הכירה את המשפחה התרשמה מאד ונקשרה לכולם, רצתה להקדיש את חייה לילדים אך התאהבה מיד בד.א. והקסים אותה קו המחשבה שלו, ולכן התחתנה איתו בתוך 3-4 חודשים מאז הגיעה למשפחה והייתה לאישה השישית (1925-1927). **ו'** הסבירה כי ד.א. לא חיפש נשים "**הוא בן אדם פשוט, זה הכל התגלגל**" (1933). העדה אישרה כי ניתקה קשר עם הוריה. בעדותה הציגה את המשפחה כאידיאלית ותקפה בחריפות את ה., ח' וז'. כאשר נשאלה על דברים סותרים לכאורה הרשומים ביומנה, אמרה שאלו דברים פרטיים, לכל היותר מטאפורות ואין לאיש זכות להתעסק עם הכתוב. **ו'** חזרה והדגישה כי החיים בבית מופלאים ושללה את כל סיפורי האלימות, ולטענתה אם קרה דבר מה לי' ולמ', אלו חריגים. **ב'** (האישה השנייה), התכחשה לחלק גדול מהאלימות שהופנתה כלפי בנה, י', לא ראתה דבר ובקושי שמעה, ולכל אורך עדותה טרחה לומר דברים שליליים על בְּתָה ח' על ה. ועל ז'. כאשר החלה להישאל שאלות מביכות סירבה לענות או התחמקה. כך, למשל, כאשר נשאלה על כליאתה באמבטיה למשך יומיים כעונש, נתנה תשובות מתחמקות ומתחמקות ואמרה כי שהתה במקום לצורך טיפולים (-2044 2043).

נאשם 2 – א.מ.

35. לא.מ. מיוחסות כאמור עבירות בארבעה אישומים, ובנוסף שמו נשזר ונזכר באירועים ומקרים רבים. להלן נתייחס לשלושה היבטים בעניינו: **האחד**, הימנעות מעדות. **השני**, קבילות אמרתיו במשטרה. **השלישי**, מעמדו, תפקידו והיחס אליו בתוך המשפחה המורחבת.

--- סוף עמוד 34 ---

36. **הימנעות מעדות**: [סעיף 162\(א\) לחוק סדר הדין הפלילי](#) [נוסח משולב], תשמ"ד-1982 קובע כי "**הימנעות הנאשם מלהעיד עשויה לשמש חיזוק למשקל הראיות של התביעה וכן סיוע לראיות התביעה במקום שדרוש להן סיוע...**". בפסיקה נאמר לא אחת כי הרציונל בהוראה זו טמון בהנחה כי אדם חף מפשע מעוניין להציג את גרסתו ([ע"פ 2406/09 אלבו נ' מ"י](#)) [פורסם בנבו], אף כי השתיקה אינה גורעת מהנטל המוטל על התביעה להוכיח את האשמה מעבר לספק סביר. במקרה שלפנינו להימנעות יש פן נוסף, שכן א.מ. העיד במסגרת משפט הזוטא אך נמנע מלהעיד בהליך העיקרי. מכל מקום, הימנעותו עשויה לחזק את ראיות התביעה בעבירות המיוחסות לו.

37. **קבילות אמרתיו במשטרה:** בהחלטה במשפט הזוטא נקבע כי אמרתיו קבילות ומשקלן ייקבע בהליך העיקרי. כיוון שא.מ. לא העיד ובסיכומים לא נשמעה טענה בעניין זה, משקל האמרות ייקבע על-פי תוכנן, הגיון והתאמתן לראיות אחרות. להימנעות מעדות יש פן ראייתי אחר: אמרות אלה קבילות כראיה נגד א.מ. בלבד, אך לא כלפי הנאשם האחר, ד.א., שכן ביחס לד.א. מדובר באמרות חוץ המהוות עדות שמיעה. וכך נאמר בפסיקה: "**אין מחלוקת על כך, שהודאותיו של עבד [נאשם בתיק] לא היו יכולות לשמש כראיה נגד אוסמה [נאשם נוסף], שהלא עבד בחר שלא להעיד בבית המשפט. במצב דברים זה, הודאות החוץ שמסר יכולות להתקבל כראיה נגדו בלבד, ואילו כלפי האחרים, דינן כדין עדות מפי השמועה אלא אם כן הופכת ההודיה ל'אמרת עד בכתב' כמשמעותה בסעיף 10א לפקודת הראיות שתנאיו אינם מתקיימים ביחס לעבד" (ע"פ 11426/03 חואמרה נ' מ"י, פורסם בנבו).**

קרי, אמרתיו של א.מ. קבילות נגדו בלבד ולא נגד ד.א.

38. **מעמדו, תפקידו והיחס לא.מ. במשפחה המורחבת:** א.מ. וד' נספחו למשפחה כזוג נשוי, אחר כך התגרשו, ד' נישאה לד.א., והקשרים בין השלושה נמשכו ואף התהדקו. א.מ. עסק בהפצה, אחר כך גר בדירה ששכרה המשפחה בגבעת שאול, אך הרבה לשהות עם כולם, הן בליפתא והן ברוממה. ילדי המשפחה ראו בו דמות קבועה בבית – חבר של אבא ד.א. (י' 303, 310; ח' 459). ז' ראתה בו קורבן של ד.א. (629) והי. ראתה בו דמות פסיבית, מעין כלי סביל לביצוע עונשים. לדבריה, א.מ. מעולם לא התנגד להוראות ד.א., וכשראה שהנשים סובלות חייד (742-743). בעיני נ.ק. א.מ.

--- סוף עמוד 35 ---

היה עבד של ד.א. (1389). ד.א. עצמו ראה בא.מ. אדם עצמאי, שווה לו, וכך העידו גם נשותיו. לדברי ד.א., א.מ. בנה יחד עמו את כל המערך – בית, בית כנסת, בית מדרש והפצה (1542), והקדיש את עצמו ואת כספו לשם כך. ד.א. הכחיש כי עשה שימוש בא.מ. להענשת הנשים. לעמדתו, א.מ. הוא אדם עצמאי, יש תחומים שהוא חזק ממנו, ולדידו א.מ. לא ביטל עצמו לפניו, אלא "**הוא בשבילי ואני בשבילו**" (1557-1558).

כאמור, א.מ. עצמו לא העיד, אך מאמרתיו עולה כי לא ראה עצמו ולא חש כקורבן (ת/6 עמ' 36; ת/8 עמ' 76; ת/11 עמ' 29). הוא אישר לעיתים שהות במחסן, כליאה במחסן או אלימות (תחילה מרצון) כלפי נשים (ת/8 עמ' 81; ת/11 א עמ' 6). כמו כן התייחס לאכילת צואה ולענישות צואה (ת/11א). באמרתיו שזורות אמירות על שהיה עם נשים ועל אלימות כלפי נשים עקב הרהורים עליו (ת/11א עמ' 62).

מהראיות האלה – לרבות אמרתיו – עולה כי א.מ. לא יזם דבר אלא העמיד מרצונו את עצמו וגופו להליכי דין ומעשי אלימות וענישה שהתפתחו בתוך המשפחה. מדברים שיובאו בהמשך עולה כי **א.מ. הבין** שתחילה נעשו דברים בהסכמה של הנשים, אך בהמשך, כאשר תכפו האירועים והתעצמו, נעשו הדברים ככעס ורוגז.

39. קיימת מחלוקת בסיסית בין הצדדים. התביעה טוענת כי מעשיו של נאשם 1 בנשים ובמשפחה נעשו בכפייה. ההגנה טוענת כי מדובר במעשים שנעשו בהסכמה וברצון. לשיטת ההגנה, גם אם מדובר באירועים בלתי רגילים, יוצאי דופן, מכווערים, מכאיבים, שאפשר אף לפרשם כעינויים, הם נעשו מרצון ומתוך אמונה, שכן הנשים האמינו כי הן ראויות לעונש ובמקרים רבים יזמו עונשים ומעשים על

דעתן ואף לא על דעתו של ד.א.. סוגיה זו תיבדק ותוכרע בעיקרה במסגרת האישום הראשון. בכל מקרה יש להדגיש כי סוגיית ההסכמה אינה רלוונטית כאשר מדובר בקטינים.
נפנה עתה לדין ולהכריע באישומים השונים.

האישום הראשון

--- סוף עמוד 36 ---

40. **המאשימה טוענת** כי נאשם 1 החזיק נשים וילדים לצרכי עבודה או שירותים בתנאי עבדות, כאמור בסעיף 375א לחוק העונש לטענת המאשימה, בני הבית מילאו את הוראותיו של הנאשם וסיפקו לו עבודה ושירותים, בין אם בדרך של קבצנות, שירותי הפצה או שיר מין, אשר ניתנו בהתאם לרצונותיו וגחמותיו. יחסי מין אלו התבצעו פעמים רבות בניגוד לרצונן של הנשים, למרות שהן ניאותו לקחת בחלק. הנאשם התייחס לילדים ולנשים כאל כלים שברשותו, העניש והשפיל אותם באופן בלתי נתפס. שליטתו של הנאשם בבני הבית באה לביטוי גם בשימוש שנעשה במושגים צבאיים כגון "חיילים" או "גיוס נפשות". שליטה זו עולה לכדי הפעלת סמכויות של אדם כלפי קניי כאמור בסעיף.

מהעדויות השונות עולה כי הנאשם נתפס על ידי בני הבית כבעל עוצמה אדירה, וכאדם ששולט ויכול להשפיע על עתיד החיים ואף החיים בעולם הבא. בני הבית האמינו, מסיבות דתיות ורוחניות, כי אי ציות לנאשם פוגע בגאולתו של עם ישראל כולו. העובדה כי הנשים יז מהבית לצרכי הפצה מהווה פסאדה חיצונית בלבד, שכן מבחינה שכלית ופסיכולוגית הן לא היו מסוגלות לעזוב את הנאשם ואת הבית. הילז בודדו מהסביבה החיצונית לאחר שנשארו בבית ולא נשלחו ללימודים במערכות חינוך חיצוניות. במקביל לכך נותקו נשותיו של הנאי ממשפחותיהן. מכאן, שגם לילדים וגם לנשים לא היתה למעשה אפשרות אחרת אליה יכלו לפנות. הנאשם גם השתמש בענישה פיזית ובאלין כנגד בני ביתו, אשר מנעה את עזיבתם. העובדה כי ז' הצליחה לצאת מהבית היא בבחינת היוצא מן הכלל המעיד על הכלל, ונראה כי הד התאפשר מאחר שהינה צעירה יותר מהנשים האחרות ולפיכך טרם הספיקה לשקוע עמוק מספיק אל תוך השפעתו ההרסנית של הנאשם.

לאור האמור טוענת המאשימה כי יש להרשיע את נאשם 1 בעבירה של החזקה בתנאי עבדות.

41. **הסנגור טוען** כי אין להרשיע את הנאשם בעבירה של החזקה בעבדות, שכן מערכת היחסים שלו עם בני ביתו לא התאפי בהחפצתם, בשלילת חירותם או בשליטה עליהם. כל אחת מנשותיו של הנאשם נתפסה בעיניו כבעלת אישיות שונה ומיקומה בבית ובחיו ז אחר, מצב המנוגד לחלוטין ליחסים חפציים, שבהם הקורבן נתפס כקניין חסר אישיות. בנוסף אין לומר כי הנאשם מנע מבני הבית לצ מהבית או לעזוב את המשפחה, ולמעשה ההיפך מכך הוא הנכון: נשות הבית יצאו מהמתחם כרצונן, נסעו מירושלים לתל אביב ושהו רוב ה מחוץ לבית באיסוף כספים. אינדיקציות נוספות העלולות להעיד על התקיימות העבירה, כגון מניעת טיפול רפואי, מזון סביר וביגוד הולם, אי

--- סוף עמוד 37 ---

מתקיימות בענייננו, שכן התנאים הסוציאליים בהם חיו בני הבית היו סבירים ואף למעלה מכך. הקורבנות לכאורה של העבירה, נשותיו הנאשם, אינן עונות לתיאור הפרופיל המקובל של נפגעות עבירת עבדות: הן בעלות אינטליגנציה גבוהה, השכלה ואופי חזק. העבירה מואשם הנאשם לא נועדה למקרים שלפנינו, אלא למקרים חמורים ביותר של החזקת עובדים זרים או סחר בנשים לצורך זנות. יש להג בחשבון כי התנהגויות רבות של משפחות נורמטיביות כוללות סממנים של שליטה או הגבלת חופש פעולה, והרחבה של האיסור הפלילי הט בעבירה זו על המקרה שלפנינו תביא להחמצת המטרה החברתית העומדת בבסיסה.

סעיף 375א לחוק העונשין, התשל"ז-1977 קובע:

- 375א. (א) המחזיק אדם בתנאי עבדות לצורכי עבודה או שירותים לרבות שירותי מין, דינו – מאסר שש עשרה שנים.
- (ב) נעברה עבירה לפי ס"ק (א) בקטין, דינו של עובר העבירה – מאסר עשרים שנים.
- (ג) בסימן זה, 'עבדות' – מצב שבו מופעלות כלפי אדם סמכויות המופעלות ככלל כלפי קניינו של אדם; לענין זה, יראו שליטה ממשית בחייו של אדם או שלילת חירותו כהפעלת סמכויות כאמור."

בפסיקה הישראלית נדון סעיף זה לגופו פעם אחת בלבד (עד כה), וזאת במסגרת פסק דינו של בית משפט זה בפרשת ג'ולאני (תפ-י-13646-11-10 מדינת מ' נ' ג'ולאני, [פורסם בנבו], 29.2.12. יש לציין כי ערעור שהוגש על פסק הדין עודנו תלוי ועומד). נסיבון העובדתיות של אותה פרשה, הנוגעות להחזקתה בעבדות של עובדת בית זרה, שונות מענייננו, אולם הניתוח המשפטי של יסודות העבי וההיסטוריה החקיקתית שלה, תקף כמובן למקרה הנדון לפנינו כעת. עיקר הדיון המשפטי באותו פסק דין עסק בניתוחו של תת ה-375א(ג), המתייחס למשמעות המונח "תנאי עבדות". נקבע כי תת הסעיף כולל שלוש חלופות: הראשונה נוגעת לקיומם של יחסים הפציים בעלות בין הצדדים, והינה החמורה מבין השלוש. חלופה זו מקבילה להגדרה המקובלת בעולם לעבירת ההחזקה בעבדות, ומתייחסת לראי של הקורבן כאובייקט קנייני כמעט מוחלט של בעליו. החלופה השנייה נוגעת לשליטה ממשית

--- סוף עמוד 38 ---

של המחזיק בקורבן, והחלופה השלישית עוסקת בשלילת חירותו של הקורבן על ידי המחזיק. שתי החלופות האחרונות כשלעצן דומות יותר לעבירה של שעבוד כפוי, כפי שהיא מקובלת בחוקי העולם.

43. בפסק הדין בפרשת ג'ולאני נסקרו מספר פסקי דין של טריבונאלים בינלאומיים ובתי משפט מארצות הים, אשר עסקו בעביו החזקה בעבדות ושעבוד כפוי. במסגרת סקירה זו צוינו מספר מאפיינים המשותפים לעבירות אלו, אותם ניתן לחלק לשלוש קבוצות. הקבו הראשונה כוללת מאפיינים העשויים להעיד על התקיימותם של תנאי עבדות, דהיינו החפצה קניינית, שליטה מוחלטת ושלילת חירות. בין ז ניתן למנות: עיכוב דרכונים, שימוש באיומים שונים כדי למנוע עזיבה, מניעה פיזית של יציאה, בידוד מבני אדם אחרים, איסור על יצירת ק עם בני אדם אחרים ובמיוחד קרובי משפחה, שימוש מתמשך באלמות ובענישה, העברה של הקורבן מיד ליד וכו'. יש לציין כי מאפיינים ז נוגעים, במידה זו או אחרת, לכל שלוש החלופות המופיעות בתת הסעיף. הקבוצה השנייה כוללת מאפיינים נסיבתיים העשויים להעיד חומרת העבירה (אך לא על התקיימות יסודותיה). בין אלו ניתן למנות: מניעת טיפול רפואי, היעדרם של תנאים סוציאליים בסיסיים, תנאי ל ירודים וכו'. הקבוצה השלישית נוגעת למאפיינים סוציולוגיים של הקורבנות או של העבירות: היותן של מרבית הקורבנות נשים (בדרך כ נשים זרות) או חלק מאוכלוסייה פגיעה – בעלי רקע כלכלי ומשפחתי בעייתי, השכלה מועטה, אופי חלש ופסיבי או אינטליגנציה נמו וביצוע של המעשים במסגרת עסקית לעשיית רווחים, פעמים רבות כחלק מתעשיית המין.

סוגיות משפטיות נוספות שנדונו בפסק הדין נוגעות לשאלת ההסכמה של הקורבן ולאפשרויות הבריחה שלו. נקבע, כי הסכמת הקו אינן מהווה מרכיב רלוונטי בכל הנוגע לעבירה זו, כפי שעולה מהחוק עצמו (שאינו דורש יסוד של אי הסכמה), מהפסיקה העולמית שניו בעניין, ומהשוואה לפסיקה של בית המשפט העליון שניתנה בעבירות דומות. הטעם שניתן לקביעה זו הוא פטרנליסטי באופיו, ולפיו הסכ

הקורבן אינה יכולה להצדיק את הפגיעה הבלתי נסבלת בכבוד האדם. באשר לבריחת הקורבן נקבע, כי הישארותו של הקורבן אצל המחזיק, אף האפשרויות שניתנו לו להימלט ממנו, אינה מהווה כשלעצמה נסיבה השוללת את התקיימות העבירה, נוכח הנסיבות הסובבות. יתרה מן במספר פסקי דין חזרו הקורבנות מרצונם לביתם של המחזיקים לאחר שכבר ברחו מהם, ונקבע כי אף על פי כן

--- סוף עמוד 39 ---

מתקיימים יסודות העבירה. לצד זאת נקבע כי אפשרות מתמשכת של הקורבן לברוח מהמתחם בו הוא מוחזק, עשויה לכרסם במי מה בחלופה הנוגעת לשלילת חירות.

44. השאלה המשפטית העומדת להכרעה במסגרת אישום זה היא אם מערכת היחסים בין הנאשם ד.א. לבין בני ביתו עולה לכדי החז בתנאי עבדות כאמור בחוק. גם במקרה שלפנינו מתמקדת המחלוקת המשפטית-עובדתית בשאלת קיומן של החלופות המוזכרות בתת ה**ס375א(ג)**. לאחר שבחנו את טענות הצדדים, את הראיות הרבות שבתיק ואת המצב המשפטי, הגענו למסקנה כי יסודות הסעיף אמנם מתקיימים וכי יש להרשיע את נאשם 1 באישום זה.

45. בטרם נתייחס באופן קונקרטי לחומר הראיות נציין, כי שלושת היסודות החלופיים המופיעים בתת הסעיף: החפצה (קנייניות), שלי ממשית ושליילת חירות, אינם חייבים בהכרח לבוא לידי ביטוי בדרך של התנהגות אלימה, מפורשת ובוטה, וניתן להגשימם גם בצורה ערמונית ומתחכמת יותר, כפי שארע במקרה שלפנינו (ראו גם סעיף 66 לפרשת **ג'ולאני**). כמו כן יש להדגיש כבר עתה כי שאלת אמונתו של הנאי (ושל בני ביתו) בדרכים בהן נקט, אינה רלוונטית לשאלת התקיימות יסודות העבירה. ייתכן כי הנאשם, ואף קורבנותיו מקרב בני ביתו, האב (ועודם מאמינים) באמונה שלמה כי דרכי פעולתו של הנאשם אכן היו מתחייבות והכרחיות, אולם אין די באמונה זו כדי לשלול את המסקנה הקורבנות הוחזקו בתנאי עבדות וכי אחד או יותר מהיסודות החלופיים המוזכרים בסעיף: קנייניות, שליילת חירות ושליטה ממשית, אב מתקיימים. שאלת אמונתם של בני המשפחה במעשיו של הנאשם מתקשרת באופן ישיר לשאלת ההסכמה. בפרשת **ג'ולאני** צוין כאמור היעדר הסכמה איננו יסוד מיסודות העבירה, וכי מסקנה זו נלמדת מנוסח הסעיף עצמו, מתכלית החקיקה, מהפסיקה העולמית בעניין ומהשוו לפסיקה בעבירות דומות. הרציונאל העומד בבסיס הסעיף **מבוסס על הפגיעה הבלתי נסבלת בכבוד האדם המתקיימת בנסיבות של החז בתנאי עבדות**, וזו אינה יכולה להתרפא באמצעות הסכמה.

מעבר לצורך יש לומר, כי קיים קושי להסיק על קיומה של הסכמה חופשית ואמיתית בנסיבות שבהן מתקיים אחד (או יור מהיסודות החלופיים של העבירה. במקרה שלפנינו נראה כי קביעה גורפת

--- סוף עמוד 40 ---

וכללית כי המעשים נעשו בניגוד לרצונם של בני הבית לא תהיה מדויקת, במיוחד לאור העובדה כי הנשים בבית הינן בוגרות וכשיר משפטית. אולם מהעדויות השונות עולה כי חלק משמעותי מהמעשים נעשה בכפייה של ממש ובניגוד גמור לרצונם של בני הבית, כפי שטר להלן.

46. מהראיות שהוצגו עולה כי מבין שלוש החלופות המוזכרות בתת הסעיף, החלופה המרכזית והמובהקת ביותר המתקיימת בעניי נוגעת לשליטה הממשית של הנאשם בבני ביתו. אולם בטרם נסקור בהרחבה את הראיות השונות בעניין זה, נקדים במעט את המאוחר וניי

כבר עתה מספר פסקאות לתיאור מסכם ותמציתי של הדרכים שבאמצעותן התפתחה שליטתו של הנאשם, שומרה (תוחזקה) ובאה לידי ביטוי על מנת להבין את הרקע למעשים החריגים שנפרשו לפנינו.

בעניין זה יש להבחין בין שני שלבים עיקריים, אשר נוגעים לדרך שבה נוצרה והתבססה השליטה בראשיתה, ולדרך שבה זו תוחזקה ונוהלה על ידי הנאשם במשך השנים (ההתייחסות שלהלן נוגעת בעיקרה לנשותיו של הנאשם שהצטרפו למשפחתו, ולא לילדים שגו מלכתחילה בתוך הסביבה המשפחתית). בשלב הראשון, שאותו ניתן לכנות שלב הגיוס וההשתקעות, קרב אליו ד.א. נפשות תועות ופגוע בעלות קשר או משיכה מסוימת לדת, אשר היו במשבר וחפשו לעצמן כיוון ודרך בחייהן (לעניין זה ראו לדוגמה הודעותיהן במשטרה אמהותיהן של ד' וה., ת/90 ו-ת/94, בהתאמה), תוך שהוא מבסס את השפעתו עליהן בדרכי נועם וברוח טובה, באמצעות אישיותו הכריזמטית וסמכותו הרוחנית והדתית. יצוין, כי כבר בנקודה זו ניתן לדחות את טענתו של הסנגור לפיה הקורבנות לכאורה של הפרשה שלפנינו אינן עונות לפרופיל המקובל של קורבנות העבירה (כפי שהוזכר בפרשת ג'ולאני) – שכן מהעדויות עולה כי רוב הנשים שהצטרפו למשפחה אינן סבלו מרקע בעייתי ומפגיעה זו או אחרת שארעה בעברן (כמו כן יש להזכיר, כי מדובר במאפיין סוציולוגי באופיו שכמובן אינו מהווה יסודות העבירה). הדמויות החדשות שהצטרפו למשפחה זכו בתחילה ליחס מחבק ומיוחד מד.א., שהיה שונה מהיחס שאותו הפגין כלפי חנו המשפחה הוותיקים יותר (ראו לדוגמה הודעתה של ת.ב., עמ' 4 שורה 103, ת/88, עדותה של ה., 651 לפרוטוקול), ונטען בפניהן כי הן החסרות בבית והמזוורות למצוקותיו הקשות של הנאשם, וכן כי דרכו היא "האמת" ושהייתן בביתו מהווה את התיקון שלהן בעולם הזה (ו לדוגמה עדותה של ה., 641, 650-651, 736, 744 לפרוטוקול, עדותה של ז', 574, 603). באופן טבעי נשא דבר זה חן בעיני אותן מצטרנות חדשות, והביא לכניסתן החלקה לבית ולהתרשמותן החיובית מהאווירה המיוחדת

--- סוף עמוד 41 ---

והחמימה למראה שנהגה בו. נראה כי בשלבים הראשונים של השהות בבית המשפחה לא נחשפו המצטרפות החדשות ליחסי השליטה ולעונשים שנהגו בו (ראו לדוגמה עדותה של ה., 649 לפרוטוקול, עדותה של ז', 573).

47. בשלב השני שארע עם חלוף הזמן, הלכו ושקעו המצטרפות החדשות אל תוך עולמה הפנימי השואב של המשפחה, וניתקו – בעיד של הנאשם – את קשריהן עם העולם שמחוצה לה. בנסיבות אלו של הסתגרות פנימית, התעמקו עוד יותר רגשות ההערצה והסגידה של הבית לנאשם, מכוח תכונותיו, התנהגותו, הפחד שעורר והאמונה לה הטיף, וכך התגברה השפעתו עליהם עד שזו אפשרה לו, בסופו של דבר להנהיג בבית שגרה קבועה ומתמשכת שכללה סדרה ארוכה וסדיסטית של מטלות, שירותים ועונשים (שנעשו על ידי בני הבית למ ולטובתו). המטלות השונות, העונשים המשפילים, ההכאות והאלימות שנקטו בשלב השני, שולבו במערך ה"דינים" שהנהיג ד.א., ושימ אותן, הן לביסוסה של השליטה, והן כדרך ביטוי מעשית שלה. הם הביאו לידי ביטוי מעשי את שליטתו של הנאשם בבני הבית, ובמקביל סי לו להבטיח את המשך הציות להוראותיו, מתוך חששם של בני הבית מענישה נוספת. בני המשפחה, ובמיוחד הנשים, לא תמיד הביעו התנגדות אקטיבית לכוח שהופעל כלפיהם, ופעמים רבות ביקשו אותו מהנאשם ואף יזמו אותו בעצמן. זאת, כתוצאה מהשימוש המניפולטיבי שעשה ד ביכולת ההשפעה והשליטה שלו, תוך שילובה בתורה הרוחנית הכוללת והמקיפה אותה הנחיל. הנאשם גם ניצל את מעמדו בבית ואת עקרו האמונה כדי לעורר בבני המשפחה (ובמיוחד כאמור בנשים) תחושות של קנאה הדדית ושל אשם ותיעוב עצמי ביחס למחשבותיהם והתנהגות רגשות אשם עצמי אלו, במיוחד של הנשים, על כך שכביכול הן פוגעות בנאשם ובדרך האמונה והגאולה, גרמו להן לבזות ולייסר את עז

באמצעות ביצוע המטלות וקבלת הענישה שהוטלה עליהן (ולעיתים כאמור גם באמצעות יוזמה עצמית שלהן, כדי לרצות את הנאשם ולהרא לו כי הן מתקנות את דרכן).

48. יש להדגיש כי שני השלבים שתוארו לעיל, שאינם ייחודיים כמובן לנאשם אלא מאפיינים דפוסים רבים של יחסי שליטה ומר אינם מהווים תכנית פעולה מסודרת ומתכוננת מראש של הנאשם, אלא ניתוח מאוחר ורטוראקטיבי של ההתפתחויות. מהעדויות עולה הענישה האלימה והסדיסטית שהנהיג הנאשם הלכה והתגברה עם השנים, והגיעה לשיאה בשנים האחרונות שלפני מעצרו (ראו לדוגמא

--- סוף עמוד 42 ---

עדויות של מ', 1015, שורות 27-29). בנוסף לכך, האלימות והענישה בבית ננקטו על ידי הנאשם בעיקר ביחס לכמה מהילדים ולשני מהנשים (ג', ד' וה.), בעוד ששתי נשותיו הראשונות של הנאשם, א' וב', לא שימשו כמעט כקורבנות (ראו לדוגמא עדותה של ז', 585, שורות 7-8, עדותה של מ', 1034, שורות 7-8, והודעתו של הנאשם במשטרה, ת/א, עמ' 8, שורות 237-241). אין להוציא מכלל אפשרות הנאשם לא הנהיג משטר של אלימות והענישה בשנים הראשונות לקיומה של משפחתו, אולם עם השנים, לאחר שכוחו בתוך הבית הלך והתב ומשפחתו הלכה וגדלה, לא הושמו בפניו גבולות, עד שהרגיש חסר מעצורים וחסר הגבלות. זאת, כאמור הידוע – כוח משחית, וכוח מוח משחית באופן מוחלט. לאינטנסיביות ההולכת וגדלה של הענישה קיימים תימוכין ברורים בעדויות שנשמעו, ונראה כי מסיבה זו התקצר המעבר בין שני השלבים השונים שהוזכרו קודם לכן, ממספר בודד של שנים במקרה של ה., למספר בודד של חודשים, במקרה של ז', שהגי אחרי ה. למשפחה, בשלב שבו כוחו של הנאשם ותחושת הגדלות שלו היו למעשה בשיאם.

49. נתייחס עתה בהרחבה לראיות השונות המבססות את המסקנות שלעיל. העדויות שתובאנה להלן בנוגע להתקיימותו של יסוד השלי הממשית תחולקנה לארבע נקודות עיקריות: (א) המעמד הנשגב שייחסו בני הבית לנאשם והפחד שזרע בהם, (ב) הדרך המניפולטיבית ש ניצל את השפעתו, (ג) ניתוקם של בני המשפחה מהעולם החיצוני, ו-(ד) המטלות והעונשים הסדיסטים שביצעו בהוראת הנאשם או למ (כתוצאה מצטברת של שלוש הנקודות הראשונות). יצוין, כי העדויות בנושאים אלו הינן רבות ומגוונות ביותר, והן חוזרות על עצמן לאו מאות ויותר של עמודי הפרוטוקול מצד עדים שונים. העדויות שתובאנה להלן הן אפוא בבחינת דוגמאות בלבד, ומקורן בעיקר בכמה מהעז המהימנים ביותר. יצוין, כי כמה מהעדויות שתובאנה לעיל הוזכרו כבר בסעיפים קודמים או יוזכרו בפרקים הבאים, הנוגעים לאישונ הקונקרטיים שבכתב האישום.

50. **מעמדו של הנאשם בקרב בני הבית** – מהראיות השונות עולה בבירור כי היחס של בני המשפחה אל ד.א. היה יחס של סגיו הערצה ופחד, ולווה בהתבטלות מוחלטת כמעט. בני הבית ראו בו קדוש והתייחסו לדבריו כאל דברי אלוהים חיים. תפיסה זו שימשה את ד כדי לבסס את השפעתו ואת שליטתו על בני הבית, ובסופו של דבר הוא הנהיג באמצעותה משטר של פחד, מלווה במתכונת קבועה של

--- סוף עמוד 43 ---

פעילויות ומעשי ענישה אכזריים, בשלב השני של ההתרחשויות. בנו של הנאשם, מ', נשאל בעניין היחס לאביו:

"ש. איך התייחסתם לאבא כשהייתם ... במשפחה כשגרתם ביחד כולכם, לפני המעצר, מה חשבת עליו?"

ת. בתור מישהו שהוא שולט, בתור מישהו שהוא מעל כולם בתור מישהו שיש לו כוחות. ... כל מיני דברים כאלה שהרגישו בבית כוח שיש לו כח, כח פיזי, כח משהו שאי אפשר להגיד משהו שאי

אפשר לתאר, שהוא כמו, הוא קדוש, הוא לא יודע, מעל כולם, הוא טהור, הוא בן אדם שיכול לעשות הכל. גם הוא באמת יכול לעשות הכול, כאילו כל מה שהוא היה רוצה, היה בא אליו, כאילו לא יודע, הוא היה מבקש משהו היה מגיע תוך כמה דקות כאילו ..."

(עמ' 1052 לפרוטוקול).

ז' היה בבית במשך כשנה לסירוגין ועדותה האמינה, העניינית והנוקבת נותנת תמונה טובה על מצב המשפחה, אופי היחסים והקשרים בה, התנהלותה (וזאת מלבד התייחסות לאירועים ספציפיים). בגילוי לב סיפרה כי גדלה במסגרת חרדית בבני ברק ללא אב, אמה אינה בריאה בנפשה התגרשה שלוש פעמים. בגיל 17 עזבה ז' את הלימודים ובטויל מקרי בירושלים פגשה את ב', קיבלה "פתק" של רבי ישראל, הגיעה לבית בליפתא, ראתה ריקודים ושמחה בחנוכה, לאחר שיחה ראשונה עם ד.א. על עניינים רוחניים הייתה לה תחושה מיוחדת כאילו יש לה תשובות (567). לאחר זמן מה הרגישה שהאמת נמצא אצל ד.א., כל הרבנים זה שקר, קיימה שיחות עם ד.א. והם הפכו לזוג לאחר תקיעת כף והצהרות אהבה, שאז חשה זרם חזק ועברה לגור עם המשפחה שבינתיים עברה מליפתא לשכונת רוממה. כאורחת, ז' הוקסמה מאור, שמחה, פתיחות, ילדים מיוחדים, כולם מדברים עם כולם, מפטפטים, מחייכים וחיים בעולם רוחני. בהמשך ראתה דברים משונים, אך לדבריה משהו חזק משך אותה פנימה, אמונה, שליחות, ביקורים בקבר של רבי ישראל, הנשים אוספות צדקה בחוץ, חלק מטפלות בבית. בלילה מפזרים מזרונים וכל הילדים ישנים ביחד. חלק מהנשים ישנו באותו חדר וחלק עם ד.א., לפעמים ישנו נשים במחסן. ז' עצמה החלה לעבוד בהפצות מהבוקר ועד לילה. ז' העידה כי: "ד.א. המילה שלו הייתה קדושה... תפסו אותו וגם אני אגב, תפסתי ממנו דמות לא רגילה, לא רגילה, דמות שיודעת הרבה מעבר לכל האנשים שחיים על היקום הזה, מה זה

--- סוף עמוד 44 ---

המשמעות של החיים מה התכלית של החיים. שמעתי הרבה פעמים מד.א. כמו סוג של חזיונות כאלה, תראי שיהיה לך ככה וככה, תראי שזה, כל מיני דברים יקרו, אפילו סיפר לי שכאילו הוא אמר לג' אז שהיא הייתה בהיריון תראי שיצא לך ילד בלי יד, והן לא היו הולכות לעשות אולטרסאונד..." (575 שורות 6-13). אין חולק כי בנה של ג', כ', נולד עם נכות ביד אחת.

ה. העידה וסיפרה בפירוט כיצד נכנסה למשפחה, הוקסמה כשראתה משפחה לא שגרתית, ד.א. מקרין כריזמטיות, אווירה מיוחדת, חגיגה, קיבלה מתנה. לאחר מכן שירה וריקודים וכמעט רגע קט אחרי שהגיעה לבית אמר לה בלי היסוס שהוא רוצה להתחתן איתה, שאז ישבו כל הלילה ד.א. והנשים יחד איתה, סיפרו שהם מחכים לה, הנשים אמרו שהן התפללו בכל הכוח ש"סבא" יביא אותה, הוקסמה מהאהבה ותשומת הלב שהורעפה עליה. ד.א. הסביר לה שהיא עוזרת לו לרפא את הנשים, שהן לא נורמליות ושיגעו לו את השכל, שהיא באה מהעולם החילוני יכולה להסביר להן מה טוב (640-641) באופן דומה העידה ה. כי: "התחלתי להאמין בד.א. בצורה עיוורת, אפשר לומר כל מילה שלו הייתה קדושה, מאוד כיבדתי אותו, מאוד הקשבתי למה שיש לו לומר, היה יושב איתי שיחות של שעות על גבי שעות. ובאמת סיבב לי את המוח, גרם לי להאמין בכל מילה שהוא אומר" (642 שורות 4-7).

סגידתם של בני הבית לנאשם לא נותרה במישור הרגש בלבד, אלא באה לידי ביטוי בחיי היום יום של הבית, ובפעולות שביצעו הבית למענו ולשירותו של הנאשם. כך לדוגמה העיד מ' כיצד האדרתו של הנאשם התבטאה בפועל ביחס המתבטל ובשירות שהעניקו לו הבית:

"... להכין לו את הקפה, זה היה כאילו להגיע לדרגה גבוהה מאד בבוקר, לשים לו את הגרביים בבוקר, זה גם, זה כאילו עשית משהו מאוד מאוד גדול ... להרים לו את הרגל ולהכניס לו את הרגל

לתוך ה- את הגרב לתוך הרגל כאילו ולשים לו את הנעליים, לנקות לו את הנעליים. אם זה להכין לו את הקפה, אם זה להכין לו את החביתה, אם זה, כל הדברים האלה זה כאילו להכין לו משהו, לגהץ לו את הבגדים זה הוא בכלל, כאילו אמא שלי הייתה מגיעה לזה, זה כאילו בשבילה משהו גדול שאיך היא הצליחה להגיע לכזה מעלה."

--- סוף עמוד 45 ---

(1052-1053 לפרוטוקול).

מ' תאר גם כיצד נהגו בני הבית לעסוק בגיוס נשים נוספות וכספים ברחובות העיר (באמצעות קיבוץ נדבות), בכדי לשרת את שאני הגדלות של אביו, ד.א.:

"... אבא שלי היה שולח אותם כל פעם וזה חלק מהתיקון שלהם, של הנשים, שככה לאחד את המשפחה יותר, שיביאו כסף לבית ושיביאו כאילו כסף, שיביאו נשים שיביאו עוד שהמשפחה תגדל, המשפחה תגדל ושהעולם ידע מי הוא ושיראו, מה הוא ואיך הוא שולט..." (1013 לפרוטוקול).

להאדרתו של ד.א. שתוארה לעיל התלוותה גם ענישה שהוטלה על ידו כלפי בני המשפחה שהפגינו כבוד לבני בית אחרים. כך העי

ה.:

"באחת הפעמים ב' החליטה שהיא מבשלת ולרוב זה לא היה קורה, אז היא בישלה כמויות של אוכל, היא שמה פלפלים בתנור, הכינה סיר של אורז, סיר של בצלים ומלא, מלא אוכל ואנחנו ככה נתנו לה לגיטימציה איזה יופי, ככה כל הנשים סביבה, נתנו לה כבוד וד.א. לא אהב את זה שאנחנו נותנות לב' כבוד, אז הוא החליט להעניש את כולנו והוא סגר אותנו בתוך חדר עם כל הסירים והוא אמר יש לכם שעה וחצי לגמור את הכל, חמש נשים, כמות (אוכל) של עשרים וחמש אנשים." (675).

מבקרים מבחוץ שהגיעו לבית סיפרו על אוירת הפחד שהיתה נהוגה בו ועל חששם של בני הבית מפני הנאשם (ראו הודע במשטרה של ת.ב., עמ' 4, שורה 98, ת/88, הודעתו במשטרה של ת.א. באשר לאחותה ו', ת/83, עמ' 3, שורות 65-67, הודעתו במשטרה מ.א., אביה של ו', ת/84, עמ' 3, שורות 54-55, עדותה של ש.פ., 1410, שורה 14). בעדותה סיפרה ז' כיצד בביקוריה הראשונים התפל לראות כיצד "פתאום משהו שהוא אומר מתוך כעס וכזה כולם משתתקים, אפילו זה יכול לקרות מול אורחים." (571 לפרוטוקול לדבריה: "זה היה מאוד מפחיד, אתה לא יודע מה הולך לקרות. אתה לא יודע מה יהיה הדבר הבא. אתה פתאום כאילו איזה תנו שתפוצץ אותו (את הנאשם) כאילו זה היה מפחיד, אני זוכרת המון חרדות בבטן, המון. גם היו הרבה פעמים שהייתי יוצאת להקיא, היה

--- סוף עמוד 46 ---

תקופה כזאת." בהמשך הוסיפה, ביחס לתקופה שלפני בריחתה מהבית: "הרגשתי שאין לי שליטה יותר, אין לי שליטה, מפחדת. פחדתי פשוט..." (606 לפרוטוקול. ראו גם עדותה של ה., 673, שורה 14).

יחסם של בני הבית אל הנאשם היה אפוא כאל קדוש נשגב ויודע כל, והוראותיו מולאו מתוך פחד ויראה של ממש. כשלעצמה מה תפיסה מעוותת זו סממן אפשרי לקיומם של יסודות העבירה, אך בעיקר יש בה כדי להסביר את הרקע שעמד בבסיס השפעתו האדירה הנאשם על בני משפחתו, שתורגמה בהמשך למשטר של ענישה ושירותים (כפי שנראה להלן).

51. **דרכו המניפולטיבית של הנאשם לצורך ניצול השפעתו** - נבחן עתה כיצד ניצל הנאשם מבחינה פסיכולוגית את מעמדו בבית, הפחד מפניו ואת אמונתם השלמה בו של בני המשפחה, על מנת להוציא לפועל את הפעילויות, המשימות והעונשים שהנהיג. בעניין זה נתיי גם לדרך המניפולטיבית שהפעיל הנאשם כלפי נשותיו, וגם לשימוש שעשה בעקרונות האמונה הרוחנית שגיבש בכדי להעניש את הילד בביתו.

מהעדויו ת עולה כי השפעתו האמונית והרוחנית של הנאשם השתרעה על כל בני ביתו, אך קורבנות הענישה העיקריים נ היו כאמור כמה מהילדים ומהנשים, ובמיוחד ג', ד' וה. הנאשם גרם לנשים אלו לחשוב כי הן פוגעות בו במחשבותיהן ובהתנהלותן החוט (ובכך פוגעות בעם ישראל ובגאולתו), ותבע מהן לכפר על כך באמצעות סדרה מתמשכת של עונשים סדיסטים שהטיל עליהן, אך גם באמצע עמידה במשימות יומיומיות שוטפות כגון גיוס כספים, אנשים ואף נשים נוספות (עבור הנאשם). הנשים קיבלו על עצמן באופן כמעט מלא הקונספציה האמורה שכללה את הקטנתן והשפלתן, ומאחר שהרגישו חטאות הפוגעות בנאשם הצדיק והפגוע, הסכימו (ואף שאפו) להתווז בפניו על מחשבותיהן והתנהגותן, לבצע את העונשים והמשימות שהטיל עליהן, ואף ליזום בעצמן מספר פעולות על מנת לרצות את הנאש לייסר את עצמן ולכפר על התנהגותן.

ז' התייחסה בעדותה לאופיו המניפולטיבי של הנאשם: "ד.א. תמיד היה גורם לך, יש לו משהו כאילו תכונה כזאת שהוא ינ

לגרום לך לרחם עליו, בסוף הוא היה יוצא המסכן, כאילו בהרבה

--- סוף עמוד 47 ---

סיטואציות שמעתי גם תראו איך אתם גורמות לאבא צער, כל הדינים האלה, מה הוא צריך את כל הדינים האלה? למה א סוחבות אותו לזה? תמיד תמיד הנשים היו אשמות, תמיד." (587. ראו גם 568, שורה 26, וכן הודעתה במשטרה של ת.ב., ת/88, עמ שורה 42, עמ' 6 שורה 164). ז' תיארה גם את ניסיון הבלתי נדלה של הנשים לרצות את נאשם 1, רצון שלא נתן להן מנוח: "הי משתגעות, לא יודעות מה הולך להיות כשנגיע הביתה, אנחנו לא יודעות מה הולך להיות וחייבים למצוא איזה משהו, איזה ישון איזה נפש, איזה משהו כאילו שירגש את ד.א., שירגיע אותו." (580, ראו גם 579). באופן דומה תיארה ה. את הקשר בין קבלת העני לבין עיקרי האמונה לה הטיף הנאשם:

"לפני כל מכה, או משהו שהוא יוצא דופן, אני מתחננת, אני בוכה, אבל הוא אמר ככה, ככה את רוצה להגן על עם ישראל, זה האומץ שלך, ככה את מקבלת את העונש, ככה את מקבלת את הדין, מי שהייתה יותר, מראה יותר חוזק, כביכול מבחינתו הייתה יותר נחשבת, כי ככל שאנחנו מסכימות לסבול יותר, ככה אנחנו מקבלות על עצמנו, את כל העונשים של כל עם ישראל וכמוכן את העונש שאנחנו צריכות לקבל..." (698).

ז' העידה כי וידוי – מחשבה רעה על ד.א. – יכל להתנהל במשך שעות, עם צעקות רמות מההדר כשד.א. צורח והנשים בוכות. אחת האשמות שהטיח באישה כגון: "את לא אישה כשרה והנה זה הבן אדם שאת נמשכת אליו יותר ממני, את רואה, זה הנחש תראי למה את נמשכת" (הנחש הוא א.מ.). כאשר וידויים הרגיוזו מאוד את ד.א. היה מתפתח לדין של חשיפת מחשבות בין כולם, כלפי כולם, לרבות הילדים. ז' הוסיפה ותארה עוד כיצד ד.א. היה אוסף חלק מהמשפחה או את כולה ומדבר ארוכות "שפתאום ד.א. מתחיל לדבר שעות על התאוריות שלו, אדם וחווה והתיקון וא.מ.... על תיקון של הנפש... הייתה פעם אחת דין של לילה שלם, בבוקר ד.א. בא ואומר מול

העיניים שלי, זה היה מחריד, זה היה חורף, היה מחסן מאחורי הבית, בקור של ירושלים הוא אומר תצאו תהיו במחסן עם א.מ., אתן רוצות אותו תיקחו אותו עד הסוף, את תהיי עליו, את שומרת והיה אסור גם אסור להן לנשים ד.א. היה אומר להם כאילו אם איבר המין שלך נוגע באיבר המין של א.מ. את אסורה עליי כאילו אני מתגרש ממך זה היה איום... כולן סובבות סביב א.מ. ונוגעות בו ערומות גם הוא ערום בלי אוכל בלי שתייה היה יכול להיות שבוע שלם בלחם ומים" (583-584).

--- סוף עמוד 48 ---

ז' נתנה דוגמא קונקרטיה נוספת שכללה הטחת האשמות רגשיות מצד הנאשם והענשה:

" ... ואז פתאום ד.א. ממש התחיל להתעצבן על ה., מה את משחקת אותה כשרה? מה את מנסה עכשיו להתחמק? מה את מדברת עליה [על ד'] ככה, את יותר טובה? את יותר גרועה, את גם התוודית עכשיו שאת אוהבת את א.מ., את לא רק נמשכת אליו, את כבר יותר קשורה אליו ברוח, את יותר מתרחקת מהצדיק, את כבר קשורה לנחש [א.מ.] בזה שאת מפתחת אליו רגש אהבה. אז הוא אמר לא.מ. שיעמוד מול ה., ה. תעמוד מולו, ה. היתה לבושה. תחזיקי לו את הידיים ותגידי לו שאת אוהבת אותו, כמו בעל, כמו בעל, והיא אמר לו אני אוהבת אותך. לא, לא ככה, עם רגש, פשוט כאילו זה היה סצנה ארוכה שהוא הכריח אותה, זה היה משהו משפיל." (596).

תחושות האשם העצמי שעורר הנאשם בנשים כפי שהוזכרו לעיל באו לידי ביטוי גם במהלך ביצוע העונשים הפיזיים הקשים, ו

שהעידה ז':

"הצלפות שוט והוא [הנאשם] אומר להם תחזיקו לה [ג'] את הרגליים, תחזיקו לה את הרגלים שהיא לא תזוז, הוא אומר לה. ולד', וה. צועקת אל תתנגדי, את רוצה את התיקון שלך? אל תתנגדי. את רוצה את התיקון שלך נכון? תוך כדי שזה קורה הוא מצליף בה בשוט, היא [ג'] פשוט התחילה להגידי כל מיני דברים מהלב שלה פשוט אתה בן אדם טוב ואני סתם מתאכזרת אליך, וכל המחשבות האלה וזה לא מגיע לך, ונכון, אתה צודק, ודברים בסגנון הזה."

(598, וראו גם עדותה של ה. באשר לעונש שקיבלה, 690).

אולי המקרה המשפיל והכואב ביותר בהקשר זה תואר בעדותה של ה. עצמה:

"... באחד הפעמים על ידי הוראה שלו, אני לא חושבת שהוא האמין שאנחנו באמת נעשה את זה, פשוט הוא נתן את הרעיון, את הציווי הזה בעצם, וזה הגיע למצב מאוד קיצוני, שהפכנו להיות, אני וג' וד', מאוד ככה, כל הזמן רוצות לעשות משהו קיצוני, ובעצם לשבור את כל המוסכמות שהיו שם, ולהראות לו שאנחנו כן נאמנות ושנאנחנו כן נרד לשאול תחיתות, בשביל להוכיח לו, שהוא באמת זה שאנחנו אוהבות

--- סוף עמוד 49 ---

ורצייתי להוכיח לו, אני ויתרתי על החיים שלי, ויתרתי על המשפחה, ויתרתי על החברות, כאילו ...

אב"ד: העדה בוכה.

העדה: לקחתי את הצואה של א.מ. ביד, ומרחתי אותה על כל הפנים, והלכתי לבית, לתוך הבית, לא היה אכפת לי כבר שילדים, לא ילדים, כולם ראו אותי עם הצואה מרוחה על הפרצוף ובאתי לד.א. ואמרתי לו, עכשיו אתה מרוצה, הוא צחק לי בפרצוף. זה היה, והוא אמר לי שזה לא מספיק, ושאני צריכה לעשות את זה יותר. אז חזרתי למחסן, וממש בטירוף חושים כבר, מרחתי את כל הפנים שלי, ואותו דבר היה עם לאכול את הצואה, אני אכלתי את הצואה של א.מ. ממש." (עמ' 686 לפרוטוקול).

הרגשות הכנים של אשם ותיעוב עצמי שחשו הנשים ביחס לעצמן (ולנשים האחרות), כתוצאה ממעשיו של ד.א., עולים גם מהתיי
שמסרה ז' בנוגע לזעם הרב שחשה ביחס לנשים, מייד לאחר שאלו נענשו על ידי הנאשם בצורה סדיסטית באמצעות ליקוק פי הטבעת
נאשם 2:

"ש. איך הגבת באותו זמן שאת רואה את הדבר הזה מול העיניים?
ת. הייתי, ישבתי ליד ד.א. על הספה, על הספה לידו, רגל על רגל, הייתי מלאת זעם על הנשים,
מלאת זעם.
אב"ד: היית מלאת זעם על הנשים?
ת. בהתחלה הייתי מלאת רחמים אחר כך התעצבנתי כל כך,
אב"ד: למה?
ת. איך הם גורמות לו לסבול כל כך, איך הם כל הזמן כאילו במחשבות רעות עליו.
אב"ד: על מי?
ת. על ד.א.
ש. למה חשבת ככה.
ת. איך אתם נשים לא כשרות, מה אתם משקרות בכלל? אתם רוצות את האמת, לא רוצות את
האמת? הייתי נורא לצידו באותה סיטואציה, אני זוכרת נורא לצידו."
(586. ראו גם 571 שורה 24, 606, שורות 20-21, בנוגע לה.).

--- סוף עמוד 50 ---

אולם השפעתו הרוחנית של ד.א. לא נגעה רק לנשותיו אלא גם לילדי הבית. מהעדויות עולה כי דרך החינוך שהתווה ד.א., בהת
לאמונתו, כללה ענישה אכזרית ומתמשכת כלפי הילדים. מ' העיד על מטרתה של ענישה זו ועל הקשר בינה לבין דרכו האמונית של ד.א.:

"הכול בתוך האווירה ו- להכניס אותנו לתוך עניין של שנהיה אמיתיים שנהיה טובים שנהיה
מושלמים שנהיה זה, אז הוא לקח את זה עד הסוף כאילו והחליט ש- בזמן האחרון אני לא מדבר
עכשיו על לפני עשר שנים, אני מדבר בזמן היותר אחרון, הוא החליט יותר לתקן ביסודות כאילו את
המשפחה ולהוציא את היצר הרע שלנו ולהוציא את כל הדברים הרעים שבנו. אם זה היה דרך
עונשים, דרך מכות, דרך כל מיני עינויים, תעניות, כל מיני דברים כאלו. ... הוא היה מתקן אותנו
ככה, כאילו זה היה סדר יום כזה." (1015).

מ' העיד כיצד החדיר ד.א. בבני הבית את התחושה כי הענישה נעשית לטובת המשפחה במטרה להגן עליה מפני כוחות שטן
המעוניינים להורסה: " ... דרך זה אבא שלי התחיל לפתח מנגנון של כוח כזה במשפחה, שהוא התחיל לדבר איתנו שיחות שהוא רו
לפתח שכולם יהיו אמיתיים, שכולם יהיו חזקים וזה, שיש שטן מאחורינו, שיש שטן שרוצה להפיל את המשפחה, להפיל אותו,
ואנחנו צריכים לחזק אותו ולתת לו כוח וזה וככה לאט לאט." (1016, ראו גם 1018).

הדרך המניפולטיבית שבה פעל הנאשם והמעמד לו זכה, בשילוב עקרונות האמונה שהנחיל, הביאו לשיתוף פעולה מלא כמעט של
הבית במשטר הענישה שארגן. ברי כי אלמלא שיתוף פעולה זה, לא יכול היה הנאשם להוציא לפועל את שליטתו. בני הבית אימצו את דו
של הנאשם בצורה עמוקה, ועל כן סייעו לו באמצעות גיוס כספים ואנשים חדשים, השתתפות בטקסי הוידויים והדינים, ומתן חיזוקים ועין
חיובי לבני המשפחה במקרים מסוימים, לצד דיווחים והלשנות (הן על עצמם והן על אחרים) במקרים אחרים. בנוסף לכך, בני המשפחה ננ

חלק ביישומה של הענישה בפועל (לעיתים אף ללא מעורבות פיזית של הנאשם עצמו), כפי שנראה להלן. בעדותה התייחסה ה. למעורבו של בני הבית בחיי המשפחה ולתפקיד שמילא הנאשם בהקשר זה:

"היה הרבה דברים נחמדים ונעימים, והיה גם הרבה דברים שנניח אם אישה אחת הייתה לא בסדר, אז פתאום כל הנשים האחרות

--- סוף עמוד 51 ---

נגדה, מתחברות לד.א.. היום אני מבינה שזה לא בן אדם אחד שמשך אותי להיות בכת הזאת, זה בעצם הוא ועוד ארבע נשים, שהוא הכין אותן איך לפעול בכל מיני דרכים, כדי באמת להשפיע עלי ויום אחד הייתי הולכת לבית קפה עם זאת, היא הייתה מדברת איתי, יום אחד, ומי שהייתה מצליחה להיות הכי קרובה אלי, היא כאילו קיבלה את הכבוד הכי גדול, כי היא בעצם עוזרת לד.א. לקרב אותי (בהקשר זה מתייחסת ה. לתחילת התקופה שבו שהתה בבית המשפחה). הייתה קנאה, אבל הקנאה הייתה סמויה, אף פעם לא העזנו, גם כשהמריבות ביננו היו מגיעים למצב של ממש, ככה יוצא מן הפסים, אז מיד ד.א. היה מנסה לגשר ולראות, האמנו כולנו שלו יש את הרוח הנכונה והוא יכול להגיד לנו, מי צודקת ומי לא צודקת. זה היה יכול להיות מצב, שמצד אחד, אשה מקבלת תשובות, על זה שהיא הצליחה איזושהי משימה והיה יכול להיות מצב, שכולם עומדים ומשפילים מישהי, על זה שהיא הייתה לא במקום, והשפלה זה השפלה, זה עד עפר ...". (650-651).

הנאשם ניצל אפוא בצורה מניפולטיבית ומעוותת את עקרונות האמונה ואת מעמדו הרם בבית, האמון שניתן בו והפחד שעורר, ו לבסס את השפעתו ושליטתו על בני המשפחה. הנאשם גרם לנשותיו להאמין כי התנהגותן ומחשבותיהן פוגעות לא רק בו אלא גם בגאולת ישראל, ובהתאם לכך עורר אצלן רגשות עמוקים של אשם ותיעוב עצמי, שעליהם יכלו לכפר רק באמצעות וידוי (בפניו) וענישה מתאי (שאותה הוא קבע ועליה פיקח). הנשים, שהאמינו באמונה שלמה כי הנאשם מבקש להיטיב עימן ולגאול את עם ישראל, ביקשו באופן נון לרצותו, והתמסרו באופן מוחלט לשיגיונותיו. כך קיבלו על עצמן באופן מלא, ולעיתים גם יזום, את הענישה שהוטלה עליהן, הן במה הימצאותן בבתי המשפחה והן כאשר שהו מחוצה לה, במשימות איסוף כספים ברחובות הערים. עקרונות האמונה שהנחיל הנאשם (והעני שבאה לצידם) יושמו במלואם גם על ילדי המשפחה. משטר השליטה שביסס הנאשם התבסס על שיתוף פעולה הדוק של בני הבית, אשר הו גם הוא באמצעות עידוד רגשות של קנאה, תחרות ושיסוי של בני הבית אחד כנגד השני, תוך חיזוק מעמדו של הנאשם כגורם הבלעדי שבי היכולת לשפוט ולהחליט.

--- סוף עמוד 52 ---

52. **ניתוקם ובידודם של בני הבית מהעולם החיצוני** - מהראיות עולה כי הנאשם פעל לליכוד פנימי של בני הבית, תוך ניתו מקשרים ממשיים עם בני משפחתם (הביולוגית) ועם גורמים חיצוניים אחרים. כזכור, בידוד וניתוק של הקורבנות מהווה כשלעצמו סממן בו להתקיימותן של החלופות השונות שבתת [הסעיף 375א\(ג\)](#). ניתוקם של בני הבית מקרובי משפחתם ומגורמים חיצוניים הקל על הנאשם לא סכיבו את המשפחה, ומנע מבני הבית את האפשרות להתלונן, לשמוע דעות מנוגדות או להיחשף להשפעה חיצונית כלשהי, שהיה בה כדי ליז אלטרנטיבה לדרכו. הניתוק התבסס באופן טבעי על המנטאליות המלוכדת שהתפתחה בבית (כתוצאה מהתנהלות הנאשם) שלפיה העו שבחוץ עוין את המשפחה, אך גם מהוראות ישירות ומפורשות של הנאשם, במיוחד לנשותיו. יצוין, כי הניתוק מהעולם החיצוני לא נע בצורה פיזית, שכן נשות הבית הסתובבו מרבית היום מחוצה לו, וכמה מהן בילו זמן ממושך במקומות מרוחקים יחסית מהבית, כגון בדיו המשפחה בטבריה ובת"א, או אפילו אצל הוריהן (במקרה של ג'). אולם כפי שנראה להלן, ההתרחקות הפיזית לא לוותה בהתרחקות נפע

מהנאשם, וכל העת נותרו עימו הנשים בקשר טלפוני רציף ומתמיד וקיבלו ממנו הוראות. נוכח חשיבותה של סוגיה זו לענייננו ולקשר ההזכיר בינה לבין יסודות העבירה, נתייחס בהרחבה למספר היבטים שונים הנוגעים לה: (א) עדויות בני משפחותיהן של הנשים באשר להתנתקותן הצטרפותן למשפחה, (ב) הוראותיו המפורשות של הנאשם לנשותיו לנתק קשר עם משפחתן – גם כאשר היו מרוחקות ממנו מבחינה גיאוגרפית, (ג) בידודם של הילדים באמצעות חינוכם בבית, ו-(ד) הניסיון להסתיר את המתרחש בבית מגורמים חיצוניים (תוך התייחסות לטענת הסנגור בדבר אורחים רבים שביקרו בבית במהלך התקופה).

(א) בני משפחותיהן של הנשים סיפרו על הניתוק שארע לאחר שהנשים עברו לגור בביתו של הנאשם. כך לדוגמה מסרה אמה של בעת חקירתה במשטרה:

"לנו היא אמרה שהיא מצאה מדרשה בליפתא. לאט לאט היא יצאה מהבית והתנתקה מאיתנו. אח"כ עשינו מסע חיפושים כדי למצוא אותה. מה לא עשינו כדי להוציא אותה מהבית ולהרחיק אותה משם. האינטואיציה שלי אמרה שכישפו אותה. ידעתי שלא טוב לה שם. שמעתי מהרבה אנשים דברים לא טובים בכלל. מה שלא עשינו לא עזר כלום. היא התנתקה ולא באה ולא כלום. ...

--- סוף עמוד 53 ---

הייתה תקופה של נתק מוחלט ביננו של שלוש שנים בערך. אחרי הלידה של ל' לא ראיתי אותה איזה שנה. בין לבין ראיתי אותה רק ברחובות. פעם אחת לפני שנה בערך ראיתי אותה ברחוב. היה לה כמו בוקס בעין ושריטות על הצוואר." (ת/94).

אמה של ד', מסרה באופן דומה כי:

"היא אמרה לי שהוא [הנאשם] הציל אותה וגאל אותה. אני אף פעם לא הבנתי את האהבה העצומה שלה אליו. זה משהו מעולם אחר זה משהו שאי אפשר להסביר. תמיד אמרתי לבעלי שד' סוגדת לו. המשפחה שלו הפכה להיות המשפחה שלה ובעצם אנחנו בקושי היינו איתה בקשר. אנחנו דיברנו פעם בחודש או בחגים. פעם בחודש בחמש עשרה לחודש בעלי מפקיד לה 500 ₪ לחשבון האישי שלה אני לא יודעת באיזה בנק. אנחנו היינו נפגשים איתה פעם בכמה חודשים. היא הייתה באה אלינו מדי פעם. ממנה לא ידעתי כלום. לא היינו ממש כמו אמא ובת, היא אף פעם לא דיברה על דברים שבלב היא רק הייתה חוזרת ש"הכל בסדר" איתה. זה מה ששמענו ממנה. ... אני איבדתי ילדה. אני מרגישה שאיבדתי ילדה. לא דיברנו על הדברים כי ניסינו להתקשר אליה והטלפון היה מנותק. הילדה הזו הסתירה עולם שלם, אנחנו לא יודעים עליה כלום. היא לשמחות של המשפחה לא היתה מגיעה. מנותק. לפעמים היא מצלצלת להגיד [לאחיותיה] חג שמח. אבל אין ביניהם שום קשר של אחיות. היא ניתקה את הקשר עם כולם היא הפכה להיות אדם בפני עצמו, לא קשור אלינו." (ת/90).

ניתוקה של ד' ממשפחתה אושר למעשה גם על ידיה. בחוץ 9 ליומנה ת/70 רשמה כך: "אני ד' נשבעת בדעה צלולה ובהחלטה מלאה שלי בשבועה חמורה שלא תופר לעולם שאני של בעלי ד.א. לנצח נצחים... התכלית שלי היא להיות אשתו שלו ורק שלו... הרצון שלי להיות מבוטלת אליו בשלמות ובתמימות ולא להיות מקושרת לאבי ואמי ולא לחפש שום קשר איתם... ואם אפר שבועה זו אני מקבלת על עצמי ארבע מיתות בי"ד כל עונשי הגהינום".

--- סוף עמוד 54 ---

בהמשך רשמה דברים נוספים על ניתוק גמור מהוריה ועל ביטולה העצמי: "אין לי רצון משלי אין לי מחשבה משלי מה נכון מה לא".
כן הוסיפה כי עליה לקיים את רצון בעלה וביטולה יביא לה אור מסוים.

אחותה של ו', ש', סיפרה במשטרה כי:

"לפני שו' הכירה את ד.א. היינו בקשר מאוד טוב. יותר מסתם אחיות. היינו דואגות אחת לשנייה. היינו מדברות הרבה בטלפון. שיחות ארוכות. לאחר שו' נכנסה לבית של ד.א., הקשר כמעט נותק. הקשר לאט לאט נותק. בהתחלה ו' הייתה משתפת אותי במה שעובר עליה, הייתה מספרת הרבה על הילדים בבית של ד.א. ו' לא היתה משתפת אותנו על החיים עם ד.א. ... מאז החתונה בפסח שנה שעברה [של ו' והנאשם] הקשר הלך והתדרדר. דיברנו הרבה פחות. היא לא היתה מתקשרת כמעט. היינו מדברות בעיקר בלילה. ואני בעיקר הייתי מתקשרת. ו' אמרה שהיא נשואה עכשיו ואמרה שהיא לא יכולה לישון במקום אחר חוץ מעם ד.א. ולכן אם אנחנו רוצים לראות אותה צריך לבוא אליה. ואכן היא לא הגיעה אלינו. ו' גם לא הגיעה לאירועים משפחתיים." (ת/83, עמ' 2).

ש' הוסיפה כי לאחר שהתעמתה עם אחותה בעניין חייה עם הנאשם, ניתקה עימה ו' כל קשר: "אני התעמתתי איתה ואמרתי לה מה שאני חושבת על ד.א.. אמרתי לה שמדובר בכת ושהוא מנצל אותה ואני מקווה שהיא תתעורר לפני שזה יהיה מאוחר מידי. מ העימות הזה לא דיברנו כלל. כלומר חצי שנה לא דיברתי איתה כלל." (ת/83, עמ' 2). בעדותה אישרה ו' כי היא לא נמצאת עוד בקשר הוריה (1957, שורה 4).

מהאמור לעיל ניתן ללמוד כי עם הצטרפותן של הנשים לביתו של הנאשם הן ניתקו כמעט לחלוטין את קשריהן עם בני משפחתן, גם כאשר יצרו קשר עם בני משפחתן, לא שיתפו אותם בעולמן ולא סיפרו להם באופן אמיתי על חייהן, אלא הסתפקו בדיווחים קצו ולקוניים. במקרה הטוב, היה אפוא הקשר עם בני המשפחה מן הפנים אל החוץ, ולא היה בו תוכן ממשי. יש לציין כי ניתוק זה לא נעשה מבני המשפחה אלא גם מהחברים ולמעשה מכל גורם אחר שמחוץ למשפחה. בעניין זה העידה ז': "אני ויתרתי על המשפחה שלי, החברים שלי, על הדעות שלי, על הרצונות שלי הרבה פעמים.

--- סוף עמוד 55 ---

זה מצב שאני לא יכולה באמת לגרום לך להבין את המקום הזה, אני לא יכולה לגרום לך להבין כי זה חולשה גדולה כשא תלוי בבן אדם כזה שעושה דברים כאלה אבל זה היה המצב שלי." (621), וראו גם עדותה הדומה של ה. שהובאה לעיל, (686). ברי ניתוקן של הנשים ממשפחותיהן הביא לשקיעה עמוקה יותר שלהן אל תוך העולם הפנימי של הבית, ובכך להגברת השפעתו של הנאשם שנתר למעשה ללא "תחרות" וללא מתנגדים (שכן לנאשם לא היו מתנגדים בתוך הבית, אלא להיפך מכך), כאשר לנשים (ולבני הנ האחרים) אין יכולת לחלוק את העובר עליהם מלבד עם חברים אחרים במשפחה.

(ב) מהעדויות עולה כי הניתוק מבני המשפחה לא נעשה רק באופן עצמי, כלומר כתוצאה טבעית של תהליך השקיעה העצמית של הנש אל תוך המנטאליות הפנימית, אליה גם מתוקף הוראות מפורשות ויזומות של הנאשם. בעניין זה העיד מ' כי אביו הורה לה. לנתק קשר משפחתה שכן היא "הייתה נחשבת למשהו כזה שהיא גורמת לו את הבעיות, בגללה הוא מסתבך עכשיו עם האחים שלה והאמא ש וזה ושלא תדבר איתה, שלא תדבר עם אמא שלה ולא עם האחים שלה ושנתק קשר עם המשפחה." (1016). ה. עצמה העידה כי:

"ד.א. כל הזמן טרח להחזיר בי, כמה שאמא שלי שונאת אותי, כמה שהיא האויב. התחלתי להאמין בזה. הדבר הכי חמור שכל הזמן, ד.א. היה מציג, שהוא כל כך סובל מההורים שלי, והוא כל כך, ובאמת אפשר להבין אותם, שהם בסך הכל לא הבינו מה קורה עם הילדה שלהם, והם רצו לדעת יותר פרטים, יותר ה... הייתי מתקשרת אליה בטלפון, ביום שישי להגיד שבת שלום, ד.א. מאוד היה כועס, איך זה שאני מעיזה לצלצל אליה. הכל אצלו פעל עם רוח, אני מתחברת לרוח לא טובה, אמא שלי לא בסדר, אמא שלי מכשפה, אמא שלי אשה רעה, אמא שלי מקללת את הסבא ...". (648, ראו גם 642, שורה 3, 769-770).

במהלך התקופה בה שהתה בבית המשפחה נסעה ז' ללונדון למשך שלושה שבועות. הסנגור ביקש להסתמך על נסיעה זו כאל הוכח לעצמאותה ולאי התקיימותם של יסודות השליטה ומניעת החירות, המופיעים בסעיף. אולם מהעדויות עולה כאמור כי גם כאשר התרו הנשים מבית המשפחה באופן פיזי למרחק של עשרות, מאות או אלפי קילומטרים, השפעתו של הנאשם עליהן לא פסקה, והוא

--- סוף עמוד 56 ---

המשיך לשלוט בהן בשלט רחוק באמצעות קשר יומיומי בטלפון. בעניין זה מסרה ז' בעדותה כי הנאשם שכנע אותה תחילה ש לנסוע ללונדון אל אחיה, ומסיבה זו היא ביטלה את כרטיס הטיסה שקנתה. רק לאחר מכן התלכט הנאשם בדבר, מאחר שסבר כי עצם היצי מהבית והנסיעה עשויים להציג את המשפחה באור חיובי, ולפיכך הוחלט כי ז' תיסע ללונדון, ובמשך שהייתה שם הוא עמד עימה בקשר טלפ יומיומי, עד שחזרה אחר כך לבית המשפחה בירושלים (605).

באופן דומה העידה ה. כיצד קיבלה ג' הוראות יומיומיות מהנאשם שנועדו להציגה כמטורפת בעיני הוריה, כאשר שהתה אצלם במו לתקופה ארוכה, וזאת כעונש הרחקה מהבית שניתן לה – בניגוד לרצונה – על ידי הנאשם (ראו גם הודעתו של הנאשם במשטרה, ת/א1, ז 7, שורות 208, 218):

"קודם כל הייתה תקופה של שמונה חודשים, שג' הייתה אצל ההורים שלה במושב, מנותקת לגמרי מה... היה שם, כי ד.א. רצה לנטרל אותה לגמרי, אבל במהלך השנות שלה במושב, הוא נתן לה עונשים דרך הטלפון. הוא רצה להגיע למצב, היום אני מבינה, שההורים שלה יחשבו שהיא משוגעת ולא היא זה שלא בסדר, אלא תראו הילדה שלכם משוגעת, אני בסך הכל מנסה לעזור לה, תעזרו לי גם אתם לעזור לה, כי היא משוגעת והיא לא בסדר, אז מה הוא היה עושה, אומר לה עכשיו את מתפשטת באמצע הסלון ומתחילה להגיד כל מיני מילים, כל מיני משפטים, הוא היה אומר לה מה לעשות והיא הייתה צריכה לעשות את זה. גם כשהיא היתה שמה במשפחה שלה, היא היתה צריכה לעשות את האנשים האלה. ... אני הייתי עדה לשיחות טלפון, אני שמעתי את כל מה שמתרחש, אם היא עשתה או לא עשתה באמת, אני לא יודעת. היא אמרה שכן, ואני מאמינה שג' לא שיקרה. (677-678).

ה. הוסיפה כי דרישות של הנאשם לג', להן היא היתה עדה במו אוזניה היו: "תהיי בסלון, תתפשטי, תתחילי לאונן. תעמדי על ו אחת, לא יודעת, כל מיני דברים משוגעים כאלה."

מהאמור לעיל עולה מעורבותו הברורה והישירה של הנאשם בניתוק הקשרים בין נשותיו לבין משפחותיהן. הנאשם הסית את הנט כנגד בני המשפחות שלהן והשפיע עליהן לצמצם את היקף הקשר ובמיוחד את עומקו. גם כאשר התרחקו הנשים מהנאשם מבחינה פיזית (וז בהתאם להוראתו שלו) הן

--- סוף עמוד 57 ---

נותרו תחת השפעתו הישירה, והמשיכו למלא אחר דרישותיו שהועברו להן בטלפון. ניתוקן של הנשים ממשפחותיהן ומקשריהן העולם החיצוני כולו, סייע לנאשם להעמיק את השפעתו, אך בה בעת יש לראות בה, בפני עצמה, ראייה ברורה למידת השליטה של הנאי בנשים, אשר צייתו להוראותיו באמונה כה מוחלטת עד שהובילה אותם לנתק את קשריהן עם בני המשפחה (קשרים שהיו טובים ומבוסס קודם לכן), וזאת לפרק זמן ממושך ביותר למספר שנים. גם העובדה כי הנאשם המשיך לשלוט בנשותיו כאשר היו רחוקות ממנו מרחק נ רב, באמצעות הוראות יומיומיות בטלפון, מעידה על עומק ביסוסו של יסוד זה.

(ג) בידודם של בני הבית לא היה נחלתן הבלעדית של הנשים אלא נגע גם לילדים, שכן אלו לא למדו בבית ספר או במסגרות חי חיצוניות אלא רק במסגרת הפנימית של המשפחה (עניין שאינו נמצא במחלוקת, ראו לדוגמא עדותו של הנאשם עצמו, 1533, 1537). ניתן של הילדים מהסביבה החיצונית הביא באופן דומה למניעת כל התנגדות או תחרות לדרכו של הנאשם, שכן לילדים לא ניתנה אלטרנטי ולמעשה נראה כי הם לא יכלו לדעת שקיימים סוגים אחרים של חיים מחוץ לבית. בעדותו התייחס מ' לחוסר היכולת שלו לברוח, בהקשר "אני בכלל לא חשבת על זה לברוח כאילו בתור ילד אני לא כאילו שהייתי כזה לא חשבת בכלל על הרעיון הזה לברוח. לא ידעתי לאן לברוח כאילו מי בכלל יכול באמת לעזור לי." (1024-1025). ח' העידה כי עד גיל 8 נהגה לבקר את אביה הביולוגי, ומתוך חי שתספר משהו על המשפחה, הייתה נחקרת כאשר חזרה מהאב ופעם אף הוענשה בבידוד (459-460). בנוסף לכך, בידודם המעשי של הבית (הן של הנשים אך במיוחד של הילדים), וחוסר האפשרות שלהם לבסס קשרים של ממש עם גורמים חיצוניים, מנעו מהם מלס לאחריים על הרגשותיהם ועל המתרחש בתוך הבית, ובמקביל מנעו מגורמים מוסמכים אפשריים (כגון רשויות הרווחה, אנשי חינוך וכו') ל את הדעת על האירועים החמורים המתרחשים בתוך המשפחה. כך עלה בידו של הנאשם להסתיר את דרכי הענישה שלו (שבאו לעיתים ל ביטוי חיצוני פיזי על גוף הקורבנות), ולבסס את שליטתו והשפעתו על בני הבית ללא מצרים או הגבלות.

(ד) העובדה, עליה הצביע הסגור, כי המשפחה אירחה בביתה מבקרים רבים לתקופות קצרות או ארוכות, מצמצמת במידה מזערית כ את המסקנה כי בני המשפחה בודדו על ידי הנאשם מהסביבה

--- סוף עמוד 58 ---

החיצונית. זאת, מאחר שהעדויות מצביעות כאמור בבירור על ניתוקן של הנשים מבני משפחותיהן, ועל המשך שליטתו של הנאשם בהן כאשר היו מרוחקת ממנו מבחינה גיאוגרפית. נשותיו של הנאשם לא יצרו קשר ממשי עם אנשים אחרים גם כאשר היו רחוקות ממנו פיז וברי אפוא מכוח קל וחומר כי לא היה להן רצון או אפשרות ממשית ליצור קשר עצמאי (המנותק מהשפעת הנאשם) עם אותם אורחים שהג לבייתם בו שהה הנאשם. ההגנה העידה מספר עדי הגנה שביקרו כאורחים בבית, אולם לא היה בעדותם כדי לשנות את המסקנה הברורה בד בידודם של בני המשפחה (או ביחס למשטר הענישה שנהג בבית). כמה מהאורחים הגיעו לפרק זמן קצר ביותר, כך שממילא לא יכלו להתרי באופן אמיתי מהנעשה בבית. עדת ההגנה ש.ט. לדוגמא, הגיעה לבלות סוף שבוע בבית המשפחה (1976), כאשר הנאשם כלל לא נוכח בנ במרבית הזמן (1978). עדת הגנה אחרת, ע.ב., סיפרה כי ביקוריה נמשכו מספר שעות וכי היא ישנה כחמש פעמים עם בני המשפחה במה החגים, אך זאת לפני כחמש שנים (1919), כלומר זמן רב לפני שדפוסי הענישה בבית הגיעו לשיאם.

מבקרים אחרים בבית לא היו חיצוניים לעולמה של המשפחה אלא היו חלק ממנה, גם אם לא התגוררו (עדיין) בתוך אחד מהבר ששימשו את המשפחה. למעשה, אורחים אלו היו שותפים לאמונתו של הנאשם ולדרכו הרוחנית, ופעמים רבות הם היו מעורבים בעצ בענישה שהנהיג. כמו כן יש לציין, כי מרבית המבקרים שהגיעו לבית, קורצו מאותו חומר של בני המשפחה, כלומר חיפשו את דרכם בה לאחר שסבלו פגיעות כאלו או אחרות (ראו לדוגמא עמ' 1912-1913, בקשר לגב' ע.ב., 1885-1886 בקשר לד.ד.), ומכאן שממילא לא ז בכוחם להוות אלטרנטיבה כלשהי לנאשם. למעשה, ההיפך מכך הוא הנכון, שכן התרשמותם החיובית של אורחים אלו מדרכו הרוחנית הנאשם רק חיזקה את מעמדו בעיני בני הבית.

אל מול עדויות אלו של עדי הגנה, שהיוו בצורה זו או אחרת חלק מעולמה של המשפחה, קיימות עדויות של גורמים חיצוני אובייקטיביים, מהן עולה כי בני המשפחה ניסו להסתיר את חיהם מפני זרים חיצוניים. כך לדוגמא העידה השכנה ר.ר. על קבלת הפנים העו בה נתקלה כאשר נכנסה לחצר הבית:

"הם עוד לא הגיעו לשם הם כבר שמו ברזנט כחול מסביב לכל, זה היה נראה כאילו בבקשה לא להתקרב לכאן. כשניסיתי פעם להיכנס

--- סוף עמוד 59 ---

לחצר לבקש שקט הם עמדו, איך בכלל העזתי להיכנס, איך התפרצתי אליהם, נכנסתי להגיד שזה לא נורמלי שבשעה שלוש היה להם את הרכב הזה עם הנחמן, הם היו מפעילים אותו בווליום הכי גבוה בלי להתרגש מאף אחד, אז אני בשיא הפשטות נכנסתי לחצר, לא דפקתי אפילו, הם עמדו ככה מוכות הלם כולם איך בכלל העזתי להיכנס." (1223).

השכנה ש.ש העידה כיצד הבריה אותה הנאשם בקללות לאחר שניסתה לתעד במצלמתה את אחד העונשים שהתרחש בחצר: 'ראיתי בחצר איזה יום של שמש, חום אימים והילדים היו שם, היו שם ילדים בכל הגילאים, אני לא יודעת איפה דחסו אותם שהיה עם הידיים קוצים וזה, אחד מהם עמד מעליהם וככה, הרימו, הרימו וניסיתי לצלם, כאילו עשיתי את עצמי אז הוא פתח בכזה ניבול שברחתי לבפנים כדי לא לשמוע כאלה ניבולי פה ..." (1217). ראו גם עדותה של השכנה פ.א לעניין ניסיונות הכיסוי וההסתרה של נ המשפחה, 1197, שורה 7, עדותם של השכנים ק.ח, ר.ק ו-ש.ש בעניין זה, 1203 שורות 1-4, 1207, שורה 12, 1210, שורות 16-3 1216, שורה 22, וכן בעניין הגדר המקיפה את הבית, 1202, שורות 24-26).

לכך ניתן להוסיף, כי בתייהם השונים של המשפחה היו מלכתחילה מבודדים למדי: כך באופן מובהק בליפתא, בפוריה ובטבריה, ו ברוממה (שהיא לכאורה שכונת מגורים צפופה יותר), שם דובר על בית פרטי עם חצר, שעץ גדול הסתיר את הנעשה בו מעיני השכנים (ו עדויות השכנים שלעיל). בעניין זה העידה ה.: "ד.א. רצה אזור מבודד, ככה בלי שכנים, כדי שלא ישמעו, ליפתא באמת היה האזור ז נוח, כי היינו יכולות לצרוח שם עד מוות, ואף אחד לא היה שומע, באמצע היער, מה שקורה. ברוממה זה היה גם בית די בוז השכנים שלנו היו בעצם מתקן לימודים, בית ספר ועוד בניין אחד, שהוא לא ממש היה, הוא היה מאחורינו, אבל איכשהו סידרנו : זה, שמנו כל מיני כאלה רשתות ווילונות כדי שלא יראו אותנו." (656). עצם העובדה כי למשפחה היו מספר בתים במקומות שונ אפשרה לנאשם להסתיר בצורה קלה יותר את מעשיו מפני גורמים חיצוניים ככלל ורשויות החוק בפרט. עניין זה בא לידי ביטוי ברור לא שבני משפחתה של ה. הגיעו לליפתא על מנת לנסות לחלצה, דבר שהביא את הנאשם, עוד באותו לילה, להעביר את משפחתו לבית הח בפוריה (ראו עדותה של ה., 656-657), כמו גם במהלך אירוע החדרת המקל שלאחריו התקשר י' למשטרה – אירוע שבקבותיו הורה

--- סוף עמוד 60 ---

הנאשם על פיזור כללי של בני המשפחה, כאשר הוא עצמו (וכמה מבני המשפחה) עברו לטבריה (לעניין זה ראו בהמשך במסגרת הדיון המורחב באישום זה).

(ה) לסיכום פרק זה יש לומר, כי הנאשם פעל בהצלחה לניתוקם של בני המשפחה מהסביבה החיצונית, עניין שעל תוצאתו הברורה הע בני משפחתן (הביולוגית) של הנשים (וגם הן עצמן). ד.א. ליכד את בני הבית כנגד העולם שבחוץ, הן באמצעים פיזיים כגון הסתרת הנ על-ידי כיסוי הגדר בבדים או ברזנט, והן באמצעות גילויי עוינות כלפי מבקרים חיצוניים. בנוסף לכך שכנע את נשותיו בצורה מניפולטיבית לנתק את קשריהן הקודמים עם בני משפחה וחברים. בידוד הנשים ממשפחתן ומאנשים זרים נעשה גם כאשר שהו במרחק רב מהנאשם, מא שגם באותם מקומות הן שמרו על קשר הדוק עמו, והוא המשיך להעביר להן הוראות מדויקות ורציפות בטלפון ביחס לדרך שבה עליהן לנה המבקרים השונים שהגיעו לבית שהו בו תקופות קצרות בלבד, כך שלא נחשפו באופן מלא למעשים הנעשים בו (אם כי לעיתים עלה בי לראות כי הדברים אינם כשורה, ראו לדוגמא עדותה של ש.פ., החל מ-1407, והודעתה במשטרה של ת.ב., 88/ת), או שהיו בעצמם ח מהעולם (הרחב יותר) של המשפחה, ומכאן שלא יכלו להוות אלטרנטיבה לדרכו של הנאשם או לשמש אוזן קשבת וגורם אחראי. יי המשפחה לא נשלחו למוסדות חינוך אלא למדו במסגרת הפנימית של הבית, כך שלא היתה להם אפשרות להתלונן על המעשים שעברו להיחשף לגישות אחרות. במקביל, יכולתן של רשויות החינוך והרווחה לתת דעתן על המתרחש בבית צומצמה במידה ניכרת. בידודם של המשפחה מהסביבה החיצונית סייע לנאשם להנהיג את משטר השירותים והענישה (שעליו ידובר להלן), וכן הוא מהווה יסוד מובהק בפני עז לעניין קיומן של החלופות השונות שבסעיף, במיוחד שליטה ממשית ושליטת חירות.

53. **משימות, מטלות, והענשה סדיסטית** - תחושות ההתבטלות, האשם והתיעוב העצמי שיצר הנאשם אצל הנשים שסגדו לו, בשיי תחושות הפחד מפניו וניתוקם של בני המשפחה מקשרים עם הסביבה החיצונית, העמיקו את השפעתו של הנאשם לרמה קיצונית, והב להתפתחות דפוס מעוות של יחסי שליטה, שבא לידי ביטוי בפועל בעונשים מחרידים שהטיל הנאשם, ובפעולות שירות יומיומיות שביז עברו בני הבית ובמיוחד הנשים. הראיות לעניין העונשים שהטיל הנאשם על בני הבית הן רבות ביותר. כמה מהן הוזכרו לעיל, וכמה נ תובאנה להלן במסגרת הדיון המפורט באישומים השונים

--- סוף עמוד 61 ---

שיוחסו לנאשם. במסגרת חלק זה נתייחס אפוא רק לחלק מהראיות, המצביעות במפורש על הקשר בין דרכו המניפולטיבית של הנאשם והפ שעורר לבין הענישה שנקט, וכן לכמה מהראיות הנוגעות לציון המוחלט של הנשים לנאשם במסגרת שגרת החיים היומיומית ומטלות השי שהנהיג.

(א) בהקשר אחרון זה יש להתייחס בעיקר לדרך הפסיכולוגית שבה ניצל הנאשם את הנשים באופן יומיומי על מנת לשלוח אותן לק נדבות ברחובות העיר, תוך שהכסף המושג מפעילות זו מגיע לרשותו. כך לדוגמא העידה ז' על תקרית שנגלתה לעיניה אשר עירבה את הנא ואת ה., ממנה ניתן ללמוד על ניצול תלותן המוחלטת של הנשים בנאשם לצורך גיוס הכספים:

"בימים הראשונים שגרתי שם אני זוכרת שוב מריבה עם ה., אני הייתי בחצר והם היו בסלון, הדלת של הסלון הייתה פתוחה ואני שומעת את ה. צורחת אבל אני לא עוזבת אותך, אני לא עוזבת אותך, והיא פשוט בוכה ופשוט נצבט לי הלב. לא נכנסתי, וד.א. צועק בחזקה והיא צועקת והיא בוכה ואז

הוא יצא מעצבים כאילו אחרי איזה חצי שעה, יצא למקווה. היא היתה בחצר מאחורי הבית, הלכתי עישנתי סיגרייה, דיברתי איתה, שאלתי אותה מה קורה? אז היא אומרת לי, והיא הייתה בלי כיסוי ראש, היא אומרת לי אני לא יכולה להיות אישה שלו, הוא אמר שאני לא יכולה להיות אישה שלו, אני לא אישה כשרה. אני לא יכולה לשים כיסוי ראש, אני לא מתנהגת כמו אישה נשואה. מצד שני, היא צריכה לשלם שלוש אלף שקל עוד באותו יום, להביא שלוש אלף שקל לחשמל. היא צריכה לעשות צדקה בחוץ כי זה היה שש בערב, היא הייתה נורא בלחץ מהאפשרות שהיא לא תצליח להביא שלוש אלף שקל ומצד שני היא לא יכולה לצאת לאסוף בלי כיסוי ראש."

(572), וראו גם עדותה של ז' באשר לרצונה לפצות את הנאשם

בעצמה באמצעות גיוסה של אישה נוספת, 579, שורות 15-16).

ז' העידה כיצד הנהיג ד.א. דפוס יומיומי שבמסגרתו יצאו הנשים בבוקר לקבץ נדבות ברחובות, קיבלו ממנו הוראות ועונשים במה

שהייתן בחוץ, ולבסוף הביאו לו את הכספים שהתרימו, עם חזרתן לבית בסביבות השעה חצות:

--- סוף עמוד 62 ---

"זה לא היה חד פעמי, זה דבר שראיתי אותו קורה. טוב, זה במצבים של דינים ומצבים, לא משנה, אפילו לא משנה, אפילו לא תמיד בדינים את מביאה לי ככה וככה. ג', הייתה תקופה שהוא היה מקציב לה סכומים שהיא ממש ממש כאילו ניסתה כזה לחזור למוטב כביכול. פחות משלוש אלף שקל את בכלל לא ברוח של התשובה, את בכלל לא בכיוון, איפה המחשבות שלך נמצאות? שמעתי את זה הרבה פעמים. את צריכה להביא לי עכשיו שלוש אלף שקל, אגב זה היה כמה פעמים שאני זוכרת שהם היו, ג' אני הכי זוכרת אותה גם אבל גם הנשים האחרות היו בלי אוכל, בלי שתייה בציווי ד.א., הוא ציווה עליהם את לא אוכלת, את לא שותה,

ש. מתי?

ת. בימים רגילים, תקופות בחיים שהייתי שם. היא הייתה הולכת רצה ואוספת צדקה, היו פעמים ששמעתי שאתם לא תלכו לשירותים, אסור לכם ללכת לשירותים." (576-577).

בתגובה לשאלה אם שמעה בעצמה את ג' מתקשרת לנאשם לקבל רשות לשתות, השיבה ז': "כן. כן. אני שמעתי את ד.א. עונה ו

ושמעתי את ד.א. אומר להם את בלי אוכל ושתייה במחסן, את הולכת עכשיו לשכב עם א.מ., שמעתי את כל הדברים האלה, אני חיי

שם. ... זה לא היה רק אוכל ושתייה, זה גם אם היא יכולה להתקלח, אם היא יכולה לעשות פיפי." (578-579).

ה. תיארה את שגרת יומה זו שכללה איסוף צדקה בהתאם להוראותיו של הנאשם:

"... ככה מתחילה לאסוף, לאסוף, לאסוף, כשזה מתחיל להיות כבד, אז צריך לפרוט. ומהבוקר עד הלילה, לפעמים גם בלי אוכל.

ש. מה זאת אומרת בלי אוכל?

ת. לפעמים היו מצבים, שד.א. היה מחליט, היום את לא אוכלת, היום את בצום, היום את אוכלת רק לחם ומים.

ש. איך הייתן מגיבות לכזה דבר?

ת. היינו מקבלות כל מה שהוא אומר, כי תראה, בפנים היה מרד והייתה התמרמרות, המרד וההתמרמרות היו באים לידי ביטוי על ידי מחשבות שליליות, שהיינו צריכים לבוא בצורה מאוד מפורטת מול ד.א., על הסוג של המחשבות האלה." (654).

ובמקום נוסף:

"הייתה פעם אחת שכמעט חצי יום היינו בטלפון איתו, אם אני לא טועה היינו בנתניה, ג' וא.מ. וד' וכל הזמן התחננו אליו בטלפון שייתן לנו רק לשים את המטפחת בחזרה, כדי שנוכל, הוא היה אומר לנו אתן הולכות בלי מטפחת ואתן חייבות להביא את הצדקות, וזה אומר שאנחנו צריכות כאילו אישה שאין לה כיסוי ראש זה מבחינתה ללכת בלי חצאית, וזה ומבחינתנו זה היה כמו להסתובב בלי כיסוי ראש בתור אשה נשואה וגם לבקש מאנשים כסף וגם לעמוד בסכום הזה שהוא היה מבקש. אז היה יום אחד שממש זה היה רק יום שלם על טלפונים ותחנונים, תן לנו לפחות את המטפחת, תן לנו, אז הוא היה אומר לנו אם אתן שמות את המטפחת אין בעיה, אבל תדעו שזה א.מ. שם לכן את המטפחת, כאילו אתן נשואות לא.מ.." (739).

שליטתו של הנאשם בנשים במהלך יציאתו לאיסוף הכספים והתלות המוחלטת שגילו בו עולה באופן ברור גם מדבריו של הנאשם עז במסגרת חקירתו במשטרה:

"שאלה: למה הן צריכות להתקשר אליך ולבקש אישור ללכת לשירותים לעשיית צרכים / או ללכת להפסקה לאכול ולשתות בזמן התרמה שהן מחוייבות לבית?"

תשובה: כי היו מקרים שהן סיפרו לי שהן לא מרגישות לבד וזה לא מצב רגיל ואז הן היו מתקשרות לבקש ללכת לשירותים, שהן ראו מישהו בשירותים והן מפחדות להיות לבד בשירותים, ובאופן כללי מסכמים שהם יאכלו בבית ולא בחוץ כי לא יפה לאכול בחוץ, והן לפעמים במקום לחזור לבית ולא יהיה יום טוב בבית, כי הן לא אוהבות מוניות כי זה גם בעיות הן מתקשרות אליי לאכול בחוץ ואני חוסך להן את זה לחזור הביתה, כי הן לא אוכלות במסעדות ולא נעים להן כי זה הרבה כסף והם מתחבאות בחדר מדרגות כי לא נעים להן לאכול בחוץ ולמה שהן לא יבואו לאכול בבית ואז לפעמים מלחיץ אותן לבוא לבית והן מבקשות ממני אישור לאכול בחוץ."

(ת/א עמ' 17, שורות 575-581).

מהעדויות שלעיל עולה אפוא כי הנאשם הורה לנשים לא לאכול, לא לשתות ואף לא לישון (ראו עדותה של ה., 660. יצוין כי הנאשם עצמו אישר בחקירתו כי מנע שינה מנשותיו כחלק מהענישה שהטיל

עליהן, ראו ת/א, עמ' 13, שורות 427-430), וזאת במהלך ימים שלמים בהם אספו כספים ברחובות הערים והעבירו אותם לנאשם הנשים צייתו להוראות הקשות והמגבילות הללו של הנאשם באופן מוחלט, וזאת למרות ששהו במרחק פיזי גיאוגרפי ניכר ממנו (ברחוני ירושלים ותל אביב או בדירת המשפחה בטבריה), דבר המעיד כאמור על עוצמת השפעתו, המוחלטת כמעט, של הנאשם עליהן. העדויות השונות גם סותרות בצורה ברורה את טענתו של הנאשם כי הוא לא עסק בכסף ולא היה אחראי לאיסוף, וכי הנשים הן אלו שביקשו לאגוד נדבות, ואילו הוא עצמו התנגד לכך (1566, 1684).

(ב) מעבר למטלות האיסוף היומיומיות וההגבלות שהוטלו על הנשים במהלכן, נקט הנאשם בסדרה אלימה, מתמשכת ואכזרית של עניית "טהורה" כלפי בני הבית (במיוחד כלפי כמה מהנשים והילדים שהוזכרו לעיל), במסגרת "וידויים" ו"דינים", שהשתלבו והיוו חלק משמעותי ממערך האמונה לו הטיף הנאשם. הענישה האלימה, שבוצעה בהתאם להוראות הנאשם (והיתה פעמים רבות בעלת גוון מיני), חוזרת כאן

כחוט השני לאורך עמודי הפרוטוקול, וכמה מהאירועים הקשים בעניין זה יידונו בפרוטרוט במסגרת הדיון בסעיפי האישום. אולם גם בנקודת ראייה להזכיר כמה מהעונשים הרבים והקשים שהטיל הנאשם, המעידים על רמת האכזריות והשליטה שלו בבני ביתו, ושיש בהם גם להסביר את חששם מפניו ואת אחת הסיבות שבגללה צייתו לו באופן כה מוחלט. בעדותה נשאלה ה. באשר לתפקיד שמילא ד.א. בהט העונשים:

"ש. מי החליט, מי הורה על ביצוע דינים?"

ת. ד.א. בלבד.

ש. היה מישהו אחר שיכול היה לעשות את זה?"

ת. לא. הוא זה שקבע מה יהיה ואיך יהיה. הוא היה אומר תפקידים, נגיד את תעשי ככה, אתה תעשה ככה, אבל לא היה מישהו שמבצע דין מיוזמתו, או נותן עונש מיוזמתו." (658).

י', בנה של ב', אמר בעדותו כי ההוראות בבית, הדינים, העונשים נקבעו על-ידי ד.א. בלבד, ללא כל אפשרות לחלוק או להתנגד, ואם עשה ניסיון לפנות לאמו, לקבל עזרה או שינוי בעונש, הדבר לא יכל להצלח, שכן לא היה בכוחה של אמו לעשות דבר, ואם הייתה עושה, כל האחרים היו מתנפלים עליה (314-315). עוד הוסיף כי דינים התחילו בבית בדרך כלל כאשר היו בעיות עם הנשים,

--- סוף עמוד 65 ---

ובנוכחותו שלו ובנוכחות ילדים, היה ד.א. מכה את הנשים עם שוטים ושוקר, גם באיבר המין (323). הוא הוסיף כי לפעמים ד.א. "היה מכנס את כולנו עם הנשים אומרים יש פה בעיה, אנחנו צריכים לפתור אותה, אנחנו לא יודעים מה לעשות הם עושים לי בעיות, הן הורגות אותי או דברים כאלה... על הנשים שלנו, ד' ג' כל הנשים שהוא היה אומר שהן הורגות אותו מעצבנות אותו שהן חושבות מחשבות רעות ועושות לו כל מיני דברים" (324 שורות 7-17). על נושא זה התקיים דיון ועלו רעיונות ואז ד.א. היה מחליט איזה רעיון ענישתי לאמץ ומי יבצעו. וידוי היה נערך לעיתים בפני ד.א. לעיתים בפני הנשים וגם בפני ילדים (325-326).

במהלך אחד הרגעים בעדותה הארוכה התייחסה ה. בתמציתיות לחלק קטן מהעונשים הסדיסטיים שהטיל עליה הנאשם:

"כבל חשמל, שחור, לרוב זה היה על כפות הרגליים, שכמה נשים מחזיקות לי את כפות הרגליים והוא נותן שוט על כפות הרגליים. היה לו שוקר חשמלי, שהוא היה מחשמל אותנו בכפות חשמל, יום אחד הוא העמיד אותי בגיגית של תינוק מלאה מים, ואני יחפה, והתחננתי שזה יכול לגרום לי למוות, והוא עשה לי דין, מול שלושה בנים שלו, ונתן לי מכות עם שוקר חשמלי. עוד סוגים של עונשים, זה לדחוף לי את הראש לתוך האסלה ולהוריד את המים עד שאני נחנקת. זה למלא ג'קוזי ולהטביע אותי כמה פעמים, זה לבקש ממני, לבצע מין אוראלי באיבר מין של סוס. זה לבקש ממני לגלח את שערות הערווה שלי, עם סכין גילוח מול א.מ., זה לילה שלם לקבור אותי בתוך קבר באדמה ביער בלי בגדים." (661).

ובמקום אחר הוסיפה:

"לקבל שוט זה, זה לשים לפעמים, לא תמיד, גרב עבה על הרגל, כדי שלא יהיו סימנים, ואנחנו צריכות להחזיק לה את הרגליים חזק ופשוט ד.א. היה לוקח את השוט ומצליף בכל הכוח על כפות הרגליים, סוג של עונש שהיה ידוע, זה להסתובב עם א.מ. יום שלם בחוץ, לאסוף איתו צדקות, שאסור לך להתרחק מרחק של חצי מטר ממני, אתם צריכים להיות כל הזמן. אני עדה שד' נענשה בזה, אני נענשתי בזה, ג' נענשה בזה, שלושתנו ביחד, היינו צריכות ללכת

--- סוף עמוד 66 ---

איתו. הרבה פעמים כאלה שכל מה שהיה קשור עם א.מ., היה נחשב עונש, כי הוא היה נחשב בבית הבן אדם שאף אחד לא אוהב, הבן אדם שהוא תמיד מלוכלך ותמיד מסריח, אז כביכול אם את נצמדת אליו, זה סוג של עונש. לאכול ארוחת שישי, את סגורה בתוך מחסן ערומה, ואת הדגים של שבת את צריכה לתפוס את הדג בתוך הפה ולהעביר לא.מ., או שהוא לועס את החלה בפה שלו, ואת צריכה לאכול את החלה הזאת. את מגיעה למצב שאת כמה ימים לא אכלת, ואת רעבה ואין לך ברירה, אלא רק לאכול את האוכל מהפה של א.מ.. עוד סוג של עונשים זה, שא.מ. היה צריך לעשות את הצרכים שלו על הפנים שלנו, אם זה צואה ואם זה שתן." (674).

נראה כי תיאורים אלו מדברים בעד עצמם ואין מקום להוסיף עליהם.

בעדותה סיפרה ז' על הקשר בין העונשים (דינים) לבין עקרונות האמונה להם הטיף הנאשם, תוך התייחסות לדוגמאות עני

קונקרטיים (חלק מציטוט זה הובא כבר לעיל):

"היה המון, היה המון בלגאן, פחד, צעקות ובאיזשהו שלב זה גם, כאילו היה את השלב של הדיבורים, שפתאום ד.א. מתחיל לדבר שעות על התיאוריות שלו, אדם וחווה והתיקון, וא.מ., ומה שהחבר ההוא עשה לו, חבר של ד.א., כל מיני תיאוריות שלו על התיקון של הנפש. אחרי דינים יכלו להתפתח המון, מה זה יכלו, כל הדינים כמעט, להתפתח לאחר כך, זה לא נגמר היום. זה היום, מחר, מחרתיים, ד.א. אומר את זאת, בוא נגיד סיטואציה, הייתה פעם אחת דין של לילה שלם, כבר בוקר, ד.א. בא ואומר מול העיניים שלי, אני שומעת את זה, זה היה מחריד, זה היה חורף, היה מחסן מאחורי הבית, בקור של ירושלים הוא אומר תצאו תהיו במחסן עם א.מ., אתם רוצות אותו תיקחו אותו עד הסוף. את תהיי עליו, את שומרת, והיה גם אסור להם לנשים, ד.א. היה אומר להם כאילו אם איבר מין שלך נוגע באיבר מין של א.מ. את אסורה עלי, כאילו אני מתגרש ממך. זה היה איום. הוא פשוט כאילו אמר להם איך הם צריכות להיות בפרוטרוט. את מכוסה, את לא מכוסה, את מעליה, את מחזיקה אותה, משהו באופן כזה שכולם סובבות סביב א.מ. ונוגעות בו ערומות וגם הוא עירום בלי אוכל, בלי שתייה, זה יכל להיות עד שבוע שלם בלחם ומים ... את אוכלת רק לחם ומים שבוע שלם, ואגב,

--- סוף עמוד 67 ---

לא רק, זה גם היה עם הילדים, זה היה עונש שהיה עם הילדים גם הרבה תהיה עם לחם ומים." (583-584).

גם מ' התייחס בהרחבה לסדרה ארוכה של עונשים פסיכולוגיים וגופניים אכזריים שקיבל מהנאשם, לאחר שלא הצליח ללמוד לשו

ושרט אותו בטעות (לאור חשיבות הדברים לענייננו הם מובאים במלואם):

"רצתי ככה על האבנים הרותחות זה, הייתי ככה בלי בגדים, אחרי זה מישוהו בא תפס אותי, אחרי זה החזירו אותי למים, שוב פעם הטביעו אותי, אחרי זה כבר לא יודע כמעט התעלפתי שמה ואז כאילו, ואז יצאתי ואז כאילו אבא שלי הפסיק ואז כאילו אמר להתלבש וזה, ואז הוא אמר שהוא מנדה אותי, ובגלל כל ה נח וזה, אז הוא שם לנו גם פיאות כיפה, וזה, ואז כאילו אנחנו נחשבים גויים ברגע שעשינו משהו שהוא נחשב למשהו גרוע, אנחנו נחשבים גויים, אז הוא מה הוא עשה, הוא הוריד לי את הפיאות הוציא לי את הכיפה, עשה אותי כאילו גוי, כאילו אני זה, קורא לי בשם שכאילו שהוא הכי שונא, מישוהו שהוא שונא, מישוהו שעשה לו בלגן בחיים אז כל המשפחה קוראת לי ככה וזה, אחרי זה לקח אותי ככה ל- אחרי זה רץ אותי ככה בכביש שמה, עלה אותי את כל ההר של הקוצים ככה יחף ככה על האבנים שם, עד שהגענו לבית שמה ואז שמה קיבלתי גם מכות שוט,

שוט, מכות, ואז נידו אותי כזה, שמו אותי במחסן שלוש חודשים, עם א.מ., ד', ד' הייתה באה פה ושם כאילו בבעיות. ואני כאילו הוא שם אותי עם א.מ. כאילו, א.מ. היה יושן שם קבוע, זה היה כאילו המחסן שלו, וזהו היינו, הוא נעל אותי שמה סגור, מדי פעם בלילה הוא היה בא אלי ככה, הוא היה מעיר אותי, נותנים לי מכות וזה, אומרים לי לעשות שכיבות סמיכה לחזור לישון, ככה ביחד אני וא.מ. יושנים ביחד וזה. היה מביא לי כוס מים ביום, בשבוע הראשון, בשבוע השני הוא הביא לי יותר אוכל שאריות, מים היה אבל אפילו תקופה היה אפילו זמן באותו חודש הזה, לא יודע, הייתי מת שמה מצמא, גם רותח שמה בטבריה בקיץ שמה, גם אני ככה בלי בגדים בלי כלום ככה מזיע וזה, היה תקופות שבכלל לא הייתי מקבל כלום, הייתי צריך ל- ואז כאילו ממש, בחסד הוא היה נותן לי איזה כוס מים ו- או איזה תציל חי או קישוא חי או איזה ירקות וזה, היה זורק לי שמה מה שנשאר מהבישולים וזה, ושם ככה

--- סוף עמוד 68 ---

הייתי צריך להסתדר וזה. אפילו היה פעם אחת שלא היה לי מים וזה הייתי איזה יום שלם ככה בלי מים ואז היה שמה איזה כזה צינור של מים ככה שירד שמה מתחת הקונטיינר הוצאתי איזה פקק ושתיתי דרכו וזה, ככה הייתי שותה. ככה אבא שלי אמר תעשו איתו מה שאתם רוצים." (1022).

מעדויות אלו, שהובאו לצורך הדוגמא בלבד, עולה בבירור מעורבותו הישירה והמפורשת של הנאשם בהטלת העונשים האלימי האכזריים והמשפילים על בני ביתו, ובכלל זאת על ילדיו הקטנים, תוך פיקוח הדוק מצידו על ביצועם כנדרש. ענישתם של בני הבית שימי כאמור לשתי מטרות מרכזיות: ראשית, באמצעותה קיבל הנאשם את מסופקו, הן באשר לכספים שנאספו עבורו (כתוצאה מהעונשים שהטל למטלת האיסוף, עסקו הנשים לאורך כל היום וללא הפסקות באיסוף), ולעיתים גם באשר לשירותי מין (ראו גם בהמשך). שנית, העניי שימשה כשוט על מנת להבטיח את המשך ציוחם של בני הבית להוראותיו של הנאשם. קורבנות הענישה ניאותו להשלים עם ההורא והענישה שניתנו להם, בין השאר משום שחששו לקבל עונש גרוע וקשה יותר. ה. נשאלה בעניין זה:

"ש. למה שיתפת פעולה בעונשים כמו שתיארת קודם?"

ת. א' כי פחדתי, פחדתי שאם אני לא יעשה את זה אני בעצמי ייענש והיו גם פעמים כאלה שד.א. ביקש משהו ולא עשיתי, אז אני חטפתי את העונש. היו פעמים כאלה.

ש. ודרכים אחרים להתנגד, למה לא נקטת?

ת. כל פעם שהייתי מתנגדת אז העונש היה עולה בדרגה שלו, כבר מראש למדתי שלא כדאי זה כמו עם הלילות האלה שהוא היה אומר לי לכי למחסן, אז בהתחלה הוא היה אומר לי רק תהיי במחסן, אם הייתי מתנגדת, עכשיו הוא היה אומר לי טוב, עכשיו את הולכת למחסן בלי בגדים, אם הייתי עוד יותר מתנגדת, עכשיו לא רק שאת בלי בגדים עכשיו את צריכה גם לשכב איתו [עם א.מ.]. עוד יותר מתנגדת, כל פעם הוא היה מעלה את הסף של הדרגה של העונש. " (744, וראו גם 668, שורות 22-26, 687, שורות 17-21, 935, שורות 7-15).

--- סוף עמוד 69 ---

54. הענישה המתמשכת שעליה הורה ד.א. כלפי בני ביתו מהווה סממן שאין מובהק ממנו להתקיימותו של יסוד השליטה הממשית המוטלת בתת הסעיף, שכן אדם אינו יכול להעניש אדם אחר באופן קבוע, מתמשך ואכזרי, אלמלא הוא שולט בו באופן ממש. יתרה מכך, במק שלפנינו קיימות שורה ארוכה של נסיבות חריגות בחומרתן, המעידות על עוצמתה המוחלטת כמעט של השליטה: פרק הזמן הממושך (מס שנים) שבו ננקטה הענישה, השגרתיות שבה בוצעה (באופן שוטף ורציף, הן במסגרת "דינים" מיוחדים והן במסגרת מטלות קבועות), כנ

האנשים שכלפיה הופנתה (במיוחד שלוש מהנשים וכמה מהילדים, אך גם בני הבית האחרים), מרכזיותו הבלעדית כמעט של הנאשם בנקיט (הן בהמצאת הרעיונות הסדיסטים של הענישה, הן בהוראתם לקורבנות, והן בביצועם או בפיקוח על ביצועם), הגיוון והכמות של העונש השונים, השימוש המניפולטיבי והציני שנעשה בהערצתן הכנה של הנשים לצורך הוצאת הענישה לפועל, העובדה כי חלק מקורבנות העניש היו ילדים קטנים ובני משפחה (ובכלל זאת בניו ובנותיו של הנאשם עצמו), ומעל לכל – התוכן האכזרי, האלים והמרוע של העונש השונים, שאין הדעת סובלת. העובדה כי קורבנות הענישה ניאותו לבצע את הענישה שהטיל עליהם הנאשם ולא תמיד הביעו את התנגדותם, לאור חששם מפניו ומפני ענישה נוספת והן לאור סגידתם ואמונתם בו, מהווה סממן נוסף למידת שליטתו. ניתוקם של בני הבית מהעו החיצון, שסייע לנאשם להעמיק את השפעתו ולהוציא לפועל את מעשי הענישה (כפי שנדון לעיל), מהווה כאמור סממן נוסף להתקיימותו יסוד זה, במיוחד לאור העובדה כי גם במהלך ריחוקם הגיאוגרפי מהבית הורה הנאשם לבני ביתו במדויק כיצד לנהוג (והוראותיו מוג כנדרש).

ברי כי הנסיבות החריגות שלעיל אינן מתקיימות, אף לא באופן חלקי, בקרב משפחה פטריארכאלית מסורתית שבה נהנה ה מדומיננטיות מסוימת כלפי בני ביתו, ומכאן שאין ולו בסיס מינימאלי להשוואה שניסה הסנגור לערוך בעניין זה. במקרה שלפנינו, הפגי בזכויות האדם הבסיסיות של הקורבנות, כתוצאה ממכלול הנסיבות החריגות הכרוכות בענישה, היא במימדים כה קשים, עד שהיא אינה ניר להשוואה, וברי כי היא אינה יכולה להתרפא באמצעות הסכמתן לכאורה של הקורבנות (מה גם שהעדויות במקרה שלפנינו מראות כי כלל היתה הסכמה ברבים מהאירועים, וגם אם ניתנה הסכמה לכאורה (בדרך של התנהגות) ספק רב אם מדובר בהסכמה חופשית ואמיתית בנסיבות חריגות וחמורות אלו, מתקיימת במלואה התכלית החברתית העומדת בבסיס העבירה של החזקה בעבדות, ואין בסיס לטענת הסנגור המחוקק לא התכוון להחיל עבירה זו על המקרים שלפנינו, אלא רק (או בעיקר)

--- סוף עמוד 70 ---

על מקרים של סחר בנשים או העסקת עובדים זרים. למעשה, קשה להעלות על הדעת מקרים חמורים יותר מהמקרה שלפנינו ב הנוגע לעוצמתה של השליטה שהפגין הנאשם בבני ביתו, ולדרכים המעוותות והאכזריות שבהן שליטה זו באה לידי ביטוי. לאור כל האמ ברי כי מתקיים בענייננו היסוד המופיע בתת ה**סעיף 375(ג)** בדבר שליטה ממשית של הנאשם בקורבנות העבירה, וכך יש לקבוע.

55. נעבור עתה לדון בחלופה השלישית שבתת ה**סעיף 375א(ג)**, הנוגעת ליסוד של שליטת חירות, שמתקיימת גם היא במקרה שלפנ (אם כי בעוצמה מעט פחותה יותר). בדומה לשליטה הממשית שהפגין הנאשם בבני הבית, גם שליטת החירות נבעה בעיקרה מחוסר יכול להתנתק מהשפעתו הפסיכולוגית העמוקה של הנאשם, המלווה באמונה רוחנית חזקה, על אף רצונן לעשות כן. בעניין זה נשאלה ז':

"ש. למה לא עזבת כשהתחלת להבין מה קורה? ומה הולך שם, למה לא עזבת?"

ת. הייתי מאד מאד תלויה, ... הייתי תלויה בו מבחינה רוחנית. התאהבתי בו ברמה, הייתי תלויה בו רגשית, באיזה שלב הייתי תלויה בו גם מבחינה כספית כי הוא ביקש כאילו אם את רוצה להיות איתנו תעזבי את הדירה שלך, תעזבי את העבודה, בואי תתחילי לגור איתנו. למה לא עזבתי? היו כמה פעמים שרציתי לעזוב, שהרגשתי, וגם עזבתי כשהיו כמה פעמים שכבר הרגשתי שאין לי כבר מילה, אני לא יכולה לשנות פה כלום, אבל חזרתי אחר כך כי הייתי בטוחה שזה התיקון שלי בעולם הזה, שזה האמת. זה מה שחשבתי." (603).

גם ה. התייחסה בעדותה לעניין זה: "אחרי שבועיים היה מקרה שכבר הרגשתי שאני לא יכולה להישאר שם, זה היה יותר נ בשבילי. הייתה לו מן חוכמה לד.א., להסביר לי כל הזמן, שכביכול יש לי את הבחירה בידיים שלי, שאני יכולה כן לבחור, ללכת להישאר, אבל מן תחכום כזה, שכל הזמן אמר, אבל אם את לא תבחרי בסוף בדרך הזו, כל המשפחה, את, כל עם ישראל וכל העו כולו, יאבדו את התיקון האמיתי." (642).

--- סוף עמוד 71 ---

אולם בדומה לסוגיית בידודם של בני הבית מהסביבה החיצונית (שמהווה כאמור כשלעצמה סממן להתקיימותו של יסוד שלי החירות), גם בעניין זה ננקטו על ידי הנאשם מספר פעולות אלימות שמנעו באופן פיזי את ניסיונות הבריחה. כך לדוגמא העידה ז':

"היה עוד חילופי דברים בינינו שפשוט כאילו התעצבנתי, קמתי, לקחתי את התיק שלי ורציתי לצאת מהשיער, הוא לא נתן לי לצאת. הוא תפס אותי, גרר מהשיער, מהשיער, הוא החזיק לי רק בשיער גרר אותי לתוך הבית, הוא גרר אותי לתוך הבית, ביקש שיקחו לי את התיק, שיפזרו לי את כל התיק על הרצפה. הוא אמר לי את לא הולכת מפה היום. הוא משך אותי לחדר שלו, לפתח החדר, שכבתי על הרצפה, הוא אמר תביאו לי את השוט, תביאו לי את השוט. כאילו אני לא רגילה לקבל מכות, אני פחדתי, אני לא יודעת איך לאכול את זה. בסוף לא הביאו את השוט, הוא דרך לי על הבטן ועל הצוואר, רגל אחת פה ורגל אחת פה, הוא קפץ כזה כאילו, זה היה כמו חצי דקה, לא היה לי אוויר, לא היה לי אוויר ואז נרגעו הרוחות, הוא אמר לי טוב תלכי לישון, אם את רוצה תלכי מחר." (600).

עדויות אחרות מתייחסות לעונשים שקיבלו הבורחים לאחר שחזרו או נתפסו. כך לדוגמא העידה ה. בחקירתה הנגדית:

"ת. אני היית עדה למצבים שאנשים ברחו וראיתי מה קרה להם.

ש. מי ברח? ומי –

ת. א.מ. ברה, משה ברה, ח' ברה, ט' ברה,

ש. הילדים,

ת. ט' קפצה ערומה מחלון של שלוש מטר בניסיון לברוח." (868).

לעניין העונש שקיבל א.מ. לאחר בריחתו התייחסה גם ז': "ראיתי פעם שא.מ. נעול במקלחת ברוממה, זה היה אחרי שהוא ב בכמה ימים, הם מצאו אותו, הביאו אותו, עשו עליו חיפושים כמה ימים שלמים, כאילו תפסו את זה והוא היה נעול עירום במקל והוא גם ביקש רשות לשתות מים." (585) (יצוין, כי בכל הנוגע לא.מ. עצמו מהווה בריחה זו אקט התמרדות חד-פעמי, בבחינת יוצא הכלל שאינו מעיד על הכלל, אם כי ניתן ללמוד ממנו כאמור על הענישה הפיזית שהנהיג הנאשם כלפי הבורחים). כמו כן העידה ז' בי לבריחתו של נפתלי ורצונה שלה: "הרגשתי שאין לי שליטה יותר, אין

--- סוף עמוד 72 ---

לי שליטה, אני מפחדת. פחדתי פשוט, ניסיתי לברוח פעם אחת באותו ערב גם נ.א. הלך, כולם היו עסוקים בחיפושים אחריו שהוא חזר גם לפנות בוקר ד.א. תלש אותו מהסוכה וממש הרביץ לו. הרגשתי שזה לא הזמן." (606). בריחתו של נ.א. באותו איו אושרה גם על ידי הנאשם עצמו, ת/א1, עמ' 13, שורות 414-421). יצוין, כי גם תיאורה של ז' ביחס לאופן שבו ברה לבסוף (607), מו על פחד אמיתי להיתפס ועל שימוש בתחכום מסוים בכדי לממש את הבריחה, דבר שכמובן אינו עולה בקנה אחד עם מצב של שהות חופע ומרצון. מסקנה אחרונה זו נלמדת גם מעדותו של מ' בדבר הרצון שלו, של ע' ושל י' לברוח מהבית לאחר שנכלאו במכולה למשך תקו ארוכה ובתנאים ירודים:

"זהו, היה איזה שלב שהגענו למצב, כולנו ביחד, שפשוט רצינו, שפשוט לא, לא יכולנו יותר. אמרנו כבר חשבנו על העניין הזה שאנחנו בין חיים למוות כזה. כאילו אבא שלי היה רותח עלינו וכאילו, לא יודע, כבר, כאילו עברנו כבר המון דבר וזה, ו-רצינו לברוח כבר. הגענו לשלב שבאמת רצינו לברוח וזה, היינו אפילו לא קיבלנו מים רק פעם אחת ביום וזה, היינו מה זה צמאים, היינו שותים את זה מהר, שהיו, היו כאילו אפילו נותנים לנו מים היינו שומרים את זה לשבוע שלם ככה, וזהו. ככה מסתדרים עם זה וככה, היינו שורדים שמה ולאט לאט כאילו זה וזהו, ככה היינו מדברים ביחד, אנחנו רוצים ללכת שלא ידע ש- שיתנו לנו ללכת שיתנו לנו זה, אנחנו לא רוצים להמשיך." (1048). מ' היה בן 13 באותם ימים.

מהעדויות שלעיל עולה בבירור כי הנאשם מנע את חירותם של בני הבית, הן באמצעות השליטה והתלות שפיתחו בו הנשים, ש אפשרה להן לעזוב (על אף רצונן לעשות כן), והן באמצעים פיזיים ואלימים, אשר שימשו גם לצורך סיכול הבריחה עצמה, וגם לשם העני הבורחים, לאחר שנתפסו. די בעדויות אלו (ובצירוף המסקנה בדבר בידודם של בני הבית, כאמור לעיל) כדי לקבוע שגם החלופה השליש בסעיף, שלילת חירות, מתקיימת במקרה שלפנינו בעניינו של הנאשם.

56. מסקנה אחרונה זו מתחזקת עוד יותר נוכח התקיימותה של נסיבה נוספת, הנוגעת להרחקתם של הילדים מאימותיהם (במיוחד ה. ו) מהעדויות עולה כי אחת מהדרכים בהן השתמש הנאשם כדי להבטיח את הישארותן של הנשים בביתו היתה הפרדתן מילדיהן, תוך החז הילדים בבית תחת טיפולן של הנשים האחרות (ושאר בני המשפחה). דפוס זה ננקט הן כענישה, והן כדבר שבשגרה. ראייה

--- סוף עמוד 73 ---

מובהקת לכך ניתן למצוא בעובדה כי בהוראת הנאשם נרשמה א', אשתו הראשונה של הנאשם, כאמה של ל' (בתה של ה.) במשרד הפנ בעניין זה נשאלה ה.:

"ש. על שם מי, מי נרשמה כאמא של ל'?"

ת. א' רשמה את הילדה על שמה, כיוון ש..

ראש ההרכב: רשמה איפה?

ת. במשרד הפנים. ד.א. היה מאוכזב מאוד, מכל העניין הזה של הילדה, ואפשר לומר שהוא גם די פחד שאעזוב את המשפחה, והוא רצה כל הזמן להיות בטוח, שאני לא אעזוב, וככה הייתי מאוד, כל הזמן בתהליך של רצון לרצות אותו, ולהוכיח לו שאני כן בסדר ושואני כן נאמנה לו." (665-666).

ה. תיארה כיצד החל הנאשם להנהיג דפוס מעוות זה כבר כשהיתה בתה ל' בת שלושה חודשים, וכיצד השתלבה ההפרדה בין השת

במערך הענישה המאורגן של הנאשם:

"בגיל שלושה חודשים יצאתי החוצה, רצייתי קצת להתאוורר עם הילדה, והלכתי לכיוון היער. ד' רואה אותי יוצאת לכיוון היער, ומיד רצה, רצה, רצה לבית, אחרי כמה שניות א' באה אלי ואומרת, אבא [הכוונה לנאשם] אמר שתביאי את הילדה. אמרתי לה מה זאת אומרת שתביאי את הילדה. היא לוקחת לי את הילדה בכוח מהידיים ואני מנסה להתגונן, ואני אגיד אוקי, אוקי, ואני אומרת אני חוזרת הביתה, רק אל תיקחי לי את הילדה, ובסדר אני לא אצא החוצה. וזה לא עזר, הם לקחו ממני את הילדה, וד.א. אמר שאני לא מקבלת אותה, והתחננתי ובכיתי וצרחתי בבקשה תנו לי לראות את הילדה, ומה היא תאכל ואני מניקה, ואמרו לי אל תדאגי, אנחנו כבר ניתן לה מטרנה וכל מה שהיא צריכה. וככה התחיל בעצם להרגיל אותי, שאני לא צריכה להיות כפייתית ושואני אתחיל להתרגל למצב, של' היא לא הילדה שלי, שהיא הילדה של סבא, ושהיא תגדל לפי הרוח שד.א. מחליט. אז

מצב של ניתוק, היה יכול להיות שבוע, שאסור לך לראות את ל', שבוע אסור לך להתקרב אליה, אסור לך לטפל בה, אסור לך לדבר איתה, ...". (664).

--- סוף עמוד 74 ---

(לכך נוסף דברים שהובאו כבר לעיל, כיצד ד.א. הורה להכניס לחדר את ל' על-מנת שתראה את אמה ה. ערומה וא.מ. ערום, וזככיכול כדי "לרפא" את ה. מתשוקתה הלא מרוסנת, שהייתה במוחו הקודח של ד.א., כלפי א.מ.).

בנוסף תיארה ה. כיצד הפריד הנאשם באותה דרך בין ג' לבין בנה כ', תוך שהוא משסה אותו נגדה ומשחיר את פניה בעיניו:

"כ', ד.א. משום מה נהג להביע רחמים כלפי כ', והוא היה משתמש בילדים, כדי, מה זאת אומרת משתמש בילדים, הוא היה מאיים על כ', אם אתה לא תעזור לי עם אמא שלך, אתה תצטרך להגיע לאותו מצב ואתה תצטרך לנסוע איתה למושב. עכשיו אתה תחליט, או שאתה עם אבא או שאתה עם אמא. ... אני מדברת מגיל, משהוא היה קטן, משלוש ארבע כבר, סיבכו לו את המוח, הוא סיבך לו את המוח, עם כל מיני, הילדים היו מעורבים בכל דבר. זה היה לקחת ילד קטן שהוא חסר ישע ולהגיד לו, תחליט אתה, תראה אמא שלך זונה, תראה מה אמא שלך עושה לי, אני סובל בגללה, היא רוצה גבר אחר, כאילו משום מה, הוא תחליט שכל הנשים רוצות גבר אחר וזה פשוט להחזיר לילד, כמה שהאמא לא בסדר, וכמה שד.א. כן בסדר ושצריך הילד לעשות את המשפט בעצמו ולהחליט". (678).

מתיאור זה נלמדת אפוא המסקנה כי הנאשם נהג להפריד גם בין ג' לבין בנה, וזאת במהלך החודשים שבהם נשלחה לשהות במוז

הנאשם אישר למעשה מסקנה זו בעת חקירתו במשטרה, כאשר נשאל:

"יש. מחומר ראיות עולה כי אתה מפריד לעיתים בין נשים לילדים שלהן. כמו מקרה כ' שהרחקת מג' או כמו מקרה ל' שהרחקת מה., למה נוצר מצב זה?
ת. כי אני מצפה ממנה שהיא תרצה את כ' והמטרה היא לחבר והיא תבין כמה היא צריכה להיות בשבילו וכך זה קושר אותה יותר אליי, ואילו זה רק מתוך רצון לחבר." (ת/א, עמ' 12, שורות 383-380).

מהעדויות עולה גם כי ד.א. לא הסתפק בהשחרת פניה של האימהות בעיני ילדיהן, אלא עודד אותם לצעוק עליהן, לקלל אותן, ו

לתת להן מכות (ראו עדותו של מ', 1034). השחרת פני האימהות

--- סוף עמוד 75 ---

בעיני ילדיהן ושיסוים בהן, תוך הפרדתם הפיזית זה מזו לתקופות ארוכות וכחלק מהענישה הנוהגת, שימשה אפוא כאמצעי נו להבטחת הישארותן של הנשים במשפחה, כאשר הילדים שימשו בהקשר זה כמעין בני ערובה השבויים בידיו של הנאשם. קביעה זו מחז אפוא גם היא את המסקנה בדבר התקיימותו של יסוד שלילת החירות במקרה שלפנינו.

57. לאור האמור לעיל יש לקבוע כי שתיים מהחלופות המצויות בתת [סעיף 375א\(ג\)](#) מתקיימות בענייננו: החלופה השנייה הנוג לשליטה ממשית, וכן החלופה השלישית הנוגעת לשלילת חירות. לפיכך יש לקבוע כי הנאשם החזיק את בני ביתו ב"תנאי עבדות", כאמור ב [סעיף 375א\(א\)](#), אולם בכך אין די, שכן יש לקבוע כי החזקה זו נועדה "לצורכי עבודה או שירותים לרבות שירות מין". במקרה שלפני החלופות המוזכרות בעניין זה בסעיף (קבלת עבודות או שירותים) אמנם מתקיימות. הוכחות לעניין זה ניתנו כבר במסגרת העדויות שהוג לעיל (ראו במיוחד [סעיף 53א](#)) לעיל, בנוגע למטלות איסוף הכספים), ולפיכך יתמקד חלק זה במספר מצומצם של עדויות ישירות ומפורשו

אולם בטרם נפנה לעדויות אלו יש תחילה להדגיש, כי בהתאם ללשון הסעיף צריכה החזקתו של הקורבן בתנאי עבדות להיעש לצורכי עבודה או שירותים. לפיכך ניתן לטעון כי לא בכל מצב שבו המחזיק קיבל שירותים או עבודות מקורבנותיו בהכרח יתמלאו דריש הסעיף, ויהיה על המאשימה להראות כי העבודה או השירותים שניתנו למחזיק היו ממטרותיה העיקריות של ההחזקה (בתנאי עבדות), ו תוצאת לוואי משנית שלה (או אחת מני רבות). נניח לדוגמא כי אדם חוטף וכולא אדם אחר לצורכי דרישת כופר, ובזמן כליאתו של הקו בבית מצווה עליו ומקבל ממנו שירותים שונים. מבלי לקבוע מסמרות בדבר נראה, כי מצב מעין זה לא יעלה לכדי עבירה של החזקה בת עבדות, על אף התקיימותם של שני היסודות (החזקה בתנאי עבדות (באמצעות שלילת חירות) וקבלת שירותים או עבודות), שכן במקרה מ זה אין לומר כי ההחזקה בעבדות נועדה בעיקרה לצורך קבלת השירותים, ונדמה כי יסוד אחרון זה התקיים בה באופן משני בלבד. יחד עם ז ברור כי אין גם צורך להוכיח שהעבודה והשירותים היוו את תכליתה הבלעדית של ההחזקה בעבדות, שכן במקרים רבים ייתכנו גם תכל נוספות להחזקה.

--- סוף עמוד 76 ---

במקרה שלפנינו נראה כאמור כי ההחזקה בתנאי עבדות היותה חלק אינטגרלי מחיי הבית וממערך האמונה הרוחני של הנאשם ו ביתו, ולצד זאת אפשרה לנאשם לקבל באופן ממוסד ושיטתי אספקה קבועה של כספים ושירותים (במיוחד בכל הנוגע לנשות הבית). הנאי הנהיג באופן מכוון משטר מתמשך של שליטה ושלילת חירות, שהביא להעבדתן היומיומית של הנשים ולניצולן המיני לטובתו האישית ו בצורה ישירה והן בצורה עקיפה). במסגרת דפוס היחסים שהתפתח בין הצדדים, לא היו השירותים והעבודות שקיבל הנאשם מבני הנ משניים או שוליים, אלא היוו חלק מהותי, ואף עיקרי, מתכנית פעולה מאורגנת של הנאשם. מסקנה זו נלמדת בעיקרה מההיקף הנרחב השירותים והעבודות שסופקו לנאשם (הן מבחינת היקף הזמן והשגרתיות של המעשים, והן מבחינת כמותם ותרומתם לנאשם), כמו גם מהח הפעיל שנטל בארגון העבודות והשירותים ובפיקוח הצמוד עליהם, כפי שנראה להלן.

מהראיות עולה כאמור בבירור כי הנאשם ניצל במשך שנים את שליטתו בנשותיו לצורך שליחתן היומיומית והקבועה לאיסוף כסנ ברחובות הערים, תוך שהוא מורה להן על סכומי המינימום שעליהן להשיג ואף מפקח עליהן פיקוח הדוק ביותר במהלך היום. הכספים שנאנ שהצטברו לסכומים גדולים הגיעו לרשות הנאשם בסוף כל יום, נוהלו על ידו ושימשו אותו למטרותיו האישיות, בכלל זאת לצורך הוצא החיים היומיומיות, לתשלום שכר הדירה בבתיים בהם התגורר, למימון ההופעות שערך ולהפצת משנתו של הסבא, שבה האמין. בעניין העידה ז':

"שטר של 200. ככה ד.א. היה אוהב, הוא לא היה מחייב אבל הוא היה כזה אוהב. כל אחת סופרת את הכסף מביאה לד.א. כמה כסף היא עשתה היום, אלף, אלף שלוש מאות, שמונה עשרה היה יום חלש אז לא הצלחתי לאסוף אלף, כל מיני דברים בסגנון הזה. הכסף נשאר אצלו בתיק כחול במגירה אצלו וכל מה שצריך להפצה, לדיסקים וזה הוא היה משתמש בזה. אם יוצא מצב שאספתי כסף וקניתי לי בחמישים שקל מברשת שיניים וכמה דברים שאני צריכה הייתי אומרת לו השתמשתי, זה הכסף אבל השתמשתי גם בחמישים. כולם נהגו ככה. היה גם חלוקת תפקידים ככה לא ממש ממש קבועה אבל ד' הייתה אחראית על שכר דירה בצפון ועל שכר דירה בגבעת שאול. ט' הייתה גם, היה לה איזה סוג של הרבה חובות, כל הדיסקים למשל היא שילמה." (576).

--- סוף עמוד 77 ---

באופן דומה העידה ה.:

"במשך השנים, ד.א. קיבל לידיים שלו סכומים, סכומי עתק, אני מדברת על, רק על השנים האחרונות, כל אישה, אני אדבר על עצמי, אני לא אדבר על אחרים. אני, במשך אולי ארבע פעמים בשבוע, שלוש אלף שקל ליד, כל יום, מקיבוץ נדבות, מעשר בבוקר, עד אחד עשרה בלילה. כל יום והוא גם היה מבקש את זה בשטרות אדומים. הוא היה סוגר את הדלת, יושב, ככה על המיטה הגדולה וסופר את הכסף. מדובר פה בהמון כסף, המון." (653, ראו גם 655-656).

הגם שחלקים מסוימים מהסכומים שאותן גייסו הנשים שימשו גם אותן (שכן הן אכלו מהמזון והתגוררו בבתים שנשכרו או נ באמצעות הכספים), ברי כי רוב מוחלט של הכספים הגיע בסיום כל יום לידי של הנאשם, והוא שניהל אותם, חילק אותם והקצה אותם ל הבית באופן בלעדי. יתרה מכך, מהעדויות עולה כי הנאשם זכה ליהנות מתנאים טובים יותר מאלו שלהן זכו הנשים (ובני ביתו האחרים). לדוגמא תיארה ה. בעדותה, כי במהלך השבוע היו ניזונים בני המשפחה משאריות מזון שהנשים היו אוספות ממסעדות ודוכני מזון בסוף הי בעוד שלנאשם "היה את האוכל המיוחד שלו כן, היו לו אטריות מיוחדות, שהיינו צריכים לקנות מחנות מסוימת, היה לו אוכל ספצי מדויק, מסוים, שהוא היה אוכל, הוא היה לוקח המון ויטמינים, המון כדורים, הייתה לו סלסלה כזאת רק של תרופות ו... לא תרופ תבלינים ודברים אנרגטיים וזה, כאילו בקיצור הוא היה הכי מטופח בבית." (655). בנוסף לכך התגורר הנאשם בחדר נפרד, שעה שהנז והילדים התגוררו ביחד בחדרים אחרים ונפרדים. שליטתו המוחלטת והבלעדית של הנאשם בעבודתן של הנשים ובפרי עמלן, כלומר בכסנ שגייסו, וזאת באופן יומיומי, מתמשך ושיטתי, מקיימת למעשה את שתי החלופות המופיעות בתת [הסעיף 375א\(א\)](#), הן החלופה הראש הנוגעת לעבודות, והן החלופה השנייה הנוגעת לקבלת שירותים.

לכך ניתן להוסיף היבטים נוספים בחיי המשפחה המהווים גם הם עבודות או שירותים כמשמעם בחוק, וזאת בכל הנוגע לקבלת שיר מין. מהעדויות עולה כאמור כי הנאשם ניצל את שליטתו וקיים

--- סוף עמוד 78 ---

יחסי מין ומגעים מיניים עם נשותיו (וכן עם ח'), באופן שגרתי וקבוע, וזאת בהתאם לרצונו ושיקול דעתו הבלעדי. בעניין זה נשאלה

"ש. ההתנהלות המינית בבית, בבית שחיות בו מספר נשים ביחד, איך זה היה?

ת. איך שבא לו. איך שמתחשק לו. ...

ש. ... אני רוצה שתסבירי לבית המשפט, איך שבא לו, מה איתך בתוך כל ההשתלבות של מערכת היחסים המינית הזאת.

ת. מי אני כאילו, מה זה מה איתך, זה הולך לפי איך ש... אם אני זמינה ואם אני באזור ואם אני שם, אז הוא משתמש בכך כמו כלי, אין עניין של מה את רוצה. ואת צריכה לעשות בדיוק את מה שהוא דורש." (667-668).

מהעדויות עולה גם, כי הנאשם הפיק הנאה מינית מצפייה בביצוע העונשים שהטיל על נשותיו, הגם שאלו לא עירבו אותו באופן כ

אלא את הנשים ואת א.מ.. בעניין זה העידה ה.:

"תראה בהתחלה התנגדתי, בכיתי, צרחתי, התחננתי, התפללתי, נשבעתי, הבטחתי שאני אהיה בסדר שאני, שום דבר לא עזר. עד שקלטתי שד.א. בעצם נהנה מהמצב הזה, קלטתי שיש פעמים, שאני שוכבת ערומה, שא.מ. עלי וד.א. מאונן על ידי. והוא מגיע לסיפוק מזה שא.מ. עושה את מה שהוא צריך לעשות. וכשהייתי שואלת את ד.א., מה זה מגרה אותך, אז הוא היה אומר, אני רואה שאת מתגרה מא.מ., והלוואי שהיה לך גירוי כזה ממני, אז אני מתגרה, רק מהגירוי שלך." (683).

נסיבה זו מהווה אפוא סממן נוסף להתקיימותה של החלופה בתת הסעיף בדבר קבלת שירותי מין.

58. לאור האמור יש לקבוע כי גם החלופות המופיעות בתת [הסעיף 375א\(א\)](#) מתקיימות בענייננו, וכן כי מתקיים קשר הדוק בין יסוד השליטה הממשית ושליטת החירות לבין קבלת השירותים והעבודות. מהראיות עולה בבירור כי מבחינת הנאשם, אחת מהתכליות המרכזיות (אם לא העיקרית) של בני הבית ובמיוחד של הנשים היתה לאסוף עבורו כספים ולספק לו שירותים. לפיכך נראה כי בדומה ליסוד

--- סוף עמוד 79 ---

השליטה (ראו סעיף 54 לעיל), גם החלופות שבסעיף [375א\(א\)](#) אינן מתקיימות במקרה שלפנינו באופן פורמאלי או שטחי, אלא באופן מובן ובוטה ואף בנסיבות חמורות ביותר, הנוגעות, בין השאר, לסכומי הכסף הגבוהים מאוד שהרוויח הנאשם כתוצאה משליטתו, לפרק הממושך שבו קיבל הנאשם את השירותים (גיוס הכספים, שירותי תחזוקת הבית ושירותי המין), להיקף היומיומי והשגרתי שבו הם ניהל כמות הגדולה יחסית של הקורבנות – שכללה מספר נשים ומספר ילדים, לעובדה כי גם ילדים וקטינים, שהם בני משפחתו, היו מעורבים במתן השירותים (ובכלל זאת גם במתן שירותי המין, במקרה של ח', מקרה שלו יש לייחס חומרה יתרה), ובמיוחד לאופן הנוקשה, האכזר והכופה שבו הורה הנאשם לבצעם, הטומן בחובו פגיעה קשה בזכויות היסוד הבסיסיות של הקורבנות (במיוחד בנוגע לענישה המינית מן הפיק הנאשם הנאה).

נוכח התקיימותן של כל אחת מהחלופות בתת הסעיף, ולאור התקיימותם של יסודות השליטה הממשית ושליטת החירות, מתמלאים כל התנאים הנדרשים בסעיף, ולפיכך יש להרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו באישום הראשון.

אישום שני

59. העבירות המיוחסות לנאשמים באישום השני הן תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי [סעיף 380 לחוק העונשין](#); ומעשה מגונה לפי [סעיף 348א\(ג\)](#) לחוק. על פי **כתב האישום**, בחול המועד סוכות תש"ע או תשע"א, בעת שהמשפחה עסקה בפעילות הפצה ברובע היהודי בעיר העתיקה בירושלים, החליט ד.א. כי ה. מהרהרת הרהורים אסורים ומזיקה לבתם ל' והורה לה לחזור לבית המשפחה ברוממה. למחרת התפתח ויכוח בין ד.א. לה. שגלש לחילופי מהלומות. ד.א. המופתע מתעוזה גרר את ה. בשערותיה והורה לה להתפשט והיא צייתה. דקות לאחר מכן נכנס א.מ. לחדר והחל חובט בה. במקל וכן בעט בה ושרט אותה גם בפניה. אחר-כך נכנס ד.א. לחדר ונזף בא.מ. על השריטות בפנים, יצא והותיר את ה. ערומה עם א.מ.

בתשובתם, הכחישו הנאשמים את כל העובדות הנטענות.

60. מהראיות עולה כי מידי שנה, בחג סוכות, נהגה המשפחה לעבור להתגורר בחדרים שכורים בבית ספר ברובע היהודי ולעסוק בהפצה. ז' העידה כי עוד טרם עברה לגור בפועל עם המשפחה,

--- סוף עמוד 80 ---

שהתה איתם ברובע בסוכות (תש"ע) והייתה נוכחת בסכסוך שהתפתח בין ד.א. לה. תחילה שמעה "רעש של התקוטטות" וד.א. סיפר "שהוא קיבל מכה ביד מה, באתי כזה לשים לו משחה...אני רואה את ה. יושבת על הרצפה עם הגב לקיר, רגליים מקופלות, בלי כיסוי ראש שתמיד הם היו מקפידים על כיסוי ראש, היא בכתה...הוא התחיל לצעוק עליה בנוכחותי...והיא בוכה וכל הסיטואציה...לא נעימה" (571). ז' הוסיפה כי באותו ערב היו מכות בין ה. לג', לאחריו התנהל דין וד.א. שלח את ג' למושב ואת ה. לרוממה (572 שורה 6).

ה. העידה כי היא זוכרת אירוע זה שכן זו הייתה הפעם הראשונה שהעזה להכות את ד.א. "נתתי לו שתי מכות על הברכיים, הוא תפס אותי והוא אמר לי תזכרי, הוא הסתכל לי בתוך העיניים הוא אמר לי תדעי, שכל מכה נרשמת לך עכשיו למעלה. את כאילו פגעת בצדיק, את הרבצת לצדיק. הפחיד אותי". לדבריה, באותה סיטואציה הייתה ערומה על הרצפה (694) ובהמשך נשארה בחדר עם א.מ. שביצע כמו רובוט הוראות של ד.א.. לדבריה, א.מ. היה צריך ללקק אותה אך היא דחפה אותו והרביצה לו. א.מ. ניסה לשדל אותה לאפשר לו לבצע את הדין. וד.א. נכנס ויצא לסירוגין (695). היא וא.מ. היו ערומים (696). בהמשך עדותה חזרה ה. שוב לאותו אירוע ואמרה כי אינה זוכרת פרטים אלא רק ויכוח, התפרצות עצבים שלה וענישה, אך אינה יודעת מדוע (742). כאשר התבקשה להוסיף פרטים אמרה שאינה בטוחה כי מדובר באותו אירוע שבו הייתה צריכה להישאר בחדר עם א.מ. עירומה, הבגדים שלה ושל א.מ. נלקחו והיו צרחות. לדבריה, זה היה מסוכן כי היו שכנים ממש צמודים, היו "מכות זה מקל של מטאטא, זה, זה עוד פעם אותו סרט שחוזר על עצמו" (743 שורה 12). ה. הוסיפה כי ד.א. הכה אותה במקל והורה לא.מ. לתפוס אותה ולהפשיטה בכח (743).

61. בחינת העדויות באישום זה אינה מאפשרת את הרשעת הנאשמים מהטעמים הבאים:

מהעדויות של ז' וה. עולה כי התנהל ויכוח חריף בין ד.א. לבין ה. ובמהלכו נתנה ה. מכה לד.א.. ה. העידה כי ד.א. צעק עליה ואיים עליה כי המעשה שלה ירשם בשמיים, שכן פגעה בו ודרכו בצדיק, ונענשה בהרחקה מהרובע היהודי אל הבית ברוממה (כדברי ז'). ה. זכרה אירוע בו העזה פנים ואף העזה פיזית נגד ד.א. שאר הפרטים שמסרה על האירוע אינם מתיישבים עם הנתען בכתב האישום. לא הוכח כי דובר על הרהורים אסורים או ששמה של ל'

--- סוף עמוד 81 ---

נקשר למקרה. לא הוכח שד.א. גרר את ה. בשערותיה והורה לה להתפשט והיא צייתה, ולא הוכח כי א.מ. נכנס לחדר והתחיל להכות בה במקל, בעט בה ושרט אותה. ה. אמרה בעדותה, כאמור לעיל, כי הייתה הוראה לא.מ. ללקק והיא לא אפשרה זאת וכי מי שהכה אותה במקל הוא ד.א. ולא א.מ. עוד אמרה כי א.מ. הפשיטה בכח על פי הוראת ד.א.. מדברים אלה עולה כי העובדות הנתענות בכתב האישום לא הוכחו. העדויות בעניין זה אינן משתלבות. לא ברור היכן היה המקרה: האם ברובע היהודי, האם ברוממה, מי הרביץ ומי היה ערום. נראה כי ישנו בלבול עם אירוע אחר, שכן ה. תיארה במהלך עדותה אירועים רבים של ענישה בעירום ואירועי אלימות נוספים. כאשר ה. התבקשה להוסיף פרטים על אותו אירוע אמרה בגילוי לב כי אינה בטוחה שמדובר באותו אירוע. לפיכך יש לזכות הנאשמים מהעבירות המיוחסות להם באישום השני.

אישום שלישי

62. העבירות המיוחסות לנאשמים באישום זה נוגעות למספר אירועים של אינוס בנסיבות מחמירות לפי [סעיף 345\(ב\)\(5\) לחוק העונשין](#); מקרים רבים של מעשים מגונים בנסיבות מחמירות לפי [סעיף 348\(ב\)](#) בנסיבות [סעיף 345\(ב\)\(5\) לחוק](#). על פי [כתב האישום](#), במקרים בהם חשד ד.א. כי מי מהנשים מהרהרת הרהורים אסורים, ביקש ד.א. מא.מ. לשכב עירום על הרצפה, והורה לאישה הנענשת – לשם ביזויה המיני – לשכב עליו ולאונן וזאת לפני אחרים מבני המשפחה, עד הגיעה כביכול לסיפוק. א.מ. נענה לכך ואפשר ביזוי, השפלה והכנעה של מי מהנשים. במקרים אחרים, במסגרת משטר האימה שהשליט ד.א. בבית ועל מנת לבדוק אם מי מנשותיו מתגרה כביכול מא.מ., הורה ד.א. לנשים לעמוד ערומות וביקש מא.מ. להתפשט ולעמוד עירום בנוכחותן, ואז, על מנת לבדוק מי מהנשים מגורה, דחף

מקל לאיבר מינן של הנשים ובדק את מידת הרטיבות. ד.א. נהג לעשות כן בנוכחות אחרים מבני הבית ובהתאם לממצאי הבדיקה, נקט בדינים כלפי מי מהנשים שלטעמו מתגרה מא.מ. ומהרהרת הרהורים אסורים.

בתשובתם הכחישו הנאשמים את העובדות באישום זה.

63. ז' העידה על דינים, עונשים, אירועי אלימות ומין ברוח המקרים המתוארים באישום. האירועים החלו בוידוי תוכחה כלפי אחת הנשים העומדת ליד א.מ. כאשר השניים מחזיקים ידיים

--- סוף עמוד 82 ---

וישנה תחושת השפלה של האישה, ואז ד.א. התחיל להרביץ. ז' תארה אירוע ספציפי בו ד.א. היכה ובעט בה. שהייתה ללא בגדים, ה. בכתה וביקשה הצלה מחטאים שהיא ביצעה (596). מלבד סיטואציה זו, סיפרה ז' כי בהקשר לא.מ. "שמעתי המון ציווים, את תהיי איתו עכשיו, את תמצצי לו, את תאונני עליו, המון דברים כאילו בכיוון הזה גם" (597 שורה 4). ז' הסבירה כי תחילתם של האירועים במחשבות של ד.א. כי שלוש הנשים מהרהרות על גברים אחרים, ולאור זאת הוא חייבן להתוודות ושלה אותן למחסן לשכב עם א.מ. (578-579), כאשר הן ערומות והוא ערום, לעיתים למשך לילה שלם, שבמהלכו מתקיים מגע פיזי-מיני אך ללא חדירה וללא מגע ישיר בין אברי המין, וזאת בשילוב איום בגירושין, שכן חדירה מטילה איסור על אישה הנשואה לו (583-584). ז' אמרה שהיו סיטואציות שונות שהתרחשו מול כל בני הבית, סיטואציות רבות מול עיניה ואירועים נוספים שהתרחשו מאחורי הדלת של ד.א., משם שמעה צרחות והצלפות שוט, את ה. צורחת ואת ד' בוכה. כן הוסיפה כי היו הרבה דינים בתוך המחסן (597). אירועי מין השתלבו במסכת הזו, וכך תיארה: "שמעתי פעם את ד.א. מבקש תביאו לי מקל, תביאו לי מקל. א' רצה להביא לו מקל של מטאטא, לא הייתי בתוך החדר אח"כ הוא סיפר לי בנוכחות כולם...ד.א., שהוא בדק אותן עם מקל של מטאטא אם הן רטובות או לא...הוא הכניס להן מקל של מטאטא לנרתיק כדי לבדוק אם הן רטובות. ש. מי אמר את זה? ת. ד.א... הוא סיפר לי כאילו שה. וד' היו יבשות לגמרי והמקל של ג' יצא לבן, כך הוא אמר לי יצא לבן, איזה אישה נואפת היא, תיראי באיזה מצב היא, היא אפילו עכשיו לא במצב של חרטה, וכולה חושבת מחשבות רעות, כל היום היא מקטרגת, כל היום, גם עכשיו, הוא היה אומר לי גם עכשיו כשאת יושבת איתנו, היא חושבת עלייך שתקבלי סרטן ומגיע לך את כל הדברים האלה" (590 שורות 2 עד 13).

64. י' העיד כי היו דינים עם הנשים וכי ד.א. היה מכנס לעיתים את כולם, מציין שיש בעיה שצריכים לפתור אותה כי הנשים "הורגות אותו" ומעצבנות אותו בגלל מחשבות רעות (324). בהתכנסויות אלה דובר על ענישה בגלל מחשבות רעות, היו מכות, וד.א. היה מספר אחר-כך כי הצליח להוציא את האמת (325-326). כמו כן העיד על עונשים שונים ואלימים שנעשו בנשים (323). לדברי י' אחד מהעונשים היה שמי מהנשים הייתה צריכה להיות יחד עם א.מ. בחדר ששניהם ערומים, וכלשונו: "היה שם את א.מ. עירום עם הנשים שלו עירום בחדר, ערומים כאילו ישבו אחד

--- סוף עמוד 83 ---

על השני כל מיני דברים כאלה" (351 שורה 21). לעיתים ד.א. היה לוקח את א.מ. והנשים אליו לחדר וי' שמע קולות מתוך החדר. למרות שהעד התקשה לספר, אמר מה ששמע מתוך החדר "שא.מ. ידחוף לה. מקל, לא מקל אצבע לכוס, או שלשכב איתו, או שלשבת אחד על השני עירומים או דברים כאלה" (353 שורה 10). לדבריו, היו כמה סיטואציות כאלה, שעיקרן התרחש במחסן ובמהלכן חלק מהנשים היו עוזרות בביצוע, על מנת למשל, שא.מ. ישכב עם ה., או במקרה של התנגדות של מי מהן לשכב עם א.מ. עירומה. העזרה

הייתה בכח ובמכות (353). העד המשיך ותיאר מקרה שהיה בטבריה ואמר "אותו הדבר. הוא היה שם אותן גם בחדר ושם הוא כאילו אמר לא.מ. גם לדחוף אצבעות לכוס של ה. וגם מקל ומכות או שהוא שם אותן על המזרן כל הלילה, הם צריכים לשכב להיות שם כאילו זה עונש" (354 שורות 27 עד 29).

ח' העידה גם היא על עונשים בגין הרהורים שבעקבותיהם אחת מהנשים – ג', ד' או ה. – הייתה צריכה להיות עם א.מ. בחדר ברוממה (475-474). באחד הלילות בטבריה, כאשר הלכה לשירותים, נבהלה לראות את ה. שוכבת על הרצפה, א.מ. עליה והם עירומים (476). עוד העידה כי ראתה בפלאפון נייד דור שלישי של א' תמונה של א.מ. ו-ג' עירומים. בעניין הרטיבות סיפרה כי פעם ד.א. הביא אותה לחדר כדי שתראה שד' צריכה למצוץ לא.מ. "כדי שד' תתבייש וא' גם באה. והוא אמר לה [לא] תגעי בה תיראי עכשיו שהיא רטובה ומתלהבת כאילו תגעי באיבר המין שלה תיראי שהיא מתלהבת. היא נהנית מזה... היא שמה לה את היד באיבר המין ואמרה כן יש לה...אני זוכרת שד' הייתה מבוהלת והיא אמרה וויי אני לא רוצה ככה. לא. לא ככה אני אעשה הכל. אני לא. אני אח"כ הלכתי..." (481 שורות 17 עד 27).

65. **עדותה של ה.** היא הראיה העיקרית באישום זה. סוגיית הדינים והעונשים שזורה לאורך כל עדותה, בספרה על מקרים רבים של דינים ועונשים הקשורים לאירועים מיניים ועירום עם א.מ. לדבריה, הרעיון של ד.א. היה לזכך את הנפש מחטאי ההווה ולהפוך את הנשים לצחות וטובות יותר, שכן ד.א. הכניס לראשו שלו ולשלוש הנשים כי הן מאוהבות בא.מ. (785). היו מצבים בהן הייתה מעורבת בענישה אישה אחת בלבד, לעיתים שתי נשים או שש נשים, והיו גם מצבים שכל המשפחה עם הילדים הפכו להיות שופטים של אותה אישה והכל היה חשוף (658). בשנים האחרונות עיקר

--- סוף עמוד 84 ---

העונשים היו להיות יחד עם א.מ. במחסן ערומות (659). כך תיארה ה. את אחד מסוגי תתי העונשים הללו: "אני צריכה לשכב ערומה, א.מ. צריך לבצע בי מין אוראלי, עד שאני מגיעה לאורגזמה. אם אני לא מגיעה לאורגזמה אז אני נענשת בחומרה, תמיד הדרגה של העונש הייתה עולה. אם לא הייתי מסכימה לבצע את מה שד.א. מבקש, אז היה מחמיר. אז הייתי מקבלת שוטים, שוקר...מה שהיה נהוג, הרבה פעמים זה לבדוק אם אנחנו רטובות באיבר המין, או שהוא היה, או שד.א. היה בודק, או שהוא היה אומר לאחת הנשים לבדוק... זה אומר שהוא היה רוצה לדעת מה הריגוש המיני של כל אישה והוא היה מבצע את זה על ידי בדיקה גופנית. זאת אומרת שאם אישה הייתה רטובה, זה אומר שהיא חמה, זה אומר שהיא רוצה אקט מיני" (669 שורות 9 עד 20). ה. הוסיפה כי ברוב המקרים העונש היה לישון ערומות או לשכב על א.מ. במשך שעה ארוכה תוך איסור על מגע בין איברי המין, ואם איבר המין של א.מ. היה נוגע באיבר מין שלה או של אישה אחרת היא הייתה אסורה על ד.א. לכן "הייתי צריכה ככה לשכב עם ידיים לצדדים וא.מ. היה שוכב עליי" (669 שורה 28). לדבריה, הבדיקות הללו היו נערכות לעיתים מזומנות, ד.א. בדק בעצמו או שהיה נותן לאחת הנשים לבדוק את הרטיבות. הרהורים האסורים והעניין המיני נסובו על שלוש הנשים: ה., ד' וג' ואילו א' וב' היו פחות מעורבות כי הן יותר מבוגרות, וד.א. ריחם עליהן (670). ה. תיארה מקרה בו ג' וא.מ. היו סגורים ערומים ואזוקים בשירותים, והוסיפה כי הייתה צס' במקום שכן סגרו אותם ימים ללא שירותים. ד.א. ניהל את התהליך העונשי מטבריה, באמצעות פלאפון דור שלישי, עם צילומים שאותם יכול היה לראות בהקלטה של וידיאו (672) (נזכיר כאן כי ח' העידה, כאמור לעיל, כי ראתה בפלאפון דור שלישי תמונה של ג' וא.מ. עירומים). לדבריה, עונשים כאלה של עירום של אחת משלוש הנשים עם א.מ., יכלו להימשך חצי שעה, לעיתים יותר ולעיתים לילה שלם (740). ה.

העידה על אירוע בטבריה בו הייתה בעירום עם א.מ. (734). כן אמרה כי בצפון בוצע העונש בחדר, כאשר הדלת פתוחה, וד.א. אמר שלא אכפת לו שאיזה ילד יעבור ויראה שני מבוגרים עירומים אחד על השני (684) (כזכור, ח' אומנם נחשפה למראה זה).
ה. העידה כי ד.א. הורה לא.מ. להחזיר את אצבעותיו לאיברי המין שלה ושל ג' לבדיקת רטיבות (680). ה. ביקשה הסברים מד.א. כיצד הוא יושב ומסתכל לעיתים על אירוע מיני עם א.מ., פעם שאלה אותו אם הדבר מגרה אותו. כפי שכבר צוין, תשובתו של ד.א. הייתה **"אני רואה שאת מתגרה מא.מ. והלוואי שהיה לך גירוי כזה ממני, אז אני מתגרה רק מהגירוי שלך"** (683).

--- סוף עמוד 85 ---

66. ד' הכחישה בעדותה אירועים, עונשים, אלימות או עניינים מיניים, אלא שהראיות בעניינה מלמדות אחרת. בחוצץ 8 של יומנה (70/ת) כתבה דברים רבים הנוגעים לענייני מין; במסמך ח' בחוצץ 9 רשמה על דינים עם א.מ., במסמך ט' רשמה תזכורת **"להכין קלטת שתדבר על הניאוף שלי"**. גם בחוצץ 10 יש מחשבות רבות על מין ובחוצץ 11 בדפים רבים מדברת על **"הזרעה"**, **"וידוי"** ו**"הרטבות"**, ומכאן שחרף התכחשותה, מושגים אלה מוכרים לה ושגורים בכתיבתה, גם אם לא בפיה.

67. בתמלילי האזנות הסתר, ת/71, נשמע ד.א. מדבר בתקיפות ובאדנות ומתייחס לעונש **"להיות איתו בלילה"**. ניתן להבין ללא קושי כי הכוונה שאישה תהיה עם א.מ., ובשיחה נוספת הוא מדבר על ענישה המכונה **"זנות מול הילדים"**.

יש לציין כבר בשלב זה כי באמרתו הראשונה (ת/1) נשאל ד.א. על סיטואציות המין של בדיקות רטיבות, סירב לענות והשיב כי מדובר בעניין אינטימי וכי הדברים נעשו בהסכמה ואף לפי בקשת הנשים. כאשר נשאל אם ביצע בדיקת רטיבות באיבר המין בנוכחות א.מ., השיב: **"כל מה שאני עשיתי איתן היה תמיד בהסכמה ובבקשה שלהן"** (8 שורה 260). כמו כן באמרתו ת/1 שורות 466-480 אישר למעשה נאשם 1 שימוש במקלות או באביזרים.

בעדותו בבית המשפט אמר ד.א. כי מעולם לא כפה על ה. להיות עם א.מ. באופן אינטימי, שהרי הדבר יהיה בבחינת מזווכים נוכח אהבתו לה.. לדבריו, המקור לכל הסיפור הזה יכול לנבוע מכך שפעם ראה את ה. בחדר עם א.מ. במצב לא נעים קרובים מדי, אך לא מעורטלים. ה. כעסה על עצמה על משיכתה לא.מ. והאשימה את המציאות ועשתה הכל כדי להרשים אותו במעשה תשובה (1555 עד 1556). ד.א. אמר כי מעולם לא השתמש בא.מ. לתת עונש לנשים, וכי א.מ. הוא אדם עצמאי, חזק ממנו והם עבדו יחד תוך שיתוף פעולה (1558). כמו כן הכחיש קיומו של מושג **"המחסן של א.מ."** ואמר שמעולם לא שלח מישהו לשהות שם (1561). לדבריו, השיחות שהתקיימו עם הנשים לא היו **"דין"** אלא מן סוג של הצגה, ואם היו נשים ערומות הרי זה חלק מהמשחק (1613 עד 1614). יש לציין, כי במהלך עדותו התייחס ד.א. בעיקר לה., אישיותה ודבריה, וגם כאשר נשאל על נשים

--- סוף עמוד 86 ---

נוספות הזכיר את ה. שוב ושוב. כשנשאל שאלה מפורשת, האם בדק גירוי של נשים באמצעות בדיקת רטיבות של איברי מינן כאשר רצה לדעת אם הן מגורות כתוצאה מהרהורים על א.מ., השיב **"היה מציאות לא נעימה... שלפעמים ה., בתור זה שהיא רצתה להיות דווקא מצד טוב, אני רואה את זה מצד לא טוב. שהייתה אומרת לי שמע אני רוצה שתסתכל תראה את ההרגשה זה עושה לי. זהו היא הייתה נותנת לי לגעת שמה. ש. היא הייתה מבקשת ממך את זה. ת. כן במפורש. באמת"** (1629 שורות 15 עד 20). בהמשך נשאל אם ביקש מאחרים לבצע בדיקות כאלה, ושוב התייחס רק לה. שלטענתו ביקשה פעם אחת שהוא יבדוק אותה בגלל שהיא רוצה להיות כנה לגמרי, אבל הוא לא יכול היה לעשות זאת בעצמו כי היא לא הייתה אז טהורה **"אז אמרתי לה שמישהו אחר יבדוק"**

אותך למה את רוצה שאני אבדוק אותך" (1630 שורה 12). הוא הסביר שוב כי ה. ביקשה בדיקת רטיבות זו כדי להוכיח שהיא אמיתית, כיוון שאמרה לו "עברתי ליד א.מ." (והדבר יצר אצלה ריגוש) והדגיש כי הדברים נעשו ביוזמתה (שם, שורות 16-17). בהמשך נשאל האם בדיקת הרטיבות הייתה רק עם ה. או עם נשים נוספות והשיב כך "בתור בדיקה של רטיבות שהן מבקשות? זה היה ה.. בתור משחק יכול להיות שהיו משחקים עם נשים אחרות גם... גירוי מיני או דברים כאלה. שלא אסורים דרך אגב בתורה" (1631 שורות 8 עד 12).

68. א.מ. לא העיד בבית המשפט ושמר על זכות השתיקה בחלק ניכר של אמרותיו במשטרה. למרות זאת, באמרתו (ת/11) אמר כי התרחשו בהסכמה אירועי מין ואלימות. לדבריו החלטה לשהות יחד איתו במחסן הייתה של כולם, ואין מדובר בעונש מבחינתנו שנשים היו צריכות להיות תחת השגחה על מנת למנוע הפקרות. לדבריו, היו עשרים מקרים שנשים נכנסו למחסן כהשגחה. כדוגמא תאר מקרה בו ג' סיפרה שהיו לה כל מיני הרהורים, גם עליו, כתוצאה מכך נעשו פעולות, שכולן היו בהסכמה, כדי לחנך את הילדים והנשים (שם, 2). כמו כן אישר פעולות אלימות (עליהם ידובר לחוד) ואירועים במחסן שבאו עקב כך שהנשים רוצות לשכב איתו ובלשונו "הן רוצות אותי, רוצות לשכב איתי, כבר אם להיות כנים, זה מצב שהן נשואות לד.א." (3 שורה 63). כמו כן אישר כי היה מצב ששלוש הנשים: ג', ד' וה. היו במצב של עירום גמור בעת ביצוע מלקות. א.מ. הסביר כי נוצרה בעיה כיוון ששלוש הנשים אמרו שהן אוהבות אותו ואז דובר על כך "שאולי נפתח מינית את הקשר בין כולנו, כלומר בין כולם ובהסכמה של כולן הוחלט שאני אכנס למעגל המיניות

--- סוף עמוד 87 ---

במשפחה... משאיר את עניין המיניות בבית חשבנו שזה יפתור... הנשים יראו שעניין המיניות איתי לא ילך ואז הן ילכו אחורה בגלל שאני הומו... אז יחזרו לד.א. שיחליטו משהו אחר... אז נפתח מערכת מיניות בינינו, בלי חזירות או דברים כאלה, היא הייתה מאוננת עליי או שאני הייתי נוגע בה, זה היה ביחד, במערכת היחסים הזאת נוצרו עוד בעיות, היו הרבה עצבים והתרגזויות וחיפשנו פתרונות, לא נפתרו הבעיות, ואז החל הבלגאן כל המכות והדינים נעשה ככה וככה אולי זה לא הדרך, לא ידענו מה לעשות הסתבכנו הרבה והווידיויים שכל פעם היא יוצאת וחושבת על גבר אחר והייתה אחריות ולא הייתה עזרה וכל מיני דברים..." (6 למעלה). א.מ. הוסיף כי עשו את כל הדינים כי נוצרו בעיות ואז "כולם סבלו" (6). הוא הכחיש באמרה זו כי לקח מקל לבדוק אם הנשים מגורות, ולמעשה אישר מקרה בו ה. מצצה את איבר מינו, לגרסתו, מרצונה (עליו ידובר באישום אחר). עוד אמר "היו מקרים בהם ה. הייתה עירומה במיטה איתי במחסן, אבל היה לה טלפון והלכה להתקשר לד.א." (6 שורה 187), וכן אישר כי הזמן הארוך ביותר שבו ה. הייתה איתו במחסן עירומה היה לילה שלם, וזאת כשלושה חודשים לפני החקירה. לדברי א.מ., היא הגיעה למחסן עירומה אחרי שהייתה אומרת לד.א. "שהיא חושקת", ואז היו אומרים לה שתלך לישון עם א.מ. במחסן (7). א.מ. אישר אירוע עירום בטבריה ואמר שהפעמים שה. באה אליו עירומה בירושלים היו בהחלטה משותפת של ה. ושל ד.א.. גם שתי הנשים האחרות באו לשהות איתו במחסן לאחר התייעצות עם ד.א..

69. עדות ההגנה ג', ב' וו' העידו במפורש כי לא נענשו על ידי ד.א.

אישום שלישי – מסקנות וסיכום:

70. לאישום זה מספר נדבכים: הראשון, הרהורים אסורים של נשים; השני, ענישה בערום עם א.מ.; השלישי, הוכחת גירוי של הנשים מא.מ. על-ידי בדיקת רטיבות באיברי המין שלהן פנימה.

נושא ההרהורים של שלוש הנשים – ג', ד' וה. – הוכח בעדויות ז', ה., י' וח'. ד.א. יצר משטר בו חויבו הנשים להתוודות ולספר על מחשבותיהן שנסובו על גברים ובעיקר על בן הבית א.מ., אף שהכל ידעו שהוא הומוסקסואל. וידויים כאלה הובילו לדינים, שנערכו לעיתים בנוכחות הילדים,

--- סוף עמוד 88 ---

כשד.א. מספר לכולם כי הנשים "הורגות אותו" בגלל מחשבות רעות, וצריכות "תיקון" המגיע בדרך של ענישה, בין אם אלימה ובין אם מינית (עדויות ז' וי'). ז' העידה כי הייתה תחושת השפלה של האישה, צעקות, בכיות וצווים מפי ד.א., ועל כן הטענה כי הדברים נעשו בהסכמה לאורך ימים ושנים נדחית (בנוסף לקושי בדבר קבלת טענת ההסכמה בנסיבות של שליטה ממשית ושליטת חירות, כפי שפורט באישום הראשון).

הענישה בערום עם א.מ. הוכחה בעדויות ז', ה., י' וח', ועדויות אלו משתלבות ויוצרות תמונה ברורה: וידוי על הרהור – בעיקר על א.מ. – ואז שהות עמו בערום כעונש – מעין תפיסה של "הפוך על הפוך". קרי, אם האישה מהרהרת בא.מ. יש לענותה בשכיבה עליו או מתחתיו, ללא בגדים, לזמן מסוים, לעיתים במשך לילה שלם, תוך איום בגירושין אם תהיה חזרה או מגע ממשי בין איברי המין של אישה נשואה לבין א.מ., מתוך אמונה שכך אולי יפסק ההרהור ויפוג הגירוי. אירועים כאלה חזרו שוב ושוב, הן ההרהורים והן הדין והעונשים. המשיכה כביכול לא.מ., שהייתה בעיקר במוחו הקודח של ד.א., לא פגה והצריכה עונשים חוזרים, כאלה שאופיים מיני והם בוודאי משפילים ומבזים את הנשים, והדבר קיבל גם ביטוי ביומנה של ד'.

עצם השיטה של בדיקת רטיבות הוכחה בעדויות ז' וה.. השימוש במקל לצורך מטרה זו הוכח פעם אחת, כאשר ז' שמעה וראתה את נאשם 1 מבקש מקל למטרה זו כאשר אחר-כך סיפר לה בעצמו אודות תוצאות הבדיקה בג', ד' וה.. התיאור שתיארה ז' בעניין זה הינו מפורט, עם דרך, שיטה ותוצאות (מי רטובה ומי לא).

בדיקות רטיבות באמצעות היד הוכחו בעדות ה., שנתמכה בעדויות י' וח'.

71. מעדויות אלה עולה כי ד.א. נושא באחריות לביצוע בדיקות רטיבות באמצעות מקל בשלוש הנשים, פעם אחת בכל אחת. כמו כן נוכחו בדיקת רטיבות באמצעות א.מ. בג', בדיקת רטיבות באמצעות א' בד' וכמה בדיקות בה..

בדיקות אלה הינן חודרניות, פוגעניות ונעשו בכפייה, כענישה בגין וידוי על הרהורים אסורים כביכול. לפיכך יש לקבוע כי מדובר באינוס ועל כן יש להרשיע את ד.א. בששה מעשי אינוס.

א.מ. נטל חלק באירועים הללו, וגם אם לא יזם אותם, הוא נושא באחריות לעבירת אינוס אחת בג'. א.מ. גם אישר באמרתו את מודעותו לעובדה כי אירועי המין התרחשו תוך כעס, התרגזות,

--- סוף עמוד 89 ---

עצבים וכתוצאה של דינים. מכאן מודעותו לאווירה השלילית והכופה של מעשים משונים וחריגים אלה. כמו כן יש להרשיע את שני הנאשמים **במספר מקרים** של מעשים מגונים בנסיבות מחמירות עקב ענישה בערום. עצם הסיטואציה כענישה מתקנת עקב וידוי, ללא בגדים, למשך זמן רב, באופן מבזה ומשפיל, מבססת את יסודות העבירה.

אישום רביעי

72. העבירה המיוחסת לנאשמים באישום זה הינה מעשה מגונה בנסיבות מחמירות לפי [סעיף 348\(ב\)](#) בנסיבות [סעיף 345\(ב\)](#) (5) [לחוק העונשין](#). על פי **כתב האישום**, בקיץ 2010 בעיצומו של "דין" נגד נשותיו ג', ד' וה', שבמהלכו הפליא בהן את מכותיו, הורה ד.א. לנשים ולא.מ. להתפשט ולכרוע על הברכיים, ואז הורה לנשים להוריד את תחתוניו של א.מ. המוכתמים בצואה ולנקותם עם הלשון והן עשו כן, חרף סלידתן. לאחר מכן הורה ד.א. לשלוש הנשים ללקק את פי הטבעת של א.מ. והנשים ביצעו זאת נוכח דרישת ד.א. ואלומותו. עוד נטען באישום, כי התרחשות דומה התקיימה פעמים נוספות כאשר א.מ. נטל חלק מלא במעשים, המהווים ביזוי מיני.

בתשובתם הכחישו הנאשמים את כל העובדות באישום זה.

73. ז' העידה כי הרקע לויזוי ולדינים הוא טענות של ד.א. כי שלוש הנשים בוגדות בו, לא בגידה במעשה אלא בהרהורים על גברים אחרים, וכדבריה, ד.א. " **היה ממש ממש משתגע מזה, ממש. רוצה לדעת על זה, מחייב אותנו להתוודות, לפעמים הוא אפילו היה שם להן מילים בפה אפילו**" (580 שורה 1). העונשים על הרהורים כאלה היו לעיתים באלומות וחלקם נסובו על צוּאָה. באחד הערבים התבטאה ג' ואמרה "שהרגל של א.מ. יותר סקסי או משהו כזה, יותר גברי", ד.א. הגיב כלפיה בזעם ואלומות, האלימות המשיכה עם ה. ואז הורה ד.א. לקרוא לא.מ. " **כל זה תוך תחינות מהצד שלהן, מנסות איכשהו להרגיע אותו... אז א.מ. הגיע, הוא אמר לכולן להתפשט... א.מ. היה על ארבע על הרצפה... כולן, כן, כולן עירומות זאת אומרת א.מ. עם, הכל היה מולי, אני וד.א. על הספה הוא כאילו כבר נרגע כבר לא בחמת זעם, הוא ביקש שהן ינקו לא.מ. את פי הטבעת עם הלשון, הוא לא היה נקי**" (585). ז' המשיכה " **הוא לא היה נקי א.מ. זה היה נוראי לראות את זה כאילו, לא הייתה להן ברירה... [עשו זאת] ה., ג' וד'. אני זוכרת העיניים של ה.**

חרוטות לי עד

--- סוף עמוד 90 ---

עכשיו, המבט שלה... היה לו קקי על התחתונים. גם הוא אמר לא.מ. משהו כמו איזה חיה אתה והוא צחק, תיראי איזה בהמות יש. הצחיק אותו... הן מתחננות... מנסות לרכך אותו קצת או לפחות שיביא לך עונש יותר קל ולא את זה". ז' העידה כי התחנונים לא עזרו, ד.א. המשיך להיות עצבני ושלוש הנשים ניקו את א.מ. תיאור זה של ז' הוא אותנטי ותחושתו, ובין השאר אמרה כי חרף הסיטואציה הנשמעת כה הזויה ומזעזעת, היא הזדהתה עם ד.א. הזדהתה מלאה וחשבה באותו רגע שהוא הסובל בגלל מחשבות הבגידה (586). ז' המשיכה והעידה שהיא ראתה סצנה כזאת רק פעם אחת, אך היו סיטואציות נוספות הקשורות לצוואה. בעניין זה סיפרה כי ביום שישי, לאחר שחזרה לבית המשפחה משהות של שלושה שבועות בלונדון, ג' וה. היו בעונש. ד.א. היה עצבני בחדרו, הדלת הייתה פתוחה והוא אמר לא.מ. לעשות את צרכיו בשירותים, שגם בהם הדלת הייתה פתוחה. ז' דייקה בעדותה ואמרה כי לא ראתה את פרטי האירוע אך שמעה את הרעש והריחה את הריח. ג' הייתה צריכה לבלוע את צוואתו של א.מ., ובנוסף לריח היא גם שמעה כיצד ג' " **נחנקת, נגעלת והוא [ד.א.] אמר לה אל תתנגדי, נו, הוא התעצבן שזה לוקח לה כאילו זמן כאילו מגעיל אותה**" (588 שורה 8). ה. נכחה גם היא וז' שמעה את ד.א. אומר לה " **גם את עכשיו תהיי, מה נראה לך שתתחמקי מזה כמו שתמיד את מתחמקת גם את עכשיו תעשי את זה**" (588 שורה 26). בתום העונש הזה הורה ד.א. לשתי הנשים ללכת לישון במחסן " **והוא בא לישון לידי [ליד ז']**" (588 שורה 31).

74. ה. העידה כי חלק מהעונשים היו אכילה מפה לפה, כמו במצב של שהות ארוכה במחסן, שאז מותר לאכול רק דברים שא.מ. לעס והעביר ישירות לפיה (674 שורות 2 עד 5). ח' העידה אף היא על סוג עונש כזה שהתבצע בג' " **א.מ. לעס אוכל בפה והיה צריך להעביר**

את זה [לג'] היא אמרה שהיא נגעלת, זה מגעיל אותה אז ד.א. אמר שאם היא לא תאכל את זה אז היא תצטרך לאכול את הצרכים שלו" (477 שורות 26 עד 28). קרי, איום בהסלמת הענישה.

ה. אמרה כי ליקוק פי הטבעת של א.מ. התרחש מספר פעמים, והניקוי היה מעשה באמצעות הלשון של שלוש הנשים. א.מ. לא היה מנגב את עצמו ולא השתמש בנייר טואלט, ואילו ד.א. היה נכנס לחדר לראות אם שלוש הנשים מבצעות את הפעולה, אך מאחר שנגעל מהריח היה עומד בחוץ ומגחך. לעיתים הנשים היו צריכות גם לאכול את הצואה. ה. המשיכה ותיארה מקרה בו היה לא.מ.

--- סוף עמוד 91 ---

שלשול, וכל אחת משלוש הנשים בתורה הייתה צריכה ללקק את השלשול מהרצפה, כאשר מי שאוכלת יותר מוכיחה "שהיא רוצה יותר תיקון. זה היה דוחה. אני זוכרת סיטואציה שלי ושל ג' ושל ד' שלושנו ערומות יושבות על הברכיים ומלקקות את הצואה של א.מ." (685 שורה 29, 686 שורה 2). כמו כן העידה על אירועים של מריחת צואה על הפנים ועל שני מקרים שהיא עצמה אכלה צואה. פעם אחת עשתה זאת וד.א. אמר שחתיכת הצואה שאכלה לא הייתה גדולה מספיק, ועליה להוסיף ולאכול כדי להוכיח נאמנות לו ותיקון. עוד אמרה כי לא ראתה אך שמעה מפי ד' שגם היא אכלה צואה, וכן כי ראתה במו עיניה שג' שותה שתן של א.מ. (687). ביחס לאחת הפעמים הסבירה ה. כי הייתה חייבת לעשות זאת, שכן ד.א. איים שיביא את בתה (ל') להיות נוכחת, ואם הייתה ממשיכה לסרב, הייתה בנוסף חוטפת מכות גם מג', גם מד' וגם מא.מ.

75. ד' העידה בנושא הצואה וסיפרה כי ה. רצתה להיות עם א.מ. אבל הציגה כלפי חוץ גועל ממנו וסיפרה שאכלה את צואתו, וד' בתגובה רצתה להראות שגם היא מוכנה ללכת עד הסוף ואמרה לא.מ. שהיא רוצה לאכול את צואתו. הם נפגשו בקניון סנטר 1 בירושלים, א.מ. הגיש לה צואה בשקית, ד' נכנסה לשירותים, אבל לא אכלה אלא זרקה את השקית, אך סיפרה בטלפון לה. שהיא עכשיו אוכלת צואה של א.מ.. לדבריה, ד.א. אינו קשור לעניין, וכאשר דווח לו כי אכלה הוא נגעל (1133). סיפור זה נשמע כהזוי, אולם יש לסיפורי הצואה מקורות ראייתיים נוספים, והיא דיברה על נושא זה גם באמרותיה במשטרה, אף שבבית המשפט התכחשה לכך ואמרה שהכניסו מילים לפיה. באמרתה (67/ת) סיפרה ד' כי שלוש הנשים מרחו צואה על הפנים, בכו מגועל וד.א. ראה זאת וקיבל הלם, שכן הדבר לא נעשה על דעתו אלא כדי למצוא חן בעיניו. שלוש הנשים נגעלו אך ליקקו את בית השחי של א.מ. וכן ליקקו את פי טבעתו (4 עד 5), גם זאת שלא על דעתו של ד.א. וכדי למצוא חן בעיניו. יש להוסיף עוד כי ביומנה, ת/70, הוצף 1, רשמה ד' כי היא מבצעת מזה 3 שנים פעולות מין עם א.מ. בעוד שהיא נשואה לד.א., ובין השאר כתבה כי אכלה את "הגדולים" שלו (הכוונה לצואה) ושתתה את הפיפי שלו.

76. ד.א. באמרתו (2/ת) אישר כי התקיימו אירועי צואה בהן מעורבות ד', ג' וה., אך עמד על כך שהדברים לא נעשו ביוזמתו אלא חרף התנגדותו.

--- סוף עמוד 92 ---

77. א.מ. באמרתו (ת/6ב – תמליל חקירתו הראשונה חלק שני 30 עד 33) אישר כי היו סצנות של אכילת צואה כדי שהנשים יגעלו ממנו, והן סיפרו על כך לד.א. ואמרו לו כי אולי זה הפתרון שיביא לניתוק מנהייתן אחרי א.מ.. לדבריו, הדבר אכן עזר לתקופה מסוימת כדי להיגעל ממנו, אך האירועים הנוספים עם הצואה היו כבר בהנחיית ד.א. "אז הוא [ד.א.] אמר לה את יודעת מה אז אולי תעשי את זה והיא לא רצתה אז לפעמים זה קורה בשעת כעס. היא באה ומספרת לו תשמע אני פה עם א.מ. וזה, הוא אמר לה תתגרשי ממנו" (31 למטה). אחר כך אמר כי גם ד' וגם ג' קשורות לנושא הצואה, והוסיף בעמ' 32 שהרבה פעמים ד.א. והנשים היו בקטע של הצואה

מתוך כעס של ד.א.. עוד עולה מדברי א.מ. באמרה זו, כי סצנה זו הקשורה לצואה, היא פתרון להתאהבות בו של מי מהנשים. לדבריו, ד.א. היה מאיים עליהן בגירושין ממנו בגלל המחשבות הללו או מורה להן למצוא פתרון אחר, לרבות הענשה עם הצואה. דברים אלה מאשרים את מעורבותו והשתלבותו של א.מ. בתהליך הענישה, אשר על-פי דבריו החל ברצון ובהמשך כשלא הועיל, וכביכול ההרהורים לא חדלו, הפך לכפיה, מעשה ענישה שבוצע תוך כעס. א.מ. היה מודע הן לכעס והן לאיום בגירושין אך למרות זאת נטל חלק בתהליך.

סיכום אישום רביעי

78. בעדויות ז' וה. הוכח כי הרהורים אסורים גררו וידויים שגרמו ל"דין" שתוצאתו הייתה לעיתים אירועים של אכילה או ליקוק צואה. ז' תארה במדויק ובמפורט כיצד אירוע מעין זה התפתח מוידוי של ג' על רגלו של א.מ. והביא לזעם של ד.א., אלימות שהופנתה תחילה כלפי ג' ואחר כך כלפי ה., ואז לזימונו של א.מ., להתערטלות הנשים לפניו ולהפשלת תחתוניו, כשלבסוף ד.א. מורה לנשים לנקות עם לשונן את פי טבעתו. ז' לא העידה במפורש על ניקוי התחתונים, אך כן העידה במפורש על ניקוי פי הטבעת של א.מ. באמצעות לשון השלוש. תאורה אמין, תחושת ורגשי, נתמך ואושר בעדות ה., שאמרה שהיו אירועים נוספים כאלה. ד' – במשטרה – אישרה בעצם קיום סיטואציה כזו.

חשיפת המחשבות באמצעות וידוי הפך בבית למשטר עם כללים שהוכתבו על-ידי ד.א. וחייבו גילוי מידי גם על מחשבה שולית.

מעת שהגילוי לא נשא הן בעיני ד.א. או הרגזו הוא הפך

--- סוף עמוד 93 ---

לדין, שרק הוא קבע את מתכונתו וכפה את ביצועו, וכך (לדוגמא) מחשבה על רגלו של א.מ. גררה עונש הקשור לצואה. המחשבה-הרהור בעל קונוטציה מינית הפך גם לעונש הקשור במין. במעשה הליקוק שביצעו שלוש הנשים בפי טבעתו של א.מ. יש ביזוי מיני מכמה טעמים: **האחד**, הגורם למעשה הוא הרהור אסור על א.מ. כגבר; **השני**, המעשה עצמו, ליקוק צואה, הוא מעשה משפיל ומבזה; **השלישי**, המקום עצמו – פי הטבעת. ד.א. יזם והורה על העונש, ואילו א.מ. לא החליט עליו אך היה מעורב בביצוע העונשים הללו והיה מודע לכפייה בה התבצעו.

לפיכך יש להרשיע שני הנאשמים בעבירות המיוחסות להם באישום הרביעי.

אישום חמישי

79. העבירות המיוחסות לד.א. באישום זה הן מעשה סדום בנסיבות מחמירות לפי [סעיף 347\(ב\)](#) + [345\(ב\)\(4\)\(5\)](#) + [\(א\)\(1\)\(4\)](#) **לחוק העונשין**; ותקיפה בנסיבות מחמירות לפי [סעיף 382\(א\)\(ג\)](#) + [סעיף 380](#) לחוק. בחול המועד סוכות תשע"א שהתה המשפחה בכיתה בבית ספר ברובע היהודי בירושלים. על פי **כתב האישום**, ד.א. כעס על חלק מנשותיו, גדפן והשפילן במילים ובמכות, הורה להכות את ג' ואז הפנה את זעמו כלפי ה. היא הופשטה מבגדיה ועל פי מצוותו של ד.א. הוחזקה על ידי כמה מן הנשים, ותוך שהיא צורחת ומתחננת שיניחו לה לנפשה וכי תעשה תשובה, חסם ד.א. את פיה באמצעות סדין, קרא לא.מ. והורה לה. לאונן לפניו ולפני יתר הנשים, על אף שהתנגדה. חמת זעמו של ד.א. עלתה עוד יותר, הוא נטל מקל של מטאטא והודיע לה. שבכוונתו להחזירו לפי טבעתה ועשה כן חרף תחינותיה להימנע מכך. ה. זעקה מכאב ובהלה, התחננה על נפשה, ניסתה להתנגד בכח, זעקה לד.א. שיחדול מכך שכן עברה ניתוח באותו

אזור, אך ד.א. לא שעה לתחינותיה והמשיך בשלו. בנוסף לכך הוכחה ה. בידי ד.א. ואחרים בהוראתו של ד.א. באמצעות המטאטא ובדרכים אחרות ונגרמו לה דימומים וחבלות בגופה.

בתשובתו הכחיש ד.א. כל העובדות מלבד שהיה ברובע היהודי.

80. ז' תיארה אירוע ענישתי שהתרחש ברובע היהודי ביום שישי סוכות 2010, זמן קצר לפני שהחליטה לעזוב את המשפחה. מצב רוחו של ד.א. היה ירוד, עצבני ונרגז עקב מתח ומריבה בינו לבין ו'. בשלב כלשהו חלה תפנית והכעס הופנה כלפי ה.. ד.א. טען שהיא נואפת וכי יש לה מחשבות רעות,

--- סוף עמוד 94 ---

ולכן ד.א. ביקש מג' וד', שנכחו גם הן, להרביץ לה. ה. צרחה ובשל החשש שמא הקללות ישמעו בחוץ ותבוא משטרה, ד.א. לקח סדין וסתם לה את הפה "הוא חנק אותה, היא הייתה במצב נורא, בחיים לא ראיתי כזה דבר, בן אדם שכאילו עומד למות, היא הייתה כחולה, לא היה לה אוויר, העיניים שלה התרחבו, יצא לה נוזל מהאף, כאילו היא ממש ממש בחוסר אונים, ממש הוא השתמש באלומות פיזית קשה מאוד אז הוא גם אמר את רואה אני לא מרחם, אני לא עושה פה אפליות, תמיד הייתי אומרת לו שכאילו עם ג' הוא היה מתאכזר בצורה נוראית והוא עושה ויתורים כאלה לכל מיני אנשים, מבחינת האמת" (592 שורות 22 עד 26). ד.א. קרא לא.מ. אמר לו להתפשט, ופנה לה:. "תראי לכולן איך את נמשכת אליו, איך את מאוננת עליו, איך את גומרת עליו, איך את אוהבת אותו, איך את נמשכת אליו, איך את סתם משחקת אותה אישה כשרה. היא נבהלה ממש, כאילו זה היה הדבר שכאילו היא ממש לא רצתה שיקרה מול כולם, ממש היא לא רצתה. ושוב פעם היא ממש התווכחה איתו ואז אמר לה 'או זה או שיהיה לך וידוי ממש ממש קשה, תבחרי'. היא ממש ממש לא רצתה שזה יהיה" (592 - 593), ואז ד.א. ביקש שיביאו מקל, שם משחה על המקל והכניס לה לפי הטבעת "הוא ממש השתמש בכח, זה היה קשה, היא ממש התחננה, כאילו היא אמרה לא לא בניתוח לא בניתוח. אני לא הבנתי על איזה ניתוח היא מדברת היא אמרה לו 'אבא לא בניתוח, לא בניתוח, בבקשה, רחמים רחמים' והוא לא ויתר. פשוט הכניס לה את זה לפי הטבעת הכניס הוציא, הכניס הוציא השתמש ממש בכח" (593 שורות 9 – 12) ואז תיארה כיצד ה. נפלה על המזרון "יצא לה דם, היא פשוט בכתה נורא... ראיתי שיוצא לה דם מאחורה, לא ראיתי ממש מאיפה אבל יצא לה דם מאזור שם כאילו מאזור פי הטבעת" (593 למטה).

צוין לפרוטוקול כי בעת העדות על אירוע זה התנשמה ז' בכבודות.

81. ה. העידה כי באותו חג סוכות, ז' הייתה עם המשפחה ברובע היהודי, והתנהלה ביניהן תחרות סמויה וגלויה על אהבתו ותשומת ליבו של ד.א., וז' אף טענה שה. מקנאה בה וחוסמת את דרכה במסע ההתקרבות (688).

ה. תיארה כיצד התפתח אירוע אלים: ד.א. דרש ממנה שכל פעם שהיא מהרהרת על גבר, תבוא מיד ותספר לו. עלה בראשה הרהור בדיוק בזמן הופעה (נגינה ושירה ברובע) של ד.א. ומתוך אובססיה לוידי בוזמן אמת, באה וסיפרה לו על כך ממש לפני עלייתו לבמה. בתום ההופעה ד.א. כעס

--- סוף עמוד 95 ---

עליה וטען שהחלישה אותו לפני ההופעה, ואז התחיל לחקרה על הרהור, החקירה התפתחה לדין והיא קיבלה מכות (688) – (689), ואז "ד.א. צועק תביאו לי מטפחת, מטפחת והוא דוחף לי מטפחת שלמה, כיסוי ראש, הכיסויים שלנו היו גדולים כאלה,

ומכניס לי בכל הפה שלי מטפחת, העיניים שלי כבר מתגלגלות, אני זוכרת שארבעת הנשים החזיקו אותי מכל צד, כל אחת בכל יד, ואיכשהו הצלחתי להשתחרר מהמטפחת וצעקתי לד.א. אני מתחננת, עברתי ניתוח בעצם הזנב, אני מאוד מפחדת להיפגע שם. ד.א. לקח את המקל של המטאטא והחדיר לי אותו ממש חזק מאחורה... בפי הטבעת. אני זוכרת שכבר הרגשתי שמשוהו לא בסדר, הגעתי לרמה כזו שאני כבר לא מרגישה כאב, אני פשוט רוצה למות, לא חשבתי על כלום רק שמתי יגיע השלב שזה או המוות או שיפסיק כבר" (689 שורות 12 – 21). ה. אמרה עוד שכאשר המטפחת יצאה מפיה הצליחה לפלוט מילים נוספות כי היא מצטערת וכי תעשה תשובה, ובמקביל קיבלה מכות ומקל הוחדר לפי טבעתה.

אין מחלוקת כי ה. עברה ניתוח בעצם הזנב בהיותה חיילת (690 שורה 27). נציין מיד כי תיאורה את האירוע הוא קוהרנטי, מעוגן במקום, בזמן ובהקשריו השונים, וגם ממנו ניתן לראות כיצד וידוי מרצון מתפתח לדין וענישה פיזית בכפיה. תיאור זה נתמך ומאושר בעדותה של ז' (למעט הבדלים פעוטים וחסרי משמעות).

82. באמרתו השנייה במשטרה (ת/א2 עמודים 9-10) אמר ד.א. כי בשלב מסוים חלק מהנשים עשו מאחורי גבו מעשים אסורים ובעיקר בגדו בו במחשבות. לכן הוא התחיל לחקור ולערוך וידויים שנועדו לבדוק מה הנשים מסתירות, ואז גילה שהנשים הגיעו לטירוף עם עצמן. לדבריו, הנשים שמחו שהצליח לגלות את סטייתן מדרך הטוב, את סטייתן המינית ואת היזקקותן לכפרה. הנשים היו מעוניינות להוכיח לו שהן מסוגלות לחשוף את האמת עד הסוף. עם זאת הכחיש אלימות. כאשר נאמר לו שה. אישרה בחקירה שהוחדר מקל של מטאטא לפי טבעתה, נשאל ד.א. מי החדיר לה את המקל והשיב "אני עשיתי כל או כמעט הכל, מה שה. ביקשה ממני". יש בכך לפחות ראשית הודאה בעובדה כי החדיר מקל לפי הטבעת של ה.

סיכום ומסקנות אישום המישי

--- סוף עמוד 96 ---

83. הסנגורים פירוטו בסיכומיהם שורה ארוכה של אי התאמות וסתירות בין אמרתיה במשטרה של ה. לבין עדותה בנושא זה. לאורך מספר אמרות התכחשה למעשה, לכפיית המעשה, ולעצם אירוע החדרת המקל, למרות שנשאלה על כך שוב ושוב. אין בדברים אלה כדי לכרסם בעדותה בנושא זה, שכן תפניותיה של ה. נסקרו לעיל ואירוע החדרת המקל הוכח בוודאות ואף זכה, כאמור, לאישור מסוים מפי ד.א. עצמו. כפיית המעשה והכח שבו נעשה הוכחו באופן ודאי בעדויות. ה. העידה, ודבריה אושרו ונתמכו בעדות ז', כי ד.א. כעס, רגז וצעק עליה והחליט להענישה עקב מחשבות על א.מ. או אדם אחר. הוא הכה אותה בעצמו והורה לנשים אחרות להכות בה, סתם את פיה באמצעות מטפחת (או סדין) עד שעיניה התגלגלו בחוריהן מחוסר נשימה וסבל, היא התחננה שיפסיק והוא לא שעה לה אלא היה בהתקפת זעם. בהמשך הכניס לתוך פי טבעתה מקל מטאטא שוב ושוב, התעלם מתחינותיה, גרם לה לכאבים עזים עד שביקשה את נפשה למות. הוכח אפוא כי ד.א. ביצע בה. מעשה סדום בניגוד לרצונה, גרם לה לכאבים, תקף אותה במכות ונתן הוראות לתקוף אותה במכות, סתם את פיה ואת נשימתה. לאור האמור יש להרשיע את נאשם 1, ד.א., בעבירות המיוחסות לו באישום זה.

אישום שישי

העבירות המיוחסות לד.א. וא.מ. באישום זה הן מעשה סדום בנסיבות מחמירות (עבירות רבות); אינוס בנסיבות מחמירות (מספר עבירות); מעשה מגונה בנסיבות מחמירות (עבירות רבות) ותקיפה בנסיבות מחמירות. על פי כתב האישום, בתקופה בה התגוררה המשפחה בליפתא עיישנה ה. שתי סיגריות בסתר בניגוד להבטחתה לד.א. כעונש על כך הורה לה ד.א. לאפשר לא.מ. ללקק את איבר מינה,

ה. סירבה לכך אך נאותה לבסוף עקב איומים של ד.א.. מאז, במשך כשנתיים, אילץ ד.א. את ה. לבצע בא.מ. מין אוראלי בניגוד לרצונה. לעיתים הורה ד.א. לא.מ. לתפוס את ראשה של ה. ולאצלה להחזיר את איבר מינו לפיה. א.מ. שיתף פעולה ופעל בהתאם. לעיתים ליקק א.מ. על פי דרישת ד.א. את איבר מינה של ה. בניגוד לרצונה. ה. לא הביעה התנגדות בגלל איומיו של ד.א. בנסיבות אחרות החזיר א.מ. אצבעות לאיבר מינה של ה. בכח ובניגוד לרצונה כשהוא מסב לה כאבים ואף פוצע אותה. לעיתים נכח ד.א. במקום ואף הורה לא.מ. מה לעשות. כאשר ה. הביעה לפני א.מ. את תחושות הדחייה ממנו, היא ספגה מכות מידי בשוט או בשוקר חשמלי.

--- סוף עמוד 97 ---

בתשובתם הכחישו הנאשמים את כל העובדות הנטענות באישום זה, למעט החלטתה של ה. על הפסקת עישון.

84. ה. העידה כי עישנה סיגריות, אך ד.א. ביקש ממנה להפסיק כאשר נכנסה להיריון. בהיותה בחודש הרביעי הפסיקה את העישון מרצונה אך התקשתה, עישנה סיגריות פה ושם ואז ד.א. "היה עושה לי שבועות, שאני נשבעת, שאסור לי לקחת סיגריות בלי שהוא יודע, ויום אחד מה שקרה, שבאמת אחרי שעשיתי לו שבועה והבטחתי לו שאני לא אגע בסיגריות, גנבתי מהמגירה שלו שתי סיגריות בזמן שהוא היה ישן בחדר, מרוב לחץ עישנתי שתי סיגריות אחת אחרי השנייה" (680, שורות 19-21). הפרת השבועה גרמה לה. לחרדה והיא סיפרה על כך לד.א. שכעס וטען שזה "ביזיון שאני משקרת לו, אלא שגם ביזיתי ספר תורה, כי נשבעתי מול ספר תורה... העונש היה באמת חמור ביותר מבחינתי, הוא אמר לי שעכשיו שברתי את כל הכלים שאני הופכת להיות בדרגה של ג' וד', כי ג' וד' כבר נענשו עם א.מ., ושהוא מוכרח ללמד אותי לקח, ועכשיו אני חייבת להיות עם א.מ.. כמובן שבכיתי והתחננתי וצרחתי ונשבעתי והתחרטתי וזה לא עזר, וחוז' מזה הייתי צריכה להיענש בזה שא.מ. היה צריך ללקק אותי ושאני אגיע לאורגזמה. ד.א. רצה גם שזה יהיה עם חיוכים ולא בבכי כי הוא הסריט אותי במצלמת וידיאו, באותו לילה, זה היה בליפתא, אני שכבתי ככה במיטה של ד.א. וכל הצוואר שלי, אני זוכרת שהוא היה אדום מרוב מכות שקיבלתי, והוא אמר לי אם תתנהגי יפה אם תהי ילדה טובה, אני עוד אביא לך סיגריות מתנה" (680, שורה 26-681, שורה 8). ה. המשיכה ותיארה כי א.מ. הגיע וכי לא הסכימה שיגע בה ואז "ד.א. אומר לא.מ., תרד לה, תלקק אותה... באיבר המין שלי" (681, שורות 23-25). הייתה זו הפעם הראשונה שא.מ. נגע בה ובמשך כשנה הייתה "המתקה" ללא עונש עם א.מ., בתקופה זו הרבתה ללכת לקבר שמואל הנביא, עשתה שבועה על "ליקוטי מוהרן", אך בתום פסק זמן זה התחילו בתכיפות רבה העונשים עם א.מ.: לעשות איתו, להיות איתו, הכול חוץ מחדירה מלאה, "אני צריכה לבצע מין אוראלי בא.מ., הוא צריך לבצע לי, אני צריכה ללקק לו את הישבן, אני צריכה להגיש לו את האוכל, אני צריכה להיות שפחה שלו, אני צריכה להשפיל את עצמי מולו..." (682, שורות 15-18). עונש נוסף, החדרת ידיים של א.מ. לאיבר המין של ה., ארע פעמים רבות (682 למטה). ה. הוסיפה כי "בהתחלה התנגדתי, בכיתי, צרחתי, התחננתי, התפללתי, נשבעתי, הבטחתי, שאני אהיה

בסדר שאני, שום

--- סוף עמוד 98 ---

דבר לא עזר. עד שקלטתי שד.א. בעצם נהנה מהמצב הזה. קלטתי שיש פעמים שאני שוכבת עירומה, שא.מ. עליי וד.א. מאונן על ידי. והוא מגיע לסיפוק מזה שא.מ. עושה את מה שהוא צריך לעשות. שהייתי שואלת את ד.א. מה זה מגרה אותך? אז הוא היה אומר, אני רואה שאת מתגרה עם א.מ. והלוואי שהיה לך גירוי כזה ממני, אז אני מתגרה, רק מהגירוי שלך. הוא היה כל הזמן מתרץ את זה, הוא אפילו ניסה, הוא בעצמו כמה פעמים לעשות לי את זה... לעשות לי מין אוראלי, והוא היה שואל אותי, אם זה

יותר טוב מא.מ., זה פחות טוב מא.מ. אני יודע שא.מ. יותר טוב אני יודע שאת משקרת לי. אני אעשה את הכול בשביל שכאילו, היה לו חוסר בטחון כלפי עצמו" (683, שורות 11-22).

א.מ., באמרתו ת/11 עמ' 6, אישר למעשה סיטואציה בה ה. מצצה את איבר מינו. ראייה זו תומכת אף היא בגרסתה של ה. 85. ז' העידה כי נחשפה לעונשים שנענשה ה. עם א.מ. ובגלל ריבוי המקרים היא מתקשה לזכור סיטואציה ספציפית "שמעתי המון, שמעתי המון ציווים, 'את [ה.] תהי אתו עכשיו, את תמצצי לו, את תאונני עליו', המון דברים כאילו בכיוון הזה", והמצווה היה ד.א. (597, שורות 4-7). היו סיטואציות שכל בני הבית שמעו, הרבה פעמים זה היה ממש מול עיניה, דין של מכות והרבה מאוד פעמים שמעה מחדרו של ד.א. קולות מוכרים לה, "שמעתי את ה. צורחת סליחה סליחה והצלפות שוט, קודם כאילו זה היה עם ד' ממש בכתה אח"כ שמעתי את ה. ממש חזק, היא צורחת סליחה והצלפות שוט" (597, שורות 17-19). כמו כן תארה סיטואציות של הצלפות שוט שג' וד' נוכחות, ה. בעצמה צועקת לאישה אחרת שלא תתנגד, ד.א. מצליף בשוט ואחר-כך ד.א. צועק על ה. "אל תחשבי שאת תתחמקי מזה את לא תתחמקי, את יודעת שזה גם יגיע אלייך" (598, שורות 6-8).

86. י' העיד שראה את ד.א. מעניש את ה., ד' וג' במכות שוט ובשוקר גם באיבר המין, לפעמים בנוכחות הילדים (323). היו מקרים בהם ד.א. הכניס נשים לחדרו בלוויית א.מ., וי' שמע מתוך החדר (ברוממה) קולות שד.א. מורה לא.מ. לדחוף לה. "אצבע לכוס, או שלשכב אתו, או שלשבת אחד על השני עירומים או דברים כאלה" (353, שורה 10). עוד הוסיף, כי הנשים היו מתנגדות ולכן ד.א.

נזקק

--- סוף עמוד 99 ---

לעזרה, שימוש בכוח, או מכות או לקשור אותן. לדבריו, דברים כאלה היו גם בטבריה (354, שורות 27-28).

סיכום האישום השישי

87. א. העדות העיקרית באישום זה הינה עדותה של ה.. העדויות הנוספות אינן ספציפיות ואינן מתייחסות לאירוע מסוים אך הן מאשרות כי התבצעו עונשים כלפי ה. (ונשים אחרות) שכללו מעשי אלימות, שהייה עם א.מ., מין אוראלי והכנסת אצבע של א.מ. לאיבר המין של ה.. הראיות התומכות מאמתות כי ה. נענשה לא אחת ולא פעמיים בעונשים מיניים עם א.מ..

מעדותה של ה. עולה כי היא נענשה לראשונה בעונש מיני עם א.מ. עקב עישון סיגריות והפרת ההבטחה והשבועה, ולאחריו היה פסק זמן של כשנה בתומו היא שבה להיענש במגע עם א.מ..

ב. בעקבות הפרת ההבטחה לד.א. והפרת השבועה להימנע מעישון נענשה ה. לראשונה במגע עם א.מ. שליקק את איבר מינה על-פי הוראת ד.א.. אירוע זה עוגן על ידי ה. במקום, בזמן ובהקשרים, והסיטואציה תוארה על ידה מתחילה ועד סופה, לרבות התנהגות של ד.א. וא.מ., שביצעו את העונש חרף התנגדותה, ניסיונות חרטה ותחינות שלא הועילו. כמו כן הוכחו אירועים נוספים בהם א.מ. ליקק את איבר מינה והיא את שלו. האירועים המיניים הללו – כעונשים – בעיקר מעשי מין אוראליים שביצעה ה. בא.מ. על פי הוראה, אושרו גם בעדות ז', אולם לא ניתן לקבוע בבירור את מספר האירועים. כך גם באשר להחדרת אצבעות. ה. העידה כי א.מ. החדיר אצבעות לאיבר מינה. עדותה בעניין זה נתמכה בעדותו של י' וגם כאן, לא ניתן לקבוע את מספר האירועים. לא הוכח האמור בסעיף 6 לאישום זה לפיו ה. ספגה מנאשם 2, א.מ., מכות ומהלומות באמצעות ידיים ושוקר חשמלי לאחר שהביעה תחושות דחייה כלפיו.

לאור האמור הוכח ששני הנאשמים ביצעו בה. מספר מעשים מגונים בנסיבות מחמירות, כאשר ד.א. הוא היוזם וא.מ. שותף. כמו כן הוכח כי א.מ. החדיר ידיו לאיבר המין של ה.

--- סוף עמוד 100 ---

מספר פעמים ולפיכך יש להרשיע את שני הנאשמים במספר עבירות אינוס. הוכח, כאמור, מדברי ה. ומדברי ז' כי היו מספר אירועים של מין אוראלי, על פי הוראת ד.א., בהם השתתף א.מ. ולפיכך יש להרשיעם במספר עבירות של מעשי סדום. כאמור, לא הוכחה עבירת התקיפה באישום זה.

אישומים שביעי – עשירי

88. באישומים אלה מיוחסות לד.א. עבירות אלימות כלפי ה.: שתי עבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות, לפי [סעיף 382\(ג\)](#) ו-[380](#) לחוק; שתי עבירות של חבלה בנסיבות מחמירות, לפי [סעיף 335\(1א\)](#) לחוק ועבירה של סחיטה בכוח, לפי [סעיף 427\(א\)](#) לחוק. באישום השביעי נטען כי בשנת 2008, כאשר המשפחה שהתה ביישוב "פוריה", דרש ד.א. מה. לפרט את שמות הגברים עמם הייתה טרם ההיכרות ביניהם. ה. ניסתה לערוך רשימה, אך ד.א. לא הסתפק בכך וטפל עליה כי באשמתה נולדה בתם ל' עם מום ברגלה, ודרש מה. להתוודות כי היא רוצה במותה. במהלך אותה תקופה, בשעת לילה, הוציא ד.א. את ה. לחצר כשהיא עירומה, התיז עליה מים, גרר אותה בשערותיה, רטובה ויחפה ודרש כי תיזכר בשמות של גברים נוספים. לאחר מכן הביאה לבור דמוי קבר, דחף אותה לבור והודיע שלא תצא ממנו עד שתנקוב בשמו של גבר נוסף, עמו הייתה כביכול טרם היכרותם. אחר כך נטש אותה במקום ובחלוף זמן מה חזר אליו יחד עם ד'. כאשר ה. נאותה לספר לו את מבוקשו, לקח אותה משם. עוד נטען, כי במועד כלשהו, בבית המשפחה בגבעת שאול, הציעה ה. לא.מ. שתייה. הדבר לא מצא בעיני ד.א., שבתגובה דחף את ה. והפילה. לאחר מכן הטיח ד.א. בפניה כי התנהגותה מעידה על קשר לא נורמאלי בינה לבין א.מ., ותוך כך חנק אותה בצווארה עד שנפלה ממדרגות. נוכח אלימות זו, הודתה ה. כי היא דואגת לא.מ. יותר מדי.

באישום השמיני נטען, כי בשנת 2006, בליפתא, דרש ד.א. מה. להתוודות על מחשבות והרהורים כלפי גברים אחרים, ואז הורה לה לעמוד יחפה בתוך גיגית מים ואיים לפגוע בה באמצעות שוקר חשמלי. ה. נאלצה לבדות מחשבות על אחד מבני המשפחה והתחננה שלא יגע בה עם השוקר, אך ד.א. לא נענה והצמיד את השוקר לידה. בחודש מאי 2011 הכניס ד.א. בכוח את ראשה של ה. לתוך האסלה, הוריד את המים והמשיך בכך עד שחש שהיא נחנקת.

--- סוף עמוד 101 ---

באישום התשיעי נטען כי סמוך לפני יום 10.11.10, כיוון שה. עישנה בניגוד למוסכם שתי סיגריות, הורה לה ד.א. להיכנס למחסן בבית ברוממה. אחר כך נכנס למחסן והכה אותה בעורפה, וכתוצאה מכך גרם לה שבר בחוליות הצוואר שבגללו נזקקה לטיפול רפואי.

באישום העשירי נטען כי בשנת 2009 במהלך ויכוח, הכה ד.א. את ה. במחסן בבית ברוממה, עיקם את אצבעות ידה הימנית וגרם לסדק באחת מהן. ה. פנתה לטיפול רפואי ואצבעה גובסה על ידי רופא, אך ה. הסירה את הגבס כדי לא לחשוף עובדת היותה אישה מוכה.

בתשובתו, הכחיש ד.א. מעשים ועבירות בארבעת האישומים אלה. באשר לאישום השביעי, הודה כי ה. סיפרה לו את שמות הגברים עמם הייתה טרם היכרותם, כמו גם את כל סיפור חייה וחיי משפחתה, אך זאת במהלך כל תקופת הזוגיות ובכל מקום, בין בליפתא

ובין בפוריה. ד.א. הכחיש כי האשים את ה. במום ברגליה של ל', ולטענתו, הוא שביקש מה. לפנות לרופא לבדוק אפשרות של ניתוח, אך ה. סירבה. באשר לבור הקבר, ד.א. אישר כי סמוך לבית בפוריה היה שקע אדמה בעומק של 10 ס"מ, אורך 2 מטר ורוחב מטר, והיתה סיטואציה שבה ד.א. וכמה מנשותיו יצאו לטיול בשדה, וכל אחד לפי רצונו האוטונומי נשכב על גבו בשקע והביט לשמיים בהרהורים על החיים, כשבכך הם דימו מצב של מיתה, בזמן שכל יתר הנוכחים מתחבאים מאחורי העצים הסמוכים. **האישום השמיני** הוכחש מלבד העובדה שה. נהגה להתוודות לפני ד.א. על מחשבותיה כלפי גברים אחרים. **האישום התשיעי** הוכחש, מלבד הודאה כי ה. התלוננה על כאבים בצוואר ופנתה לבדיקה רפואית. **האישום העשירי** הוכחש.

89. העובדה כי ה. סיפרה לד.א. על הגברים שהיו לה בעבר אינה שנויה במחלוקת. המחלוקת נסובה על השאלה אם ד.א. דרש לקבל מידע זה ומתי היה הדבר. באופן רגיל, אין זה נוח לאישה לספר לבעלה ביוזמתה על אהבותיה ומגעיה המיניים הקודמים, ונראה כי דרישת החשיפה על הרהורי נשותיו ועל מעשיהן הקודמים באה מצידו של ד.א., כפי שעלה מעדויות ה. וז'. גם הילדים העידו כי נכחו באירועי חשיפה ובדרישות חשיפה שבאו מפי ד.א..

--- סוף עמוד 102 ---

ה. **העידה** כי סיפרה לד.א. על גברים שעזמו הייתה בעבר ופרטים נוספים על הקשר עמם (703 שורות 24-25), ותארה אירוע מיוחד מהתקופה בה החזיקה המשפחה בית בפוריה (להבדיל מטבריה). לדבריה, באחד הימים החליט ד.א. להענישה, הורה לה להיכנס לחדר במתחם הבית, לשהות בו בלא להירדם, וכאשר הגיע לאותו חדר ונוכח שהיא ישנה, גרר אותה בשערותיה החוצה, הפשיטה מבגדיה, התיז עליה מים מצינור, המשיך לגררה לתוך החורש בליווי ד' עד שהגיעו לקבר-בור בעומק של כחצי מטר ובאורך של 1.80 מ', ואז השליכה פנימה והורה לה לשהות במקום עד שתיזכר בגבר מעברה שעל קיומו טרם סיפרה. לדבריה, ד.א. רצה שתנהג על-פי מנהג של חסידי ברסלב ההולכים לישון בבית הקברות כדי להרגיש מהו מוות. ה. סיפרה כי בכתה והתחננה לד.א. שיוציאה מהמצב הזה, אך הוא נכנס לטירוף (703-704), והיה עליה לשהות בבור כל הלילה. בבוקר הגיעה ד' עם הבגדים שלה, וכשחזרה לבית דרש ממנה ד.א. שתגיש לו רשימה של גברים ולו"ז מדויק בו תשבץ במשבצות מהלך חייה, מתי היה כל דבר ומה היה (705).

ה. הפנתה ליומנה ת/42 משלהי נובמבר 2006, שם רשמה – לדבריה בקודים: **"שיקרתי לאבא שלא ישנתי ואחר כך התפרצתי ואמרתי לו שאני זונה (צינור) – תיקון ביער – אחר כך אבא עזר לי לעשות רשימות עד הבוקר"**.

במהלך החקירה המשטרתית הגיעה ה. עם שני חוקרים לבית בפוריה והצביעה על הבור ועל הדרך אל הבור. המקום צולם ובצילומים שהוגשו לנו (באיכות גרועה) נראה בור מלבני, שלא ניתן להעריך עומקו, ואדם יכול לשכב בו, וכן נראו השביל והעצים עליהם העידה (ת/34).

ה. סיפרה על אירוע אחר שהתרחש בדירה בגבעת שאול, שם שהתה עם ד.א. בזמן ביצוע הפצה, זמן רב לפני שהתחילו העונשים הכבדים. כאשר א.מ. הגיע לדירה, ה. שאלה אותו אם שתה משהו, ואז "ד.א. לא אהב את זה בכלל, איך זה שאני אישה נשואה, מעזה להגייד לא.מ., שתית משהו?" (676 שורות 4-6), ובתגובה "ד.א. תקף אותי, ב' הייתה שם, אני זוכרת שהוא חנק אותי, ממש חזק, עד שכבר ממש ככה הרגשתי שאני מאבדת את ההכרה, נפלתי על המדרגות שמה כשהתעוררתי, ככה לא הבנתי מה קורה, אז ד.א. אמר לי, עכשיו את מבינה שיש משהו לא בסדר עם ההתנהגות שלך עם א.מ., את מבינה שאת כל הזמן מה זה שאת מציעה לו לשתות?" (שם, שורות 11-15).

--- סוף עמוד 103 ---

לדברי ה., השימוש באלימות נגדה הפך להיות עניין שגרתי, וד.א. פיתח מגוון עונשים: מכות שוט בכפות הרגליים ובאברי המין, שוקר חשמלי ודחיפת ראשה לאסלה (661). בהמשך סיפרה על אירוע בבית בליפתא, שתחילתו במרפסת בדין שניהל ד.א. כלפי שלושה ילדים, המשכו בויכוח בינה לבין ד.א. (דבר שהסית תשומת הלב מהבנים אליה) וסופו בדרישה שתספר ותחשוף את כל האמת ואת הרהוריה. אז ביקש ד.א. מאחד מבני המשפחה "להביא גיגית, אז הייתה לנו כזו אמבטיה של תינוק, לבנה, אמבטיות פלסטיק האלה והוא ממלא אותה במים, אני יחפה לגמרי, ואני, הוא דורש ממני להיכנס לתוך הגיגית הזאת והוא מביא את השוקר החשמלי, או שהוא מבקש ממישהו להביא, אני כבר לא זוכרת, זה היה לפני הרבה שנים מה שאני זוכרת כן, זה שאני מתחננת אליו אני אומרת לו ד.א., זה ממש מסוכן קיבלתי כבר מכות שוקר לפני, על הגוף שלי, אבל לא בתוך גיגית עם מים... ושיכול להיות שאני אתחשמל מאוד פחדתי..." (697 שורות 1-8). לדבריה, שלושת הילדים ואולי אישה אחת או שתיים, היו במקום. ה. פירטה שימושים נוספים בשוקר על גופה גם לפני מקרה הגיגית ואחריו, לרבות מכות שוקר באיבר המין, שהתבצעו כדי לנקותה מפגמים. עוד העידה כי ד.א. גרר אותה לתוך האסלה "הכניס את הראש לתוך השירותים, מוריד את המים מהניאגרה, המים צפים ואני נחנקת ועד שהוא ככה, אם זה לא משביע את רוחו, עוד הפעם יכול להיות כמה פעמים כאלה זאת אומרת כאלה ב... זאת אומרת יכול להיות כמה פעמים של הטבעות בבת אחת" (697 שורות 17-20). ה. תיארה מקרה אחר בו שהתה בבית ש.פ., כאורחת, וד.א. הורה לה (ה.) לישון במחסן עם א.מ. ה. התחננה להימנע מכך, ובתגובה ד.א. הדף אותה, נתן לה מכה ביד על עורפה והיא השתתקה מכאבים שנמשכו כל הלילה. בבוקר הלכה עם ו' לחדר מיון, שם אובחן שבר בין חוליה 4 ל-5, וניתן לה סד לתמיכה. בבית היא הורידה את הסד מצווארה על מנת שלא יהיה סממן חיצוני מפליל. על-פי הדו"ח הרפואי שהוגש (ת/40א'), ביקרה ה. בבית החולים שערי צדק ביום 1.11.2010 סיפרה כי אתמול נפלה ונחבלה בצוואר, ואובחן אצלה שבר בחוליה c6. ה. העידה עוד, כי באחד הויכוחים עיקם ד.א. את אצבעותיה ואחת מהן נשברה. לאחר מספר ימים משלא יכלה לשאת עוד את הכאבים והאצבע התנפחה, הלכה לעשות צילום וגילו שיש לה שבר. במוסד רפואי בשכונת מקור ברוך בירושלים עשו לה חצי גבס, ובבית ד.א. התריע כי אם תסתובב עם הגבס בחוץ "יחשבו שאת מסכנה. כמוכן שחתכתי את זה והוצאתי את זה" (702 שורה 18).

--- סוף עמוד 104 ---

90. ח' העידה כי במשפחה נעשה שימוש במכשירי שוקר לשם וידוי, גילוי אמת וענישה. הפעם הראשונה שספגה עונש כזה הייתה כאשר נקראה לשיחה עם אבא – ד.א., במהלכה ה. הצמידה לאיבר מינה שוקר (468). ח' העידה על אירועי ענישה נוספים שנעשו בבני משפחה אחרים באמצעות שוקר (471-473), והוסיפה כי השוקרים נשמרו במגרות בארון בחדרו של ד.א. באשר לענישת שוקר לה. סיפרה: "אני זוכרת שהיה בלגן עם ה. אני לא הייתי אז נוכחת בבלגן. אני הייתי במטבח מבשלת זה היה יום שישי. אני זוכרת שד.א. מבקש את השוקר, הייתי צריכה לשים את, כעיקרון הבאתי והייתי צריכה לשים את הבטרייה. עכשיו שמתי אותה הפוך. כי פחדתי בגלל שה. הייתה בגיגית מים. אני זוכרת שהיא צעקה עליו אפשר למות מזה... ה. צעקה על ד.א. אפשר למות. אתה לא נורמלי... ד.א. ביקש שיביאו את השוקר... ואז יצאתי כאילו מהחדר" (471 שורות 17-28).

91. בעדותה בבית המשפט התכחשה ד' לאירועי אלימות במשפחה וזאת בניגוד לאמרותיה במשטרה. באמרתה ת/67א' אמרה כי הייתה אלימות של ד.א. אך זו הופעלה לבקשתן של הנשים "היו מצבים שאנחנו הנשים דרשנו שישבור אותנו שיגרום לנו למצב של

שבירת לב של תשובה ושישתמש בכל האמצעים אפילו במכות. לציין שהמכות היו ניתנות על-ידי ד.א. ולפעמים בעזרתן של הנשים אחת כלפי השנייה. עם שוט על כפות הרגליים ובאיבר המין. השוט הזה היה כבל של טלוויזיה, היו מכות עם מקלות של מטאטא, היו חניקות – הייתה חניקה של לסתום את האף והפה ביחד הייתה חניקה עם היד על הצוואר הייתה חניקה עם היד בתוך הפה, בעיטות בוקסים, צביטות בפטמה משיכת שיער סטירות. האלימות הזאת הייתה בעיקר בחודשים האחרונים" (6 שורות-166 (161).

92. **הנאשם ד.א.** העיד כי אכן הייתה גומחה בפוריה של 10 ס"מ שנועדה לשכיבה בה 15 דקות על-מנת להרגיש את טעם המיתה וחשיבה על תכלית. כן הוסיף, כי כל מה שהיה בבור נעשה מרצונה של ה.

אישומים שביעי-עשירי – סיכום ומסקנות

--- סוף עמוד 105 ---

93. עדותה של ה. באשר לחלק הראשון של האישום השביעי נתמכה ביומנה שנכתב בזמן אמת. ראייה תומכת אינה חייבת להתייחס לכל פרט באירוע המתואר, ודי באימות פרטים חשובים ממנו. על-פי היומן, ה. קיבלה עונש על כך ששיקרה לאבא (ד.א.) **שלא ישנה**, נרשם – **צינור** – וכן **תיקון ביער**, ו**בבוקר עריכת רשימות**. קרי, היומן מאמת אלמנטים עיקריים בגרסת ה., לפיהם קיבלה עונש לשהות בחדר בלא להירדם, וכאשר נוכח ד.א. שהיא כן נרדמה, גרר אותה החוצה, הפשיטה, התיז עליה מים מצינור, הכריחה להגיע לתוך אותו בור (יהא עומקו אשר יהא) מחוץ לבית, בחורף, וכתיקון, הורה לה לשהות שם עד שתרגיש מהו מוות. ד.א. עצמו אישר כי השהות בבור הייתה כדי לחשוב על המוות. ה. הורשתה לצאת מהבור רק כאשר הזכירה שם של גבר נוסף שאיתו הייתה ואז נאלצה לערוך רשימה של גברים, ממש כפי שנרשם ביומן. תמיכה נוספת מסוימת ניתן למצוא בתמונות שהוצגו (ת/34).

לאירוע השני הנזכר באישום השביעי על אלימותו של ד.א. עקב מתן שתייה לא.מ., אין ראייה תומכת.

אירוע הבור בפוריה הינו אירוע אליים, כוחני וכפייתי. גרירת אדם בלא בגדים והתזת מים עליו בתקופת חורף בוודאי מהווה מעשה תקיפה. הנסיבות המחמירות הוכחו כיוון שמדובר בתקיפה של בן זוג. לפיכך הוכחה עבירה לפי [סעיף 380 + סעיף 382 לחוק העונשין](#). כמו כן הוכח כי באמצעות שימוש באלימות ובכפייה הוצא מה. שמו של אדם נוסף עמו היה לה קשר טרם הכירה את ד.א., ולפיכך הוכחה גם העבירה של סחיטה בכוח.

אירועי האלימות שהוזכרו באישומים **שמיני, תשיעי ועשירי** הוכחו בחלקם. הוכח אירוע הגיגית, הן מפי ה. והן מפי ח', שסופו בשימוש בשוקר מחוץ לגיגית. עדותה של ה. כי ד.א. הכה בעורפה, דבר שגרם לה לכאבים עזים שאובחנו למחרת כשבר בחוליה בצוואר, נתמכה במסמך רפואי. לאירועי האסלה ולשבר באצבע לא היו תמיכות ספציפיות ולפיכך נימנע מהרשעה בהם. התוצאה הינה כי יש להרשיע את נאשם 1, ד.א., באישומים השביעי, השמיני, התשיעי והעשירי, בשתי עבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות, עבירה של חבלה בנסיבות מחמירות ועבירה של סחיטה בכוח.

אישום אחד-עשר

--- סוף עמוד 106 ---

94. העבירה המיוחסת לד.א. באישום זה הינה תקיפה הגורמת חבלה ממשית בנסיבות מחמירות בפְּתו החורגת, ח' (מספר עבירות). נטען, כי בשנת 2005 החליט ד.א. כי על ח' להתוודות בגלל שלדעתו היא מאוננת. ח' נקראה לבידור וכאשר הסבירה שאינה יודעת במה

מדובר, הורה ד.א. לה. להכותה באמצעות שוקר על איבר מינה, ה. צייתה וְחִשְׁמְלָה אותה מעל בגדיה, וכתוצאה מכך נותרה לח' צלקת. עוד נטען, כי במספר מקרים נוספים חִשְׁמַל ד.א., או אחרים בהוראתו, את ח' באמצעות השוקר וגרם לצלקות בידיה ועל גופה.

בתשובתו, הכחיש נאשם 1 כל העובדות.

95. ח' העידה כי בהיותה בת 14 "ד.א. אמר שהוא מרגיש שאני לא בסדר, כאילו הרוח שלי לא בסדר. אני לא מתנהגת נורמלי שאני אתוודה. אז אמרתי לו את הדברים שאני חושבת לא בסדר שעשיתי והוא שאל אותי אם אני מאוננת אמרתי לו שאני במחזור. ולא. ולא. אני זוכרת ש-ט' באה לבדוק אם אני באמת במחזור" (468 שורות 20-24). ח' זכרה כי בעת הוידוי עמדה ליד ארון בגדים ונשענה עליו. ד.א., ה. ו-ט' עמדו מולה כועסים והחזיקו בה, והיא נדרשה להודות באוננות. כאשר סירבה "ה. הביאה לי את זה [חשמל] ואמרה לי תודי תודי תודי" (471 שורה 11). ואז "קיבלתי זרם חשמל בגוף. אני הייתי על ארון. ארון בגדים היה מאחוריי שקיבלתי אמרתי כן אני מאוננת תעזבו אותי. אני מודה. אני שיקרתי" (469 שורה 15). לדבריה, נותרה בגופה צלקת באזור איבר המין עקב מכת חשמל זו. כן הוסיפה כי ד.א. ביצע בה כשלוש מכות חשמל נוספות באמצעות שוקר, ונותרו לה צלקות גם בחזה וברגל עקב כך, וכי פעם ניסתה לברוח מהשוקר שפגע לה ברגל במקום מקום אחר בגוף. מסמכים רפואיים לא הוגשו.

96. ה. העידה כי ד.א. גילה שיש לח' מישהו, חבר או מחזר, והחליט להגיב: "ביקש שנביא שוקר חשמלי כמו שהוא עשה איתנו, הוא רצה גם כן שהיא תרגיש את זה. הוא ביקש שאנחנו ניתן לה להרגיש את השוקר החשמלי באיבר המין שלה... הוא ביקש ממני לעשות את זה... ועשיתי את זה כן" (732 שורות 16-22).

--- סוף עמוד 107 ---

97. י' העיד כי הוא עצמו קיבל שוקרים וכי גם ח' קיבלה שוקר ושוטים ברגליים וד.א. איים עליה בעונשים נוספים (348-349).

סיכום ומסקנות אישום אחד-עשר

98. עדותה של ח' נתמכה בעדויות של ה. וי'. באשר למכת החשמל הראשונה שקיבלה, תארה ח' את האירוע באופן מפורט, שכללה את טעמיו, מה אירע ולמה, מי החליט, מי ביצע, המיקום של המקרה והיכן נפגעה. ה. אישרה את קיומו של אירוע זה. ח' העידה על מקרים נוספים ועדות זאת נתמכה בעדותו של י'. נושא הצלקות אומנם לא הוכח בראיה חפצית, אולם די בשימוש באביזר חשמלי זה ודי בתיאור של ח' על זרם החשמל שעבר בגופה כדי לבסס עבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית בנסיבות מחמירות, שכן מדובר באירוע בין אב לבתו החורגת, ששניהם חלק מאותה משפחה. בבית המשפחה ברוממה נתפסו מספר שוקרים, התומכים בצורה ברורה בגרסת המאשימה. מדובר במספר אירועים, ביוזמתו, החלטתו, הוראתו וביצועו של ד.א. עצמו, או ביצועה של ה. בהוראתו (במקרה הראשון), לפיכך יש להרשיעו באישום זה במספר עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות.

אישום שניים-עשר

99. לד.א. מיוחסות באישום זה מספר עבירות של מעשה מגונה כלפי קטין בן משפחה על-פי [סעיף 351\(ג\)\(2\)](#) + [סעיף 348\(ב\)](#) + [סעיף 345\(ב\)\(1\)](#) + [סעיף 345\(א\)\(1\)](#) לחוק; אינוס בנסיבות מחמירות לפי [סעיף 345\(ב\)\(5\)](#) + [סעיף 350](#) לחוק; ומעשה סדום בנסיבות מחמירות לפי [סעיף 347\(ב\)](#) + [סעיף 345\(ב\)\(5\)](#) + [סעיף 350](#) לחוק. נטען כי ד.א. נהג לקיים יחסים אינטימיים עם בתו החורגת ח' מאז היותה בת 14.5 ועד סמוך למעצרו, כשהוא מכתוב לה קיום יחסים אלה כחלק מחובותיה בחיי המשפחה, והם כללו עיסוי שעשתה ח' באיבר מינו של ד.א. ומגעים נוספים בהם נדרשה לשכב עירומה על גביו ולהתחכך בגופו עד שתגיע למצב של סיפוק מיני (פעילות

שכונתה "הזרעה"). ד.א. אמר לח' שהוא מקפיד שלא להחדיר את איבר מינו לאיבר מינה כדי לא לעבור על "איסור הוצאת זרע לבטלה". במקרה נוסף, כך לפי כתב האישום, שארע בבית בטבריה, קרא הנאשם לח' ולא', וביקש מהן לבוא ולצפות בדינים המופעלים על ד' שנדרשה למצוץ את איבר מינו של א.מ.. ד.א.

--- סוף עמוד 108 ---

הורה לא' להחדיר מקל לאיבר מינה של ד' כדי לבדוק אם היא רטובה. א' ביצעה הוראה זו לעיני ח'. במקרה נוסף קרא ד.א. לכל בני הבית, לרבות ח' וקטינים נוספים, כדי לצפות בדינים שהופעלו על ה., שם ראו את ה. שוכבת עירומה ובוכה על גופו של א.מ..

בתשובתו הכחיש נאשם 1, ד.א., את כל העובדות.

100. ח' העידה כי באחד הימים בפוריה הילדים עשו וידוי, וכאשר הגיע תורה, ד.א. אמר לה: "אני יודע שאת מהרהרת גם עליי על גברים את לא אומרת את כל האמת" (482 שורה 22). בחלוף זמן מה, כאשר נִרְבָּה לד.א. גרביים, הוא חיבק אותה והכניס את ידו לגבה מתחת לחולצה, אך היא חשבה שהדבר נעשה בטעות. כשחזרו לירושלים זימנה ד.א. לשיחת וידוי, במהלכה הראתה לו את יומנה, ושוב דרש ממנה וידוי שבמסגרתו תאמר לו את כל האמת. בתגובה הבטיחה להיות פתוחה לחלוטין, להשתנות, לומר הכל ואז "שבתור אמת שלי אמרתי 'כן אני גם מהרהרת עליך'", והוסיפה גם שהיא רוצה חבר, מישהו לדבר איתו ובכלל ברצונה להיות חילונית (483 שורות 17-21). בשלב זה, כדי להיות אמיתית וגלויה לגמרי עם ד.א., הורידה את בגדיה ונשארה עם חזייה ותחתונים ובכתה, והוסיפה ואמרה לו כי היא אמיתית לגמרי. ד.א. הגיב ואמר כי בכיה מלמד שאינה פתוחה וגלויה עד הסוף. ביום ראשון באה למיטתו כדי להעירו, ד.א. סימן בידו על חולצתה והיא הורידה אותה, היה חיבוק, נשיקה והמשך יום רגיל. אך "פתאום מאז אז התחיל יחסים ביני לבין ד.א. כאלה... שהייתי באה לחדר הייתי מתפשטת... הוא כאילו הוא אמר לי שהוא רוצה למלא את המקום של החבר כמו שאני רוצה. שאני לא צריכה לצאת לבחוץ, להיות, כעיקרון הוא רוצה לשמור עליי... כעיקרון הייתי כמו חלק מהנשים. כמו גם היה את אותו יחס ל-ט'. אני חלק מהגדולות חלק מהנשים אבל רק שאני לא נשואה ושאין לי. הכל היה ביננו חוץ מזיווג... הייתי ישנה בחדר איתו נגענו אחד לשני באיבר המין וכעיקרון היה הכל יחס חוץ... כי זה אסור כי הוא נשוי לאמא שלי... אני הייתי נוגעת באיבר המין שלו והוא היה נוגע באיבר המין שלי בחזה" (484 שורות 18-30). עוד הסבירה כי עשתה באיבר מינו מסאז', כי הייתה משחקת איתו והוא היה משחק בשלה. ח' הוסיפה כי האירועים התחילו כאשר הייתה בת 14 ונמשכו עד שהפרשה התפוצצה. מגעים אלה התקיימו פעמים רבות, ואז, לדבריה, "יום אחד באתי להעיר אותו כשהיינו בטבריה בצפון. באתי להעיר אותו ונישקתי אותו והוא לקח לי את הראש והוא הזיז לי את הראש לא כל כך הבנתי מה קורה שם לי את הפה שלי

--- סוף עמוד 109 ---

באיבר המין שלו. כן. עכשיו זה פעם ראשונה שהבנתי שעושים דבר כזה. כאילו חשבתי שלא יודעת רק בסרטים פורנו יש את זה... ואז גם התחילו מציצות שהייתי מוצצת לו" (486 שורות 11-18). ח' הוסיפה כי הנשים ידעו על העניין, כי הן נכנסו לחדר וראו שהיד שלו נוגעת בחזה שלה, והיא חששה שהדבר יגרום לבלגן בין הנשים. כמו כן תיארה מקרה שאירע בבית ברוממה, כאשר הייתה עם ד.א. בחדר וד' נכנסה ושלושתם ישנו יחד אותו לילה. בבוקר אמר ד.א. שאין מה להסתיר מהנשים ושהכל יהיה פתוח. כמו כן תיארה כי הייתה בחדר עם ד.א. וה., שתיהן היו ערומות "וד.א. נישק אותי ליטף אותי וה. ירדה לי. אני התחלתי לבכות הרגשתי במבוכה... והלכתי לאמא שלי וסיפרתי לה את הסיפור הזה שהנשים משוגעות מה הן לסביות?" (487 שורה 31 עד 488 שורה 2). באחד הימים

בטבריה, כשאמה הייתה בירושלים, ד.א. הביא אותה לחדר כדי שתראה שד' מוצצת לא.מ., וזאת על-מנת לבייש את ד'. אחר כך ד.א. הורה לא' לבדוק אם ד' רטובה, והיא הייתה מבוהלת והביעה את אי רצונה (481).

101. **ה. העידה** כי התפתח לאיטו קשר בין ד.א. לח'. ד.א. חשש כי ח' תתגלגל ותלך עם בחורים, ואמר לה, בגלל עברה המיני, כי היא היחידה שיכולה להבין את יצריה של ח' (731). ה. שמה לב כי לח' הייתה פריבילגיה לעשות וידוי לבד לפני ד.א., ובאחד הימים היא נכנסה לחדר והופתעה לראות את השניים ביחד. ד.א. סיפר לה כי ח' פתחה את לבה ומספרת עכשיו את כל האמת. מכאן התפתח אירוע מיני "שד.א. אמר לח' את לא צריכה להתבייש מה. והוא התחיל לגעת בי ח' גם התנשקה איתו, כל זה עדיין על ה-בישיבה על הספה. אחר כך הוא הוריד מזרון לרצפה, וביקש מח' לשכב ביקש ממני להתחיל לגעת בח'. ח' ככה הסתכלה עליו הרגישה לא, לא נעים. אני גם הסתכלתי על ד.א., באיזה שהוא שלב הוא מסמן לי לרדת למטה, אני מעלה את הראש והוא דוחף לי את הראש עם היד שלו... והוא אומר לי תרדי, מסמן לי כאילו במבט, תרדי, כדאי לך לרדת. וח' ככה הייתה עם גרביון בהתחלה הייתי ככה באזור של איבר המין שלה, מעל הגרביון אחר כך לאט לאט פתאום הגרביון ירד במקביל ד.א. ממשש לח' את השדיים ומתנשק איתה ככה פותח... לא הייתה אפשרות להתנגד" (732 שורות 1-12). לדבריה, אם הייתה מתנגדת הייתה מאבדת את כל הקלפים שלה אצל ד.א.. ה. הוסיפה כי הנגיעות והליטופים היו בהסכמה, אך כאשר ד.א. ביקש לבצע בח' מין אוראלי היא התנגדה ואז הוא דחף את ראשה מטה כלפי ח'. ה. הדגישה את המבוכה שחשה (791-792)

--- סוף עמוד 110 ---

והוסיפה כי הנשים עצמן אומנם הורגלו ששתיים מהן נמצאות עם ד.א., אבל ח' הייתה אז ילדה ונחשבה כמו פילגש לד.א. והנשים ידעו שיש ביניהם יחסים (793). בהזדמנויות אחרות שמעה ה. גניחות של ח' מהחדר של ד.א., וכאשר אמרה לו כי זה מביך ומבייש הגיב "איך אני לא מתביישת להקשיב' וזה היה בית קטן זה היה כאילו חדר על יד חדר לא היה אפשר, לא הייתה אפשרות לא לשמוע. אתה שוכב בחדר ואתה כל הבית דממה אתה שומע בדיוק מה שהולך שם" (733 שורות 6-8). עוד אמרה כי הילדים ראו אותה ערומה שוכבת על א.מ.. כזכור לעיל, ח' אישרה כי ראתה סצנה זאת.

102. **ז' העידה** כי למרות שח' הייתה ילדה, היא ישנה לפעמים עם הנשים כי היה לה "סוג של רומן כזה עם ד.א.", וז' עצמה נכחה בסיטואציה בה ח', ז' וד' יחד עם ד.א. הסתכלו בטלוויזיה, ד' כיבתה האור וסגרה את הדלת, ד.א. התחיל לנגוע בז' באיבר מינה ואחר כך נגע בח'. ז' סיפרה: "הייתי פְּשׁוּק כאילו שח' כאילו עם ד.א., כאילו היא הבת של ב' אשתו, אבל אז אני חושבת שכבר היא ידעה וככה שיש ביניהם משהו". לדבריה, ד.א. עצמו סיפר לה כי התפתחה מערכת יחסים מינית עם ח' בסביבות גיל 15 כדי למנוע את נהייתה של ח' אחרי בחורים (602-603).

103. **לדברי י', "ח' היא הייתה כאילו האישה שלו באיזה שהוא מובן, של ד.א. כאילו"** (348 שורה 26). כאשר נשאל מה הכוונה בביטוי "כאילו האישה שלו" ענה: "היא הייתה עושה לו מסאז' ברגליים, בגב כאילו, לא יודע בדיוק מה, לפעמים הייתה נמצאת אצלו הרבה זמן בחדר לבד, אני לא יודע כאילו מה היה בדיוק" (349 שורות 25-26).

104. **נאשם 1, ד.א.**, העיד כי ח' הפתיעה אותו וביקשה להראות לו את שדיה, והוא הבין זאת כסוג של פרובוקציה, לא ידע איך לצאת מזה והתחמק כדי שלא להעליבה, וחזר והסביר כי תגובתו המינורית לפרובוקציה של ח' הייתה בגלל שקיבל הלם מהמעשה שעשתה, וכן כי לא רצה לפגוע בה כי היא הייתה מאוד מתוסכלת (1638). לדבריו: "להשאיר אותה במן מצב בינוני כזה שהיא לא להגייד לה שאני

לא מסכים עם זה אבל שאני לא כועס אני הולך וזה מה שהיה" (1570 שורה 7). עוד הסביר כי היו לו שש נשים ולכן אינו צריך את ח' שתסבך לו את החיים (1571). יש להעיר כי תגובתו

--- סוף עמוד 111 ---

לדברים אלה (כמו גם לעדויות רבות אחרות) אינה עומדת בקנה אחד עם האדם התקיף והשולט במשפחה ובכל חלקיה, כפי שעולה מהראיות.

סיכום ומסקנות אישום שניים-עשר

105. מהראיות שלפנינו הוכח כי התקיימה מערכת יחסים אינטימית בין ד.א. לח', שהתחילה בהיותה בת 14.5 או 15 ונמשכה מספר שנים. ח' תיארה כיצד הקשר התפתח, שלב אחרי שלב, וראשיתו בוידוי שהתגלגל בהמשך למגע מיני ללא בגדים והמשכו נגיעות מיניות אינטימיות רבות. עדותה בעניין זה ברורה וקוהרנטית. ד.א. פיתח קשר זה על-מנת למנוע מח' "לפזול" החוצה, וניצל תירוץ זה למאווייו שלו. ה. העידה כי ידעה על הקשר המיני בין ד.א. לח', ואף אישרה באופן מפורט אירוע מיני ספציפי בו השתתפו השלושה. בנוסף שמעה דברים שהתרחשו בין השניים מחדרו של ד.א.. ראיות תומכות על עצם קיום הקשר ועל סיטואציות מיניות משותפות נמצאו גם בעדויות של ז' ו'י'. הראיות הללו מבססות היטב את גרסתה של ח'.

הוכח כי עוד לפני גיל 16 בוצעו מגעים אינטימיים מיניים ללא חדירה בין ד.א. לח', ועל כן יש להרשיע את נאשם 1 במעשים מגונים כלפי קטין במשפחה – מספר עבירות, לרבות הבאת פיה של ה. לאיבר מינה של ח' על-פי הוראת ד.א.. כמו כן הוכח כי במסגרת קשר אינטימי-מיני זה בוצעו מעשי סדום, כאשר ח' הכניסה לפיה את איבר מינו של ד.א. כאמור, הראיות התומכות אינן חייבות לאשר ולאמת כל פרט ופרט בעדות, ועל כן יש להרשיע את הנאשם במספר עבירות של מעשה סדום. נראה כי אירועים נוספים באישום זה הובאו והוזכרו באישומים אחרים, לפיכך נמנע מלדון בהם כאן.

אישום שלושה עשר

106. לד.א. מיוחסות באישום זה ביצוע עבירות רבות של כליאת שווא לפי [סעיף 377 לחוק העונשין](#); וכן התעללות בקטין או בחסר ישע לפי [סעיף 368](#) סיפא לחוק. על-פי כתב האישום נהג ד.א. לכלוא נשים וילדי משפחה במקומות סגורים לתקופות ממושכות עם קצבת מזון בסיסית שכונתה "לחם מים". במסגרת עונשים אלה הורה ד.א. על כליאתה של ח' במחסן למספר תקופות של מספר ימים בלבד מינימלי. בחלק מהמקרים מנע ממנה מזון ושתייה בכלל, ובחלק אחר קיבלה

--- סוף עמוד 112 ---

קצבת מזון. במקרה נוסף הכה אותה ושלח אותה לשהות עם א.מ. במחסן כשהדבר מלווה באיום. עוד נטען כי בליפתא כלא את ט' ערומה בחדר השירותים וזו הצליחה לברוח דרך החלון, ובחודש מאי 2011 כלא את ב' ערומה בחדר השירותים למשך מספר ימים, וכן כי כלא את ג' וה. עם א.מ. במחסן ונעל אותו עם שרשרת ברזל. סעיף 5 לאישום זה מייחס לנאשם כליאה של י' בשני מקרים בבוידם, פעם אחת בהיותו ילד קטן, פעם שנייה בהיותו בן 15.

בתשובתו הכחיש נאשם 1 את כל העובדות המיוחסות לו. באשר למושג "לחם ומים", השיב כי מדובר באוכל בריא, ללא דברים

מתוקים.

107. ח' העידה כי עד גיל 8 נהגה לבקר את אביה הביולוגי. הדבר לא מצא חן בעיני ד.א. ובעיני אמה בשל החשש שתספר משהו על המשפחה (459), ולכן הייתה נחקרת כאשר חזרה מהאב. באחד המקרים, כאשר הייתה בת 8, בשובה במוצאי שבת, בודדו אותה מכל הילדים ובמשך שבוע הייתה בחדר בהשגחת ד' ללא אוכל וללא שתייה. ביום שישי כאשר הלכה לשירותים וד' לא השגיחה, שתתה מים לראשונה. ד.א. החליט על העונש ואמה היא זו שהכניסה אותה לחדר. ח' אמרה כי בתום התקופה לא היה לה כוח לקום או לזוז (460).

ח' תארה מקרה שהתרחש בטבריה כשהייתה בת 16 או 17, כאשר אבא של ג' התקשר לפלאפון של ד.א., היא זו שענתה, אמרה שד.א. מתפלל והציעה שידבר עם א'. בתום התפילה כעס עליה ד.א., לקח אותה למחסן מחוץ לבית בו שהה א.מ. ד.א. איים עליה כי "א.מ. ישבור לי את הבתולים. ואז הייתי עם חזייה ותחתונים במחסן אמרתי לא.מ. תצא מפה מה אתה נשאר" (480 שורות 11-12). לאחר זמן מה הגיע ד.א. למחסן, נתן לה שמיכה לעטוף את עצמה והיא נכנסה לחדר.

עוד העידה כי בעת ששהו בצפון ד.א. אמר לה. לנעול את ט' בשירותים "והיא הייתה צריכה להוריד את הבגדים להביא אותם לה.. ואני יודעת שבאותו זמן היא יצאה מהחלון יותר קטן מהקוביה... היא יצאה ערומה וברחה. היא התלבשה בחדר כביסה היא התקשרה לבית היא אמרה לד.א. אני מוכנה לחזור הביתה בתנאי שמבטיחים שנדבר שלא ירביצו לי מכות כשאני חוזרת" (505 שורות 12-15).

כמו כן סיפרה כי י' קיבל עונשים בגלל שהיה גונב אוכל. אחד העונשים היה ששמו אותו בבוידם ערום "ד.א. אמר לשים אותו

בבוידם אז משה הרים אותו שם אותו. אני זוכרת שאיזה

--- סוף עמוד 113 ---

מוצאי שבת אחד אני ורחל היינו צריכים לאסוף קוצים כדי שיישב על קוצים" (463 שורות 14-15), וזאת על-פי הוראת

ד.א..

108. ה. העידה, כי ח' נכלאה ברוממה בחדר בו יש מכונה גדולה, שם הייתה נעולה ערומה למשך מספר ימים, כשמדי פעם מישהו אחר היה צריך לבדוק מה קורה איתה, אם לא ברחה (733). בהתייחסה לעונש שקיבלה ט' אמרה ה. כי קיבלה הוראה מד.א. לנעול את ט' בשירותים והיא קפצה ערומה מחלון של שלושה מטר בניסיון לברוח (868).

ה. העידה עוד, כי י' היה נענש בעונשים שונים על גניבת אוכל וד.א. הורה לשים אותו ערום בבוידם עם קוצים וזרק לו לשם אוכל ושתייה. לדבריה, עונש כזה יכול להימשך כמה שעות או לילה שלם (711).

109. י' העיד כי קיבל עונשים שונים בגלל שהתחצף או בגלל שהיה מתגנב למטבח ולוקח אוכל. אחד העונשים היה לשהות בבוידם אותו מילאו קוצים כשעל גופו תחתונים בלבד. ד.א. שם אותו בפנים ללילה שלם (317) וגם את צרכיו נאלץ לעשות בבוידם (326). באשר לח' סיפר י', כי ספגה עונשים מד.א., מכות שוקר, שוטים ברגליים וד.א. "אמר שאם היא תתחצף, תעשה בעיות הוא יקח מקל ויבטל לה את הבתולים". כמו כן איים עליה ד.א. שתהיה עם א.מ.. י' לא יכל להסביר מה פירוש להיות עם א.מ. (349).

נציין, כי בתצהיר המאוחר שהגיש י' הוא ביקש לחזור בו מדברים מסוימים שאמר בעדותו, אך לא שינה את דבריו בנושא זה.

110. ד.א. הכחיש בעדותו כי ח' נכלאה, ולדבריו היה לה חדר נוח ומרווח שמעולם לא ננעל ובו מכונת תפירה עליה היטיבה לעבוד. כמו כן חזר והסביר כי לחם ומים פירושו אוכל בריא ללא ממתקים. באשר לעונשים של י', העיד הנאשם "הסיפור היחידי שאני מכיר זה

היה עניין שפעם אחת שמתי אותו בבוידם... בגיל 7... הבויידם היה מאוד נמוך זה היה מעל הדלת והוא היה מאוד גדול. גם לא היה אפשרות לסגור אותו זה היה בליפתא. מקום גדול זה היה לשעתיים אולי לשלוש

--- סוף עמוד 114 ---

ששמתי אותו שם, הוא היה שובב. אני מודה שעשיתי את זה, אולי שלוש שעות הוא היה שם" (1560).

סיכום ומסקנות אישום שלושה-עשר

111. מהראיות עולה כי עונש כליאה כלפי ילדים ובידודם היה עונש מקובל ונפוץ; בבית המשפחה. עונש זה הוכח מעדויות ח' וה., אף כי המקרים עליהם העידו אינם אותם מקרים. הוכח כי לפחות בשני מקרים נכלאה ח' למשך מספר ימים. עם זאת, היא לא דייקה בדבריה ולא ניתן לקבל כי לא שתתה ולא אכלה קרוב לשבוע.

בעדויות ח' וה. הוכח כי ט' נכלאה ערומה בשירותים בצפון וברחה מהחלון. ה. עצמה אישרה כי ביצעה את הכליאה על-פי הוראת

ד.א.

הוכח מהעדויות של י' כי הוא נענש בשל גניבת אוכל ממתבח המשפחה (מאחר שהיה רעב) בכליאה בבוידם צר וגבוה עם קוצים למשך לילה. לדבריו, כליאה בבוידם התרחשה כמה פעמים (370). עדותו של י' בעניין זה נתמכת בעדויות של ח' וה., ואף הנאשם אישר זאת (במידה מסוימת).

כל המקרים הללו אירעו כאשר ח', ט' וי' היו קטינים. הכנסת קטינים למשך שעות, לילה או ימים למחסן סגור או לחדר שירותים סגור ובוודאי לבוידם, מהווה התעללות, ובוודאי ובוודאי כאשר מכניסים ילד בן 7 ללא בגדים ועם קוצים למשך שעות הלילה.

באישום זה הוכח אפוא כי נאשם 1 ביצע מספר עבירות של כליאת שווא ומספר עבירות של התעללות בשלושת הקטינים הנ"ל.

(נעיר, בסוגריים, כי בעדויות הוזכר כי ב' נכלאה בשירותים, אך לא ברור מתי, היכן ולכמה זמן. בכתב האישום מדובר על ליפתא

בשנת 2011, למרות שאז גרה המשפחה ברוממה).

אישום ארבעה עשר

112. לד.א. מיוחסות באישום זה עבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות; התעללות בקטינים; ומעשה סדום בנסיבות מחמירות. האישום נסוב על אירועים רבים ועונשים שננקטו כלפי ח' (גילוח שיער ראשה – שלושה מקרים; מכות בכבל ברגליים, אגרוף ודריכה עליה); גזיזת שיער של ס' (בתם של ד.א. וא', ילידת 1990); מעשי אלימות כלפי נשותיו ב' וג'; מעשי אלימות ועונשים כלפי י' (תלייה

--- סוף עמוד 115 ---

על דלת, גזיזת פאותיו, השפלות, מגע עם נשים ערומות, מציצות איברי מין, החדרת גזר ומלפפון לפי טבעתו, ניסיון למציצת איברו של א.מ., מכות שוקר);

בתשובתו הכחיש הנאשם את המעשים והעבירות המיוחסות לו. באשר לגילוח הראש טען כי כל בנות הבית גילחו את ראשיהן בשל מכת כינים, וכי י' לא נתלה אלא נפל ממשקוף דלת תוך כדי משחק.

האירועים הקשורים בה'

113. ח' העידה כי בהיותה בת 16 בליפתא, בעת שעשתה כביסה עם ס', ד.א. התעצבן בגלל שלא היה סל כביסה באמבטיה, תפס את צמתה וסובב אותה פעמיים. כאשר אמה ב' הגיעה היא נטלה מספריים והתחילה לגזור את שיערה (של ח') וכולם הרביצו לה, היה בלגן

גדול, היה לה חושך בעיניים ועשו לה קרחת (469). בהמשך פרטה כי: התקופה הייתה בין ראש השנה ליום כיפור כשלא מסתפרים ואז ד.א. החליט שאחרי יום כיפור יעשו לה קרחת, אולם אמה תפסה את המספריים והתחילה לגזור את שערה בו במקום, אחר כך חיברו מכונה והתחילו לגלח את ראשה, המכונה הפסיקה לעבוד באמצע ולכן המשיכו עם מספריים. ח' הוסיפה כי למרות הוראת ד.א. עשו לה קרחת (מוקדמת), ה. צבטה אותה בחזה והאירוע כולו צולם, לרבות תגובתה הזועמת. בהמשך הורידו אותה לדירה למטה ושמו מזרון על החלון כדי שהשכנים מהצד השני לא יראו (470).

ח' העידה כי אחד מהעונשים השגרתיים שקיבלה היה מלקות בכבל חשמל. היא לא זכרה מתי קיבלה מלקות לראשונה וכמה פעמים, אך זכרה מקרה מסוים שהתרחש לאחר שעזבה את שולחן השבת בגלל כאבי בטן וישנה בניגוד להוראת ד.א. היא הובאה לפני כל המשפחה, ד.א. הכניס אותה לחדר כשהוא מחזיק בשיערה, השכיבה על הרצפה, הרימו את רגליה "וחטפתי את הכבל חשמל בכפות הרגליים" (466 שורה 31). לדבריה, היא לא הסתכלה מי הרביץ אך כולם היו נוכחים, והוסיפה כי כעיקרון אף אחד לא העז לתת עונש ללא אישור של אבא, הוא ד.א. לדבריה, עונש באמצעות מלקות על כפות הרגליים ניתן לילדים נוספים על פי החלטה של ד.א., שכן מדובר במקום בגוף שאינו גלוי לעין (467-468).

--- סוף עמוד 116 ---

114. ה. העידה כי בתקופת ליפתא נהגה ח' לצאת מהבית ולהיעלם לשעה-שעתיים, והדבר הטריד את ד.א. במקרה אחד ד.א. התפלל ולפתע שאל את א' היכן ח'. א' השיבה כי ח' הלכה לקנות אבקת כביסה בסופרמרקט, ובתגובה הורה ד.א. כי עליה להתייצב תוך חמש דקות. התקשרו אליה, היא הגיעה הביתה מבוהלת ואז: "ד.א. חנק אותה אמר לה 'איפה היית, תספרי לי עכשיו איפה היית' ומזה התחיל ממש בלגן שלם. הוא אמר לה 'אני יודע טוב מאוד שאת מסתובבת בחוץ, ואת עושה דברים לא כשרים, אני מרגיש ברוח שלי', ככה הוא היה אומר לה שמשוהו לא בסדר איתה. אחת הפעמים שהוא רצה להעניש אותה הוא ביקש ממני לעשות לה קרחת... וזה היה בגלל שהיא סיפרה לו שהיא רוצה ללכת לראות את אבא שלה והיא מתגעגעת לאבא שלה" (730 שורות 21-26). לדבריה, אירוע "קרחת" זה התרחש כאשר ח' הייתה בת 11 או 12 והיא נענשה בעונש זה פעמים נוספות. היו מקרים שד.א. השפיל את ח' מול כולם, קילל אותה, אמר לה שהיא ילדה קטנה ומתנהגת כמו בת 30, הציג לראווה את תחתוניה, ואז במפתיע היה נוקט בצעד הפוך ודווקא מקרב אליו את מי שנענש, כהמתקה (731).

עונשים נוספים לנשים

115. ז' העידה על אלימות של ד.א. כלפי ה. (כפי שנדונה באישומים קודמים), ומסרה כאמור כי ד.א. היה אליים גם כלפיה, הכה, דחף אותה לקיר וחנק אותה. לאחר שטען שהיא הסתובבה ללא גרביים בבוקר וקמה מאוחר, גרר אותה למטבח, הכה ובעט בה, ואחר כך השביעה שלא תספר. בחלוף מספר ימים הסביר לה שהמכות נועדו לשבור את עזות מצחה (598-599). ז' העידה גם על מקרה הקשור לג', בו נגזר עליה לשכב עם א.מ., ללא חדירה, מול בנה כ', שהיה אז בן 8 (583).

ה. העידה כי ג' נענשה בכליאה ממושכת עם א.מ. בשירותים (672) וכן בקונטיינר ולשם אף הביאו את בנה כ' שיראה את אמו בשיפלותה (677). כמו כן העידה כי הנשים קיבלו מכות בשוטים (673) ושוקרים (674) וכי ד.א. העניש את ג' במציצת אברו של י', כשבכך הצליח להשיג עונש כפול, הן לג' והן לי' (710-711).

--- סוף עמוד 117 ---

י' העיד כי גנב חתיכת עוגה, ובתגובה לקח אותו ד.א. לחדר, הפשיטו, הביא את ג', שהייתה רק עם חזייה ותחתון, ואמר לה למצוץ את איבר המין שלו (327). י' הסביר כי לא ידע מה זה והתנגד, ואז ד', ג', ה. וד.א. השכיבוהו על הרצפה, ריתקו אותו בעמידה על ידיו ורגליו כדי שלא יזוז, וד.א. אפילו צילם את מעשה המציצה (328).

ח' נשאלה מדוע ב' וילדיה לא עזבו המשפחה עקב כל העונשים הללו והשיבה כי אמה רצתה לעזוב, עשתה סקנדל שלם ואז ד.א. ונ.ק. נעלו אותה בשירותים למשך שבוע (543).

עונשים כלפי י'

116. מעשה הסדום שנעשה בי' – מציצת איברו על-ידי ג' – הוכח בעדותו של י' ונתמך בעדות ה. בנוסף לכך נענש י' בעונשים שונים ומגוונים. י' העיד כי בבית התייחסו אליו כגנב בגלל שלקח אוכל בלי אישור. העונשים היו "לחם ומים", צום של יום שלם או אכילת חצילים וקישואים לא מבושלים, הכל על-פי החלטת ד.א. (312). היו גם עונשי השפלה כשעשו ממנו גוי בבית, הורידו ממנו את הכיפה וגזרו את פאותיו (313). במקרים אחרים הורו לו ללכת יחף על אבנים חמות מהשמש, לישון בחוץ כל הלילה או להיות ער כל הלילה, ואם נרדם היה מקבל מכות (314). כמו כן קיבל מכות חשמל בשוקרים בגוף או באיבר המין. לדבריו, הדבר קרה הרבה פעמים (316-317). באשר לשימוש בשוט אמר: "היו כאילו תופסים אותי, יושבים עליי אז הרגליים מוציאים את הגרביים ונותנים שוט על הרגליים עם חוט חשמל... כדי שלא יהיו סימנים, שאם נגיד אני יוצא בחוץ וזה שלא יראו סימנים שקיבלתי מכות" (320 שורות 21-25). העונש היה מבוצע על-ידי ד.א. בנוכחות בני המשפחה. עוד אמר כי פעם, שבוע לפני תשעה באב, גנב ביסקוויט או לחם, ובתגובה ד.א. שם אותו בשמש למשך יום שלם עם תחתונים בלבד, לקח דבש ושם על כל הגוף שלו כדי שהדבורים יעקצו אותו (321) והוא אכן נעקץ. עונש נוסף שהתרחש בליפתא היה להיכנס לבור מלא קוצים וד.א. היה מגלגל אותו בו (322). י' אמר כי מכות שוט ושוקר ניתנו גם לנשים והוא נכח כשהדבר נעשה בה, ד' וג' (323). י' העיד עוד, כי פעם ג' הכניסה לו קישוא לתחת, ואף איימה עליו שתיתן לו למצוץ את איבר המין של א.מ. ודחפה אותו לעבר איברו של א.מ. כמו כן אמר כי פעם בגלל שהתחצף או שגנב, החדיר ד.א. מלפפון לישבנו (330).

--- סוף עמוד 118 ---

ז' העידה כי שמעה מפי ד.א. עצמו כי פעם כשגרו בנווה יעקב הוא התעצבן על י', שהיה אז ילד קטן מאוד, העניש אותו להיות מוחזק על עמוד מתח ולא לזוז ולא ליפול, והילד נפל וקיבל מכה בראש (601).

ח' העידה כי במשפחה כעסו על י' בגלל שקרע ספר או גנב אותו, ד' תלתה אותו על הדלת והוא נפל ופתח את הראש. היא הדגימה כי הדבר התבצע כאשר הילד החזיק ונתלה בידיו על דלת פתוחה. י' נפל והיה צורך לעשות לו תפרים בראש (462). ח' נכחה גם במקרים שבהם י' חטף עונשים ושוקרים על-ידי ד.א. (471). באחד הימים היה י' בעונש של "לחם ומים" ושאר בני המשפחה הכינו סלט מלפפונים לילדים. י' התעצבן שהסלט לא בשבילו, ושם בו טרפנטין באופן שאף אחד לא יכל לאכול. היה בלגן, ג' נכנסה לחדר של ד.א., יצאה ואמרה לו שתכניס לו גזר בתחת ותביא את א.מ. שיאנוס אותו (508).

117. ד.א. הכחיש בעדותו את מעשי האלימות או כי כלא את ח' במחסן והורה לה לפשוט את בגדיה. לדבריו, גילוח ראשה התבצע רק בשל כינים וסיפורי קרחת אחרים לא היו (1571). לגבי הטענה שי' נתלה על הדלת אמר ד.א. שמדובר במשחק אימון בלבד, וכאשר נפל הוא עצמו כלל לא היה בבית (1572). ד.א. הכחיש לחלוטין שימוש בשוקרים, ואלה נועדו לדבריו אך ורק להבטיח את שלומן של הנשים בדרך (1566). כמו כן הכחיש מכות עם חוטי חשמל בכפות הרגליים ואמר שזה הזוי (1564).

סיכום ומסקנות אישום ארבעה-עשר

118. ח' העידה כי נענשה בגילוח ראשה בהיותה בת 16 וכי העונש עצמו ניתן לה מספר פעמים. ה. העידה כי נדרשה לעשות לה קרחת בהיותה בגיל צעיר יותר. מכאן, שעונש הקרחת היה מקובל במשפחה. אומנם, הוצגה תמונה (נ/15), בה נראו כמה בנות משפחה עם קרחת ונראה כי הדבר נעשה כדי להתמודד עם כינים, אולם מעדות מפורטת של ח', שנתמכה לגבי עצם סוג העונש, הוכח כי

--- סוף עמוד 119 ---

בוצעה בה קרחת כעונש יותר מפעם אחת. כמו כן הוכח כי ד.א. העניש את ח' בעונשים אלימים, לרבות מכות בכפות הרגליים.

באשר לנשים נוספות: הוכח מפי ז' וה. על אלימות שד.א. הפעיל כלפיהן במכות, דחיפות, חניקות וכליאה, וכי גם ג' נענשה במציצת איברו של י' ובהשפלתה מול בנה.

באשר לי': הוכח מעדותו שלו ומעדות ה. על מעשה סדום שבוצע בו על-ידי ג' בהוראת ד.א. כמו כן הוכח כי נענש בעונשים מגוונים: מכות חשמל, גזירת פאות, מכות ברגליו, הכנסתו לבור עם קוצים, ותלייה בידיו על דלת עד שנפל.

לאור האמור יש להרשיע את נאשם 1 במספר עבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות, שכן מדובר בעבירות הן בקטינים והן בבני משפחה. המעשים שביצע בקטינים מהווים התעללות ועל-כן יש להרשיעו במספר עבירות של התעללות בקטינים לפי [סעיף 3368](#) לחוק, וכן במעשה סדום בנסיבות מחמירות, כיוון שנעשה בנן משפחה קטין בהוראתו.

אישום חמישה-עשר

119. לד.א. מיוחסות באישום זה עבירות של כליאת שווא; תקיפה בנסיבות מחמירות; והתעללות בקטין. אין חולק כי בסמוך ליום 16.5.2011 חשד ד.א. כי י' אנס את ל', בתם בת השש של ד.א. וה.. **על-פי כתב האישום**, ד.א. ואחרים דרשו מ' להתוודות ואיימו שאם לא יספר, יקבל מכות וכן כי יביאו את נ.ק. על-מנת ללמדו לקח. י' ננעל בחדר השירותים, ובמהלך הלילה כאשר נכנס ד.א. לשירותים ונוכח ש' אינו ישן על הרצפה אלא על מגבות, כעס, סטר לו ונעל את הדלת. למחרת הוזמן נ.ק. כדי להעניש את י', נכנס לחדר השירותים, ובהיות השניים לבדם החל לתחקר את י' ולבצע בו מסכת של התעללות פיסית ומינית. נ.ק. השקה את י' ביין בכוח, הפשיטו, מרח שמפו על ישבנו, קשר את רגליו והחזיר מקל לפי טבעתו. אחר כך פקד עליו לבצע שכיבות שמיכה משהפסיק הוכה. עוד נטען כי בשלב זה חזר ד.א. לבית, הבחין בסימנים על גבו של י', ולאור חששו טיכס עצה עם בני הבית כיצד להתעלל בי' ללא השארת סימנים, ונקבע כי יטביעו אותו באמבטיה. נ.ק. ואחר מבני הבית

--- סוף עמוד 120 ---

הכניסו את ראשו של י' פעמיים לתוך מים קרים עד שעמד להיחנק. בשלב זה הורה ד.א. להלביש את י' בבגדים ולהביא מצלמה כדי לתעד את וידויו. משסירב, נתן לו נ.ק. מכות אגרופ וי' הודה כי פגע כביכול בל'. נ.ק. ובן משפחה נוסף לקחו את י' לחדר, הפשיטוהו, הכניסו מקל לפי הטבעת שלו, וכאשר הם יצאו מהחדר כדי לחפש מקל עבה יותר, ניצל י' את ההפוגה והתקשר למשטרה. הדבר נודע לבני המשפחה ואז הוחלט להימלט לדירות אחרות מחשש שהמשטרה תגיע.

בתשובתו טען ד.א. כי שוחח עם י' בשעה 11:00 בבוקר והלה סיפר לו שאכן נגע מינית בל'. ד.א. דיווח לה, כל בני המשפחה התבקשו להתכנס בבית, וגם נ.ק. הגיע. בסביבות השעה 17:00 יצא הנאשם לטיפול אצל רופא שיניים ועל-כן אינו יודע מה התרחש

בהעדרו. עוד אמר כי י' התוודה בפני ה', בנוכחות הנאשם, נ.ק. ומספר ילדים נוספים, על פגיעה מינית בל', וכי ה' צילמה ותיעדה את הודאתו. ד.א. הכחיש כי בידיעתו, בהסכמתו או בנוכחותו הופעלו כנגד י' אמצעי לחץ או אלימות כלשהם.

120. י' העיד כי ד.א. זימנו לבירור בנוכחות בני הבית, אמר לו שאם יודה שאנס את ל' לא יאונה לו כל רע ועל כן הודה. הנוכחים התחילו להרביץ לו ובתגובה אמר לד.א. כי בעצם לא פגע בל' וכי הודה בדבר רק בגלל ההבטחה שניתנה לו. הוא הוכנס לשירותים ואמרו לו כי מחר יבוא נ.ק. לטפל בו. בהמשך הערב ד.א. נתן לו סטירה וכשנוכח שהוא ישן בשירותים על מגבות, הורה לא' להפשיטו ולקלחו במים קרים (332-333). נ.ק. הגיע למחרת, לקח אותו לחדר והתחיל להאשימו באינוס ל'. י' הכחיש ואמר שהודה רק בגלל שהופעל עליו לחץ. נ.ק. "אמר לי אני הולך לעשות לך טראומה קטן, כאילו וזה ואז הוא הביא מקל ושמפו וחוט ואז קשר לי את הידיים ואת הרגליים כאילו והיה איתו את נתן... החזיר לי את המקל לפי הטבעת. ואז התחלתי לבכות כאילו להתנגד ואז הוא הוציא את זה התחיל לעשות לי כל מיני ספורט, שכיבות שמיכה, כפיפות בטן... הייתי בצום. כאילו ממש הייתי חלש ואז לאחר כמה שעות ד.א. הגיע, כי ד.א. חזר מרופא" (334 שורות 13-22). לדברי י', ד.א. לא היה בבית כאשר נ.ק. התעלל בו בחדר, אך הגיע בהמשך והיה בחדר סמוך כאשר קיבל מכות, בעיטות ובוקסים (337-338). עוד עמד על כך כי ד.א. לא ידע שהחזירו לו את המקל (339). בינתיים, על-פי הצעת א' ועל-מנת שלא יישארו לו סימנים, מולאה האמבטיה במים וסבון והוא הוטבע לכמה דקות בלא לנשום. הוא ניסה להתפרע, נשך את האצבעות וכולם החזיקו אותו – כאשר

--- סוף עמוד 121 ---

שניים מהילדים ונ.ק. עושים זאת בכוח. בשלב זה היה ד.א. נוכח (340). כיוון שהמשיך להכחיש, נ.א., נ.ק. וד.א. משכו לו בפאות. בהמשך היום נ.ק. לקח אותו שוב לחדר עם שניים מהילדים, שם החזיקו אותו ונתנו לו מכות ונ.ק. הכניס לו שוב מקל לפי הטבעת. בשלב זה הם הפסיקו ונ.ק. אמר שהוא הולך להביא מקל עבה יותר של מעדר והותירוהו בחדר לבד. י' ניצל הזדמנות זו ומאחר שבחדר היה פלאפון התקשר למוקד 100 ואמר ששני חברים של ד.א. הכניסו לו מקל ושיבואו (השוטרים) מהר. מ' בן ה-13 שמע שי' התקשר למשטרה, לכן המשפחה מיהרה לעזוב את הדירה ברוממה והתפזרה לכמה דירות כאשר רוב בני המשפחה נסעו לטבריה (335). יש לציין כי שיחתו של י' למשטרה הוקלטה ביום 16.5.2011 בשעה 22:19, ובה הוא נשמע מבקש מהמשטרה לבוא מהר, לדירת ד.א., כי מרביצים לילד "אבא של... מרביצים לי... הכניסו לי משהו לתחת... חבר של... מול המכולת" (ת/52).

121. מ' העיד כי אביו ד.א. לקח את י' לוידי על-מנת להוציא ממנו שהוא התעסק עם ל' ואז כולם ניסו להוציא הודאה ממנו במכות. כאשר י' הסכים להודות, ד.א. החליט שההודאה תהיה מול מצלמה ואז י' הכחיש, קיבל מכות ונ.ק. ואח נוסף הטביעו אותו באמבטיה של מים, לאחריה שוב נדרש להתלבש, לומר את האמת בפני המצלמה ולהדגים איך הוא התעסק עם הילדה. י' שוב הכחיש ואז נ.ק. נתן לו אגרוף ובסוף הצליחו להוציא ממנו משהו, הוא בא ואמר מול המצלמה ואז החליטו על עונש: "אבא שלי אמר תעשו אתם מה שאתם רוצים, הוא התייאש כאילו ממנו" (1030 שורה 16). נ.ק. ואחר נוסף החליטו לקשור אותו, שמו לו גרב בפה ודחפו לו מקל בישבן. לדברי מ', בעת החזרת המקל נ.ק. ביקש שכולם יצאו, אך הוא שמע את הצרחות ואת המכות מתוך החדר. לאחר מעשה זה, שוב התכנסה כל המשפחה, י' שוב הוכה, הוכנס מקל פעם נוספת לפי טבעתו והמקל יצא עם דם. נ.ק. הלך להביא מקל עבה יותר כדי להכניסו לי', כשבאותו שלב ד.א. היה בחדר סמוך עצוב ומעוצבן. מ' היה בפרוודור, שמע את י' מצלצל למשטרה ודיווח על כך למשפחה. אמו א'

התקשרה למשטרה ואמרה שלא קרה כלום ושהילדים עושים הצגה. ד.א. לקח את י', מרח לו משחות, וכל המשפחה עזבה את הבית ורובה נסעה לצפון (1032-1031).

--- סוף עמוד 122 ---

122. ה. העידה כי עלה חשד שי' פגע מינית בל' ועקב כך התחיל עמו דין, כאשר ד.א. "מתחיל לחקור את י' קודם כל י' עבר מכות ומקלחת קרה, שמו לו כזה כובע גרב אני זוכרת ואז ד.א. אמר לי שעכשיו הוא רוצה שאני אשמע מה שי' אומר והוא מצלם את זה" (715 שורות 13-14). תוך כדי צילום י' שינה גרסה וה. לא משלה ברוחה והתחילה לבעוט בו. נ.ק. הגיע, שמע מד.א. מה קרה, ואז החליט ביחד עם נ.א. לקחת את העניין לידיים. הם הכניסו את י' לחדר, אמרו לו שיזיניו אותו ונשמעו צרחות קשות מהחדר (715-716). באחת ההפוגות במהלך הענישה התקשר י' למשטרה, מ' שמע את השיחה ודיווח למשפחה, ואז א' צלצלה למשטרה וסיפרה שיש מסיבה של ילדים ולא קרה דבר. ד.א. חשב מה לעשות, ובאמצע הלילה החליטו "לעוף לצפון" (717), אך אינה זוכרת מי נסע לאן (724).

123. ח' סיפרה כי נערך לי' וידוי והוא הודה שהתעסק עם ל', אחר כך הכחיש ואמר שהודה כי רצה לצאת מהתיקונים. לאחר מכן שמעה, אך לא ראתה, ש.נ.ק. ונ.א. מטפלים בו. בשלב מסוים שמעה את ד.א. אומר לנ.ק. שלא יעשו שטויות כי נשאר סמינים על י', ובמו עיניה ראתה את נ.ק. ונ.א. יוצאים מהחדר עם מקל שבקצהו יש דם, ואת י' אומר לה כי הודה רק בגלל שהכניסו לו מקל בתחת (-498-497). כמו כן הוסיפה כי בגלל הטלפון של י' למשטרה, כולם ארזו והתפזרו לכמה דירות.

124. נ.ק. העיד כי ד.א. הזעיק אותו בגלל שקרה אסון והוא בדיכאון. בבואו לבית המשפחה הייתה שם מהומה, כולם צרחו וסיפרו שי' פגע בל'. לדבריו, כולם הרביצו לי' וד.א. השתמש בו (ב.נ.ק.) כדי להפחיד את הילדים. נ.ק. עצמו נכנס עם נ.א. לחדר, נתן לי' מכות, הורה לו לעשות שכיבות שמיכה וכן איים עליו בהחדרת מקל, אך לא החזיר. ד.א. עצמו היה מחוץ לחדר (1390-1393). יש לציין כי כנגד נ.ק. הוגש כתב אישום ועדותו לפנינו הייתה בטרם העיד במשפטו שלו.

125. גרסת הנאשם הינה כי נשבר נפשית מהפגיעה של י' בל'. לדבריו, הוא קרא לה. והיא התחילה להרביץ לי' הוא (ד.א.) לא מחה על כך אלא הלך לרופא שיניים ודחה לערב את ההחלטה מה לעשות. הוראתו הייתה שאם נ.ק. מגיע, אין להכניס אותו לסיפור. כאשר חזר מרופא שיניים הבין

--- סוף עמוד 123 ---

שקרה משהו, שי' אף התקשר למשטרה והיה בלגן גדול. מפי י' שמע ש.נ.ק. החזיר לו מקל הדבר הכעיסו, התחיל בלכול גדול, ומאחר שרצה ניתוק ושקט החליט כי יסעו לצפון (1576-1577).

אישום המישה-עשר סיכום ומסקנות

126. גרסתו של י' מפורטת, ברורה ומסודרת. הוא תיאר כמה שלבים באירוע. הראשון, וידוי עקב חשד שפגע בל' שהמשכו בבירור לפני רבים מבני המשפחה. ד.א. הבטיח שאם יודה לא יפגע בו, אך כאשר הודה, התבקש לעשות זאת לפני המצלמה, וכיוון שחזר בו, הנוכחים הרביצו לו. בשלב זה ד.א. כלא אותו בחדר השירותים ואף סטר לו. השני, כאשר נ.ק. הגיע, ד.א. לא היה נוכח, נ.ק. ונ.א. קשרו אותו והכניסו מקל לפי טבעתו. השלישי, הוא הוטבע באמבטיה והוכה. בשלב זה ד.א. היה בבית, בין אם באמבטיה ובין אם בחדר סמוך. הרביעי, בהעדרו של ד.א., שוב החדרת מקל לפי טבעתו כשבפעם הזאת ירד דם. הוא ניצל את פסק הזמן ש.נ.ק. הלך להביא מקל עבה יותר והתקשר למשטרה.

עיקר עדותו נתמך בעדויות של מ', ה. וחי' ואי ההתאמות נוגעות לפרטים מסוימים בלבד, אך ברור כי האירוע כולו התקיים. ד.א. לא הורה על החדרת המקל, אולם הוא נושא באחריות לוידי לפניו ולפני אחרים והוא היה נוכח בבית כאשר בני המשפחה תקפו את י'. הוא עצמו כלא את י' בשירותים וסטר לו, וכן היה נוכח בבית כאשר י' הוטבע באמבטיה והוכה. התקיפה נעשתה במסגרת דין וענישה, על-ידי מספר אנשים, והמסכת כולה ובכללה המכות וההטבעה באמבטיה מהווה גם התעללות בקטין. לאור האמור יש להרשיע את ד.א. באישום זה בעבירות של כליאת שווא, תקיפה בנסיבות מחמירות והתעללות בקטין.

אישום ששה-עשר

127. לד.א. מיוחסות באישום זה מספר עבירות של מעשה סדום בנסיבות מחמירות; מעשה מגונה בנסיבות מחמירות; התעללות בקטין (מספר עבירות) ותקיפה (מספר עבירות). בכתב האישום נטען, כי בעת שד.א. לימד שחייה את בנו מ', יליד 1998, תפס מ' בחוזקה את ידו של ד.א. וגרם לשריטה בגופו. הדבר הכעיס את ד.א., ועל כן כלא את מ' למשך מספר ימים במחסן יחד עם א.מ.

--- סוף עמוד 124 ---

וד', ששהו במקום עקב דין אחר. במהלך ענישה זו הוכרח מ' לקום בלילה ולבצע שכיבות סמיכה עד שנפל מותש, שאז הכה אותו ד.א. או מי מבני הבית, בהוראתו. ד.א. הטיל על מ' עונשים נוספים כדי להשפילו, כמו אכילת לחם ומים בלבד משך חודש, שהייה במחסן וכליאה ביחד עם י' בחדר חם ללא מיזוג אוויר, לאחר שהוכו והותר להם לאכול גזר חי ומים בלבד. מ' ספג עונשים נוספים באמצעות שוקר ומלקות בחוט חשמל. כאשר עלה חשד כי מ' פגע מינית באֶחיו, ד.א., נ.ק. ואחרים הכוהו וקיללוהו, והחדירו מקל לפי טבעתו. במסגרת זו ובסמוך ליום 3.7.2011 בטבריה, השכיבו ד.א., נ.ק. ואחרים את מ' על המיטה, קשרו אותו, פסקו את רגליו והחדירו מקל של מטאטא לפי טבעתו, דבר שגרם לו לדימום וכאבים עזים. על-מנת להתגבר על זעקותיו הוא הוכה. כמו-כן משכו באיבר מינו. **הנאשם** הכחיש את כל העובדות באישום זה, למעט העובדה כי בעת שניסה ללמדו שחייה, מ' תפס בידו בחוזקה וגרם לו לשריטה.

128. **מ' העיד** כי ההתנהלות בבית הייתה מסוג של שכר ועונש. לדוגמא, בזמן לימוד, אם מישוה זכר שיעור הוא היה מקבל סוכריה, ואם לא זכר, יכל היה לקבל עונש בדמות שוט או שוקר. בליפתא קיבל פעמיים שוקר כשהיה בערך בן 10 או 11 ובצפון קיבל זאת עוד כמה פעמים. כמו כן קיבל מכות שוט (1018-1020). פעם התלונן על האוכל ולא התרכז בלימודים וכעונש עשו לו מקלחת קרה. פעם בטעות נפלטה לו המילה "שקרן" כלפי ד.א. והוא נענש: "זה כמו סצנה שאני זוכר, ואז כאילו הוא שם אותי בנידוי כזה שבוע, שבועיים, ככה שאף אחד לא מדבר איתי ולא זה, מה שנשאר מהשאריות של כולם... כאילו של האוכל... זה מה שאני מקבל ואסור לי לצאת משם... בתוך מקום סגור כאילו סגור, סגור לגמרי... היו מביאים לי לשם דלי והייתי שם עושה שירותים וזה" (1021 שור' 15-20).

מ' סיפר כי תגובת ד.א. לשריטה ששרט אותו בטעות במהלך שיעור השחייה הייתה תגובה חריפה של נידוי. נאמר לו שאינו יותר "נ נח נח", ד.א. עלה איתו מהכנרת לבית בטבריה כשהוא יחף דרך הקוצים, בבית ניתנו לו מכות שוט, והוא הוכנס למחסן לתקופה ארוכה עם א.מ. וד'. כאשר ישן, העירוהו ואילצוהו לעשות שכיבות שמיכה. כמו כן הותירו אותו בחום ללא שתייה, הוא נאלץ לאכול הציל חי, קישוא חי ושאריות (1022). מ' הוסיף כי לאחר מספר שבועות אמר לו ד.א. שיעשה ניסיון נוסף לשחות, אם יצליח יצא מהעונש ואם לא, העונש יימשך. מ' לא הסכים, לכן הורו לו לנקות

--- סוף עמוד 125 ---

ו"להיות עבד של כל המשפחה, לנקות לכולם את הבית. לשרת את כולם על דברים הכי קטנים" (1023 שורה 6). אחרי שניקה חזר לישון עם א.מ. שהיה ללא בגדים, ולעיתים היו מכניסים את ד' שהייתה גם היא בלי בגדים. לדבריו, העונש הזה כולו נמשך כשלושה חודשים.

באשר לאירוע בקיץ 2011, העיד מ' כי לאחר שעזבו את ירושלים עקב הטלפון של י' למשטרה, כינס ד.א. את כל המשפחה בטבריה ואמר שהוא רוצה לתקן ולהתחיל בשיחות נפש עם כולם (1035-1036). כאשר הגיע תורו להתוודות, סיפר לד.א. דברים נכונים ודברים לא נכונים ואמר שכאשר היה צריך לנגב את אחיו הקטנים היה נוגע בבולבול שלהם. מ' הוסיף כי ד.א. גלגל מוידוי זה סיפור שלם שלפיו מ' אנס את אחיו והטיח בו שהוא שונא את המשפחה. לאחר מכן התחיל לחקור את אחיו הקטנים, נ' ו' וכ' ואז "שמו אותי על המיטה, נתנו לי את השוט ואז אני עברתי כל מיני דברים" (1039 שורה 31). ד.א. אמר לו להוריד את בגדיו, לשכב על המיטה ו"הוא לקח שוט וזה אמר להם לתפוס אותי אמא שלי ישבה עליי וזה, התחילו לתת לי שוט ברגליים ובעוד מקומות... ובלי הפסקה ככה עד שאני נגיד אני התחלתי להגיד" (1040 שורות 13-16). לדבריו, אחרי כל המכות שספג, הודה שהכל נכון. שלב הענישה הבא היה שהאחים הגדולים תפסו אותו, אמא שלו ישבה עליו ואביו ונ.ק. הכניסו מקל לפי טבעתו ובאמצעות גרב סתמו את פיו (1041 שורה 22). הוא המשיך ותיאר: "אבא שלי תפס את המקל והוא זה שראיתי אותו שעושה את זה, אחרי זה הפכו אותי כאילו, כאילו בהתחלה כאילו ראיתי אותו תופס את זה אחרי זה הפכו אותי כאילו ככה עם הפנים לרצפה... צרחתי שם וזה ואז גם הייתי גם עם שוט ביחד כאילו היה הכל ביחד כזה, גם לא שמתי לב מה קורה וזה גם ישבו עליי נתנו לי בעיטות אגרופים צביטות אני אסתום וזה שמו לי גרב בפה וזה שאני לא אזוז אחרי זה גם קשרו אותי למיטה כדי שאני לא אזוז" (1042). אחר כך הוכנס מ' לחדר ביחד עם י' וע' למשך שבוע והוצא מדי פעם לעוד וידויים ומכות מידי אביו ד.א.. כשהיה סגור בחדר התקשה להבחין בין יום ולילה. לדבריו, החדרת מקל נעשתה בו פעם נוספת (1043).

מסמך רפואי מיום 5.2.2012 נסוב על תלונות מ' על החדרות מקל לפי טבעתו. מצוין בו כי הרופא מצא פיסורה ללא דימום פעיל והמליץ על אמבטיית, המשך טיפול ומעקב (ת/59). יש לציין כי פיסורה היא מעין סדק או פציעה בפי הטבעת.

--- סוף עמוד 126 ---

129. ה. העידה כי שבוע-שבועיים לאחר שעזבו לצפון עקב הטלפון של י' למשטרה, התגלה כי מ' התעסק עם נ' ו' ונוצרה אווירה כבדה של בירורים וענישה. לדבריה, ד.א. היה שבור והחליט על צום לילדים כשכל אחד סגור לחוד כדי להוציא מהם פרטים. הילדים אף הושקו במשקאות משכרים כדי שידברו (724-726). באשר לענישת מ' עקב האירוע סיפרה: "אז ד.א. העניש אותי במכות שוט מאוד חזקות, במקרה הכי מזעזע זה היה שד.א. כמובן ביקש עזרה של כמה מהמבוגרים שם, לתפוס את מ', מ' שכב על המיטה של ד.א., הייתה מיטה זוגית כזאת גדולה והוא לקח מקל של מטאטא ופירק את המטאטא מהמקל ודחף למ' את המקל לתוך ה לתוך פי הטבעת שלו. אני לא יכולתי לראות את זה יצאתי החוצה היו צעקות והיו, ואני רק זוכרת שצעקתי תיזהר תיזהר, היה מפחיד באיזה שהוא שלב ד.א. העביר לג' את המקל וג' אמרה לי קחי את זה קחי את זה, אמרתי לה מה את נותנת לי את זה, מה אני אעשה עם זה, והמקל היה בסופו הוא היה ממש מהול בדם בצואה והבנתי שזה ממש הוא ממש עשה לו שמה - מ' צרח" (727)

שורות 15-23). עוד סיפרה, כי קודם לכן ראתה את ד.א. מעניש את מ' במכות שוט בהיותו בגיל 12 או 13 וכן זכרה שפעם הטביעו את מ' בג'קוזי.

130. י' העיד כי כאשר הגיעו לצפון היה בהתחלה שקט יחסי והוא עצמו צוה להיות בחדר אטום, מן קונטיינר, ללא בגדים. אחרי זמן מה נדרשו כולם לווידוים, לומר אמת ולספר ואז אמרו שמ' אנס את נ' וכו'. כעונש הוכנס מ' לחדר האטום בו שהה י': "היינו ערומים, שנינו, בלי בגדים. היינו בצום באותו יום לא אכלנו ולא שתינו כלום ואז ד.א. לקח את שנינו לחדר התחיל להרביץ למ' מכות בשוט ברגליים לתת לו שוט ברגליים ואז הוא הכניס לו מקל לתחת למ' ואז הוא אמר לנ' וכו' גם להכניס ואז הם עשו קצת... כן אני הייתי בחדר, אני ראיתי הכל" (343 שורות 20-27), והוסיף עוד "גם למ' כאילו ד.א. אמר למשוך לו את הזין, כאילו משכו לו... ד.א. משך למ'" (344 שורה 15).

131. ח' העידה כי בהיותם בצפון התחילו לעשות חקירות לכולם ויצא מנ' וכו' שמ' אנס אותם. היא ראתה במו עיניה שנותנים מלקות בכבל חשמל למ' וכל הנשים והילדים שהיו בבית (למעט אמה שהייתה בתקופת מרד ורצתה לברוח) החזיקו את מ', ד.א. נתן לו מכה עם כבל חשמל ואמר לכולם לתת "שכל אחד ינקום על האחים שלו", ואז "מ' שכב על הרצפה וד.א. אנחנו היינו צריכים

--- סוף עמוד 127 ---

להחזיק אותו וד.א. הכניס [את המקל]". ח' המשיכה והעידה כי הרגישה כעס על מ', מאחר שהעז לעשות דבר כזה לכ' ונ' שעליהם היה ממונה (500). לדבריה, אירוע החזרת המקל היה פעמיים, יום אחרי יום והיא אף זכרה שד.א. אמר שצריך לעשות את זה בעדינות אחרי מה שקרה לי' (501). באותו זמן י' ומ' היו נעולים בחדר קטן, יצאו רק לשירותים ונתנו להם לאכול כזית. לאחר שראתה כי י' נשאר בחדר ומ' יוצא להסתובב, פנתה ח' לד.א. ואמרה שהיחס לי' ומ' אינו שווה ולי' הוא גרוע יותר. מ' אמר להגנתו "אבל אני לא מכרתי את אבא למשטרה. אני לא התקשרתי ואמרתי למשטרה שום דבר איפה הוא ד.א. אמר שכן. זה ההבדל" (504 שורות 1-4).

132. ד.א. העיד כי מ' הוא העילוי של המשפחה, נער מסודר ואחראי שקיבל יחס מיוחד וסמכויות ואף היה ממונה על ילדים מסוימים. בעת ששהו בטבריה מ' נכנס אליו לפתע לחדר וסיפר שעשה דברים אסורים עם כ' ונ'. התחילה מהומה גדולה עם הבנות והבנים והתגבש רצון לנקום במ'. הוא עצמו היה שבור לב עקב הגילויים הללו וירד לכנרת. בבית הייתה השתוללות, הילדים בעיקר התלהמו כלפי מ', שאלו למה לי' מגיע שנק. ידחוף לו מקל ולמ' לא, וביקשו נקמה. הוא עצמו היה כה שבור עד שאיבד שליטה והתרחק מהמקום (כלומר מהבית). לדבריו, הוא לא פגע באיש והוא מצטער מאוד שלא עצר את המהומה. כשחזר, תגובתו הייתה שונה לחלוטין: הוא שלח את הנשים לירושלים, נשאר בטבריה עם מ' וי', לקח אותם לקולנוע, לים ולשחק כדורגל כדי לשחרר את האווירה (1578-1581). ניתן לראות כי גם בגרסה זו מרחיק עצמו ד.א. מכל אירוע ומטיל אחריות על אחרים, לרבות ילדים. על מכות, מקלות ונקמה רק שמע, ובמקום ענישה לילדים הפוגעים – י' ומ' – נתן להם פרס הליכה לקולנוע וליים. גרסה זו סותרת שורה של עדויות, נוגדת הגיון ואינה מתיישבת לחלוטין עם רוח המשפחה והנעשה בה.

סיכום ומסקנות אישום שישה-עשר

133. עדותו של מ' בעניין זה היא קוהרנטית, מסודרת וברורה. הוא תיאר מהלכי ענישה מוקדמים הן בשוקר והן במכות שוט, שאושרו גם בעדויות של אחרים. מ' סיפר על עונשי נידוי והרחקה ותגובות קיצוניות של ד.א. בגין טעות שעשה, מילה שפלט או שריטה ששרט את ד.א.. כמו כן תיאר

--- סוף עמוד 128 ---

כיצד נודעה וסבל בגלל כישלוננו בשיעור שחייה, דבר שגרר דריכה על קוצים, מכות שוט ובידוד בחדר עם א.מ., לרבות צום. מ' סיפר במפורט על תהליך הוידויים עליו הכריז ד.א., שהביא לחשיפת הסיפור על מגעיו עם אחיו כ' ונ', ולתוצאת ענישה קשה, הן של החדרת מקל פעמיים, הן של מלקות והן של בידוד וצומות. העדויות של ה., י' וח' מאשרות תהליכי ענישה אלה שנעשו במ', בעת שהיה בן 13.5, בין שלהי מאי 2011 לתחילת יולי 2011, שאז התפוצצה הפרשה.

לאור האמור יש להרשיע את ד.א. בביצוע, בעזרת בני משפחה נוספים, של שתי עבירות מעשי סדום בנסיבות מחמירות וכן במספר עבירות של תקיפה ושל התעללות בקטין.

אישום שבעה-עשר

134. העבירות המיוחסות לד.א. באישום זה הן תקיפה בנסיבות מחמירות ומעשה סדום בנסיבות מחמירות. על-פי כתב האישום, כאשר ד.א. חשד שמ' פגע מינית בכ' ובנ', ילידי 2001, 2000 (בהתאמה), הוא זימן את השלושה ואמר להם כי הפגיעה לא הייתה נגרמת אילולא רצו כ' ונ' להיפגע, ולפיכך הכה את נ' באמצעות שוט ודרש ממנו להתוודות כי רצה אכן להיאנס על-ידי מ'. כ', שהבחין במכות הקשות בנ', מיהר להתוודות לפני ד.א. כי רצה להיאנס. בשלב זה נענש מ' בהחדרת מקל לפי הטבעת וד.א. הורה לשני הילדים, כ' ונ', לדחוף את המקל פנימה כדי שירגישו והם מילאו את הוראותיו.

בתשובתו הודה הנאשם כי חשד במ' על פגיעה מינית בשניים, וכי באמצע חודש יוני 2011 מ' התוודה לפניו שפגע בהם מינית.

שאר העובדות הוכחו.

סיכום ומסקנות אישום שבעה-עשר

135. החדרת המקל לפי הטבעת של מ' עקב מעשיו בנ' וכ' הוכחה באישום הקודם. מעדויות י' וח' עולה, כי כ' ונ' נטלו חלק בהחדרת המקל לגופו של מ'. כ' סיפר לחוקר הילדים מיכה הרן (ת/107) כי עשו למ' דינים, הוא חטף מכות, קיבל שוט ולדבריו **"גם אני ניסיתי לתת לו שוט ולא הצלחתי. אני לא... אני לא יודע לתת שוט אבל נ' כן הצליח"** (23 שורות 18-19). הוא הוסיף כי כולם הכניסו למ' מקל בתחת בתורנות, הרוב היו מבוגרים אבל גם ילדים, וכי הוא עצמו גם הכניס את המקל למקום שעושים "גדולים" (24). בהמשך חקירה זו (32-34) סיפר כ' כי הוא ונ' נדרשו להתוודות על מה שמ'

--- סוף עמוד 129 ---

עשה להם וכיוון שנ' סירב להתוודות, הוא קיבל שוטים לא חזקים. אולם, מעדותו זו של כ' לא ברור מי נתן את השוטים והדבר לא נאמר במפורש. מהעדות עולה כי בעת שכ' ונ' התוודו שהו בחדר בני משפחה נוספים, ואפשר כי מדובר בתהליך ממושך. מכאן שלא ברור אם ד.א. הוא זה שהרביץ או שמא שהה בחדר כשניתנו שוטים לנ'. נ' עצמו לא סיפר על שוטים שקיבל (באשר למעשה סדום, הנאשם הורשע בו באישום הקודם).

לאור האמור יש לזכות את הנאשם מהמיוחס לו באישום זה.

אישום שמונה-עשר

136. לד.א. מיוחסות באישום זה עבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות ומעשה סדום בנסיבות מחמירות. על-פי הנטען, בעת שהמשפחה שהתה בבית בטבריה, תקף ד.א. באכזריות את בתו ע', ילידת 1996. בתחילה הורה לה ללבוש מכנסיים וגופייה כדי שתרגיש

חילונית, ואז הוריד את מכנסיה, הורה לה לשכב על בטנה והחזיר מקל לפי טבעתה. אחר כך דרש מח' ופ' לצפות במעשה ולסייע לו. במקרה נוסף, סמוך לתחילת שנת 2011, התגלע ויכוח בין ד.א. לנ.ק., בעניין הקשור לע'. נ.ק. רצה להפיס את דעתו של ד.א. ונטל על עצמו להעניש את ע', ואז השניים הכו אותה באמצעות שוט, הפשיטה חלקית והטביעו את ראשה באמבטיה מלאה במי סבון לפרק זמן ממושך. במהלך האירוע שיסה ד.א. בע' כמה מילדיו האחרים ודירבנם להכותה.

בתשובתו הכחיש הנאשם את כל העובדות באישום זה.

137. י' העיד כי הבין שע' אחותו הייתה אמורה להיות אישה שנייה של נ.ק. לדבריו, התחילו בעיות, אך הוא לא יודע לומר בדיוק מדוע ולמה. הוא ראה שנ.ק. ונתן מילאו אמבטיה עם מים וסבון והכניסו את ע' שלא תנשום בכלל. הדבר היה בנוכחות נחמן, נתן, נ.ק., י', מ' וד.א. אז, לדבריו, נתן לה ד.א. גם מלקות שוט ברגליים ואמר לכולם לשבת עליה, גם לנשים (346). עוד הוסיף כי במקרים אחרים ראה את ע' מקבלת מד.א. עונשי שוקר, צום, לחם ומים (347).

לדברי מ', כאשר המשפחה הגיעה לטבריה לאחר 16.5.2011, הייתה תקופה קצרה שקטה ואחר כך התחילו הווידויים. מ' סיפר סיפור מבולבל על קשר בין ע' לנ.ק., אשר בסופו החליטו נ.ק.

--- סוף עמוד 130 ---

וד.א. לעשות מעשה: ד.א. לקח שוט, א' ישבה על ע', וחלק מבני המשפחה תפסו אותה ברגליים ונתנו לה שוט ברגליים. לדברי מ', ההלקאה נועדה להוציא ממנה הודאה שהיא התעסקה עם י'. בהמשך זרק ד.א. את ע' לחדר סגור עם י', שהיה שרוי בעצמו בבידוד (1037-1036). מ' המשיך לתאר התעמרות נוספת בע' שנמשכה עד שהיא דיברה למצלמה וסיפרה כל מיני דברים שהיא עשתה. לדבריו, היא הייתה כמו שיכורה. אחר-כך נענשה גם באמצעות מקל בישבן והטבעה באמבטיה. ההטבעה נמשכה המון זמן עד שג' אמרה שזה מוגזם והיא הוצאה משם במצב חמור, מלאת נפיחות בפנים וצבע סגול על הידיים והרגליים. אחר-כך ד.א. התעצבן שוב והחזיר לה מקל לישבן בגלל שהיא חזרה בה מהודאתה. ד.א. כעס עליה בגלל שהיא לא אומרת את האמת מול המצלמה, פעם מכחישה פעם מודה, פעם כן ופעם לא (1045). מ' תאר את החדרת המקל כך: "אני ראיתי שאבא שלי מוריד לה את החצאית... והוא אומר לח' ולעוד כמה אחיות ולאמא שלה, לאמא שלי כאילו, שתתפוס אותה ותשב עליה ככה הוא תפס את המקל ככה ואז הוא אמר לנו לצאת כאילו תפס את המקל ונ.ק. כאילו עמד ככה צד והסתכל כאילו... אבא שלי אמר לנו לצאת... רק לנשים כאילו ולילדות להישאר בפנים ואז... הוא החליט להחזיר לה ואז כאילו שמה הוא עשה לה את זה" (1046 שורות 12-19). לדבריו, הוא ראה במו עיניו רק את שלב הורדת הבגדים, ולאחר מעשה הראתה לו ע' את הנקעים והפצעים.

ח' העידה כי באותה תקופה (לאחר שנחשפו סיפורי הפגיעה בל', נ' וכו') צפה ועלתה בעיה שקשורה בע'. ח' הבינה כי מדובר במשהו שקשור לי'. לדבריה, ה. הייתה בחדר והיא הכניסה את המקל לפי הטבעת של ע', אף שהיא עצמה, ח', לא ראתה זאת כי יצאה ונכנסה (501). עוד אמרה כי באחד הלילות ישב ד.א. עם נ.ק. בחוץ, ע' העלתה דברים "וד.א. אמר לנו למלא את האמבטיה שהייתה בחדר שבטבריה... אמר לי ולנ.א. לשים את הראש במים וע' צעקה אל תעשי את זה אני אמרתי לה ע' אני לא יכולה אז תגידי את האמת תגידי משהו תגידי רק משהו שלא צריך. היינו צריכים להכניס לה את הראש אני זוכרת כל פעם שניסיתי להוציא לה אותו כי פחדתי שהיא תיחנק... ד.א. אמר לשים לה את הראש אני ונ.א. היינו צריכים להחזיק לה את הידיים שהיא לא תרים את הראש עד שהיא תגידי את האמת" (502 שורות 13-21). אחר-כך חזרה והוסיפה כי באירוע החדרת המקל לא נכחה.

--- סוף עמוד 131 ---

ה. זכרה ש.נ.ק. הטביע את ע' בג'קוזי (729).

138. **הנאשם** העיד, כי ע' התאהבה ב.נ.ק. ונ.ק. עצמו זרק לה מילה שהיא תהיה אשתו השנייה, אך הוא (ד.א.) התנגד לכך. בהיותם בטבריה סיפרו לו שהטביעו את ראשה של ע' במים בלא נוכחותו או ידיעתו, ובתגובה גרש מהבית את נ.ק. עם אשתו וילדו (1582).
ע' בעדותה הכחישה קיומם של כל האירועים הללו וסיפרה שהייתה דלוקה על נ.ק. וכי היה ביניהם קשר סודי שאשתו ידעה עליו. באשר לאירוע האלימות אמרה כי אין לזה קשר לד.א. אלא לנ.ק., וכי הוא זה שהטביע אותה והרביץ לה ואביה כלל לא שותף. לדבריה, נ.ק. עשה כן שכן חשד בע' שהתעסקה עם י', וח' עזרה לו. נ.ק. ביקש מח' למלא את הג'קוזי שהיה בחדר של ד.א. והם שניהם הטביעו אותה. לדבריה, היא איבדה את הנשימה, אך לא סיפרה לאף אחד כי לא רצתה שאביה ידע על הקשר עם נ.ק. (1860-1858). ע' הכחישה את סיפורם של י' ומ', הסבירה שאינה מבינה מדוע הם משקרים (1871). יש להעיר כי גרסה זו של ע' לא הועמדה בפני עדי התביעה ח', י' ומ', וכך גם דבריה אודות קשר סמוי עם נ.ק.

סיכום ומסקנות אישום שמונה-עשר

139. מעדויותיהם של י' ומ' עולה כי ע' הוענשה במכות שוט ובהטבעה באמבטיה וזאת על-פי החלטה, בביצוע ובנוכחות של ד.א. ושל נ.ק. ח' בעדותה אף היא אישרה את אירוע האמבטיה בהחלטתו וביוזמתו של ד.א. אירוע החדרת המקל לא הוכח בוודאות, שכן י' לא העיד עליו ומ' נכח רק בשלבים מוקדמים שלו. ח' העידה כי היו הכנות להחדרת מקל, אך כיוון שיצאה ונכנסה מהחדר, לא ראתה בדיוק מה קרה. גרסתה של ע' כי בוצעו בה מעשי אלימות, אך לא על-ידי ד.א., נסתרה וכך גם גרסת הנאשם. לאור האמור יש להרשיע את ד.א. באישום זה בתקיפה בנסיבות מחמירות בגין מכות שוט והטבעה באמבטיה, ולזכותו מחמת הספק מביצוע מעשה סדום בע'.

אישום תשעה-עשר

--- סוף עמוד 132 ---

140. לד.א. מיוחסות באישום זה עבירות של כליאת שווא, תקיפה בנסיבות מחמירות והתעללות בקטין. נטען, כי בחודש מאי 2011 נמסר לד.א. כי בידי שתי הבנות ע' וצ' מידע אודות הפגיעה שפגע י' בל' והן שומרות מידע זה בסוד. ד.א. הורה לכלוא את השתיים בחדר השירותים ללא מזון ושתייה, ואחר-כך הן נכלאו בחדר אחר בו נדרשו לשתות וודקה עם תפוזים על-מנת לגרום להן לדבר. בשלב זה הורה ד.א. לנשות המשפחה להיכנס לחדר, לתקוף את השתיים ולחקור אותן והן ביצעו את הוראתו. בין היתר הן צבטו את ע' באיבר מינה מעל הבגדים. לאחר-מכן ביקש ד.א. מכמה מהנשים לעזור לו להשתלט על ע' והן הכניסו את ראשה לתוך מים בג'קוזי מספר פעמים כדי לחשוף את המידע שברשותה.

בתשובתו הודה ד.א. כי נמסר לו שבידי ע' וצ' יש מידע על מעשיו של י' והן שומרות זאת בסוד. הוא הכחיש את שאר העובדות באישום, אך טען כי ה. השתלטה על האירוע וביצעה פעולות שלא בידיעתו או בהסכמתו כדי לברר את העניין ולגמול על מה שאירע לבתה ל'.

141. ח' העידה כי התעורר חשד שע' וצ' ראו או ידעו ש'י' אנס את ל' ו"ה. ביקשה מד.א. שהיא רוצה לגזור להן את הבתולים והן ראו את זה. היא רוצה עם מקל לעשות להן וד.א. אמר לה לא, אל תעשי שטויות אז היא משכה להן והם [ה.]. דחפו את המקל

ובשלב זה ד.א. ישב בחוץ (502 שורות 3-6). לדבריה, ה. משכה בשערות הערווה של צ' שצרחו מכאבים (501 שורות 21-25). ח' הוסיפה כי השתיים נחקרו בלילה, ע' העלתה דברים וד.א. הורה למלא האמבטיה בטבריה ולהטביע את ראשה (של ע') (502). יש להעיר כי מדבריה של ח' לא ברור אם מדובר במקרה שתואר לעיל באישום 18, והאם היו שני מקרים בהם הטביעו את ראשה של ע'.

ה. העידה כי כשהגיעה לטבריה בזמן הווידויים והחקירות בשלהי מאי 2011, נוכחה בסיטואציה בה ע' וצ' הושקו בוודקה בהוראת ד.א. הדבר היה לאחר צום וכליאה בחדר השירותים, במטרה להוציא מהן מידע. השתיים סיפרו לד.א. פרטים מסוימים על עניינים מיניים, והוא ביקש מה. להסריט את הווידוי שלהן, לרבות הודאה כי נכחו בעת שי' התעלל בל'. מכאן החל שלב של

--- סוף עמוד 133 ---

ענישה. ד.א. אמר לה ולאחרות לטפל בבנות, לצבוט באיבר המין ולהטיל בהן פחד, וכך היא ואחרות צבטו את השתיים באיבר המין (725-728).

הנאשם העיד כי לא הפעיל אלימות כלפי שתי הבנות וכי ה. עשתה זאת בהעדרו וללא ידיעתו לאחר שנודע שהשתיים ידעו דברים (1583).

ע' העידה כי כשהייתה בטבריה יצא ד.א. לטיול עם כ' ונ'. בבית נותרו בני משפחה אחרים ואז י' יצא מהמקלחת עם מגבת בלבד לגופו, ה. משכה לו בביצים וכאשר ע' ניסתה לעזור לו, ה. הטיחה בה כי היא ידעה הכל (על מעשי המין בין הילדים) ומשכה וצבטה בשערות ערוותה שלה ושל צ'. ח' סייעה לה בכך, וה. הביאה שתיה והשקתה אותן בכוח על-מנת שיגלו מה היה. כאשר הדבר נודע לד.א. הוא רב עם ה., דרש שתצא מהבית ואיים בגירושין (1861-1863).

סיכום ומסקנות אישום תשעה-עשר

142. גרסה זו של ע' – בכל הקשור לתגובתו על מעשיה של ה. – לא הוזכרה כלל על-ידי ד.א. בעדותו. מכל מקום, הוכח בעדויות כי שתי הבנות – ע' וצ' – הסתירו מידע, נחקרו על-ידי ד.א. ונענשו בכליאה, וכאשר סיפרו, נענשו במשיכה ובצביטה בשערות הערווה. מהראיות עולה כי השתיים נכלאו בהוראת ד.א., וכי הוא לא הסכים לעונש קיצוני אך אפשר עונש "מתון" של משיכת שערות הערווה.

לאור האמור יש להרשיע את הנאשם ד.א. בכליאה והתעללות בקטין.

אישום עשרים

143. לד.א. מיוחסות באישום זה עבירות של הדחה בחקירה, הטרדת עד ושיבוש מהלכי משפט לפי סעיפים (בהתאמה) [245\(ב\)](#), [249](#), [244 לחוק העונשין](#). נטען כי במשך מספר חודשים לאחר הגשת כתב האישום, שוחח ד.א. בטלפון מספר פעמים עם עדי התביעה ה., ז', י' ומ' וניסה לשכנעם לבל יעידו. הנשים א', ג' וד' מסרו לה., בהוראת הנאשם, טבעות ויהלום על-מנת לסמל נישואין חדשים

--- סוף עמוד 134 ---

ביניהם. כתב האישום מפרט התקשרות טלפונית אחת עם י', מספר התקשרויות עם ה., התקשרות עם מ' והתקשרות עם ז'. **בתשובתו** אישר הנאשם כי שוחח מספר פעמים עם ה. וכן עם ז', י' ומ' אך הכחיש כי ניסה לשכנעם לבל יעידו. לדבריו, י' אף הביע אהבה וגעגוע אליו. באחת השיחות, ה. ביקשה ממנו סליחה ושאלה כיצד תוכל לתקן את שעוללה והנאשם לא השיב. ד.א. הודה כי

התקשר מספר פעמים לה. וביקש שלא תעזוב אותו וכי הוא אינו יכול בלעדיה. כמו כן הודה כי העביר לה. מכתבי אהבה רבים בהם ביקש ממנה סליחה והביע את רצונו כי תחזור אליו, אך היו אלה מכתבי תשובה למכתבים שהיא שלחה אליו לכלא. כמו כן הודה ד.א. כי שוחח טלפונית עם ז'. שאר העובדות המפורטות באישום הוכחו.

144. ז' העידה כי בתקופה הרלוונטית פגשה באקראי בתל אביב את ד' ו' שסיפרו לה כי ד.א. סובל במעצר והמשטרה מתנכלת לה ולבני משפחה נוספים. בשעת ערב נכחה בפגישה נוספת (הפעם מתוכננת), אליה באו עוד בני משפחה. בפגישה נאמר לה כי המשפט בנוי על עדים ואם לא יהיו עדים – לא תהיה בעיה. נתן אמר לה שאפשר "שאני [ז'] אסע לחו"ל" (509 שורה 28) או שאדבר באופן שלא יפיל. אחר כך קיימה פגישה נוספת עם ו' (האישה השישית), במהלכה ד.א. התקשר לטלפון של ו' שמסרה לה את הטלפון וד.א. "אמר לי סליחה, הייתי צריך להתחתן איתך, סליחה, הייתי לא בסדר איתך. אמרתי לו אבל לא הייתי בסדר עם כל הנשים שלך..." (610, שורה 18).

מ' העיד, כי אמו, א', ביקשה ממנו שלא ידבר נגד ד.א. האוהב אותו לעומת האחרים (מדריכים, חוקרים) ששונאים אותו. היא נתנה לו כרטיס טוקמן וד.א. דיבר איתו באותו יום פעמיים ואמר "שהוא אוהב אותי ושהוא – הוא מבקש סליחה על כל מה שהוא עשה לי ושכאילו לשכנע אותי איכשהו שאני אסלח לו... לא דיבר איתי בעיקר על המשפט, דיבר איתי יותר בקודים" (1051 שורות 27-24). לדבריו, אמו ביקשה להסוות את הקול ולשנות את השמות מתוך הנחה שיש האזנה. מ' הוסיף כי ד.א. נתן לו "הרגשה כזאתי מאוד חזקה כאילו שהוא לא רוצה שאני, שאני אדבר עליו וגם לא חשבתי כאילו באותו זמן ממש לדבר עליו" (1052 שורות 2-3).

--- סוף עמוד 135 ---

ה. העידה כי במכתבו מהכלא הביע ד.א. צער ובשיחות טלפון התחנן בפניה שלא תעזבו, הבטיח שיכתוב צוואה ויוריש לה הכל ואף יתגרש מכל הנשים. השיחות היו בקודים מכרטיסי טוקמן (745-746). בני משפחה פגשו בה וניסו לשכנעו שלא תעיד ואף נתנו לה כספים והטבות (749). ה. הציגה מכתבים שקיבלה מד.א. לאחר מעצרו (בעיקר מסתיו 2011). במכתבים הללו (ת/43 א, ב) כתב ד.א. לה. – בין השאר – כי הוא אוהב אותה וכי הוא השליח של נחמן מאומן לעזור לה בישועה נצחית. י' העיד כי קיבל מכתבים ושיחות טלפון מד.א. (באמצעות הנשים והילדים) בהן אמר לו שהוא אוהב אותו וכי מה שעשה זו טעות. י' הבין שד.א. לא רוצה שיעיד נגדו שכן ד.א. כתב "שכאילו מי שמלשיני זה כאילו דין מוסר, מהתורה כזה, זה נקרא דין מוסר" (361 שורה 26).

ד.א. העיד כי לא ביקש מאיש לשנות עדותו וכי לא נזקק לכך, שכן כל הנשים ליוו אותו בהליכי המעצר ותמכו בו. כמו כן הוסיף שכאשר הסתבר כי לה. יש מצוקה כספית, עזר לה גם בעת היותו במעצר (1591).

סיכום ומסקנות אישום עשרים

145. מעדויות אלה עולה כי לאחר הגשת כתב האישום התקשר ד.א. לבני משפחה, שלח לחלקם מכתבים, הרעיף מילות אהבה, אהדה, חרטה על העבר והבטחות לעתיד. ד.א. לא ביקש ישירות להימנע מעדות, אך זרע מילות עידוד והבטחות, וכלפי ה. וי' גם רמזים תאולוגיים מובהקים – לה. כתב שהוא הוא השליח של נחמן מאומן ולי' הזכיר דין "מוסר".

הדחה בחקירה הינה הנעה או ניסיון להנעה של אדם מלמסור הודעה או לחזור ממנה, בין באיום, בין בכוח ובין במתן טובות הנאה. הטרדת עד הינה פנייה לעד בעניין עדות בהליך שיפוטי, ואילו שיבוש מהלכי משפט הינה עשיית מעשה שיש בו כוונה למנוע או

להכשיל הליך שיפוטי באמצעות סיכול הזמנת עד או העלמת ראיות. הוראות חוק אלה נועדו למנוע השפעה על עדים בשלבי החקירה המשטרתית או לאחריה, לרבות לאחר הגשת כתב אישום. הנעת המעשים וביצועם יכולים להיעשות באמצעות איום, לחץ נפשי וגם באמצעות אדם שלישי. ההדחה, ההטרדה או

--- סוף עמוד 136 ---

השיבוש אינם צריכים להיות מכוונים לנושא ספציפי, אלא גם באופן כללי לגבי נושא מנושאי הפרשייה הנדונה (ראה קדמי, **על הדין בפלילים**, חלק שלישי, מהדורת 2006, עמ' 1582).

בעניינו, פנה הנאשם אל ז', מ', י' וה. בדברי חלקות. לה. סייע בפועל (לדבריו), הבטיח הבטחות ואף הזכיר "ישועה נצחית", אשר באופי היחסים ביניהם היא רבת משמעות. לי' הקטין הזכיר "דין מוסר".

פניות, דיבורים ומעשים כאלה עשויים להניא עדים מלהעיד או לשנות עדותם, מטרידים אותם ומשבשים מהלכי משפט. לפיכך יש להרשיע את הנאשם ד.א. בעבירות המיוחסות לו באישום זה.

יעקב צבן, שופט

השופט ר' כרמל:

אני מסכים.

רפי כרמל, שופט

השופטת ר' פרידמן-פלדמן:

אני מסכימה.

רבקה פרידמן-פלדמן, שופטת

סיכום

בכתב האישום עשרים אישומים כנגד נאשם 1, ארבעה מהם (אישומים 2, 3, 4 ו-6) מופנים גם כנגד נאשם 2.

--- סוף עמוד 137 ---

באישום הראשון מצאנו כי התקיימו החלופות אשר בתת [סעיף 375א לחוק העונשין](#). ואנו מרשיעים נאשם 1 בעבירה של החזקה בתנאי עבדות.

באישום השני אנו מזכים הנאשמים מהעבירות המיוחסות להם.

באישום השלישי אנו מרשיעים נאשם 1 בשישה מעשי אינוס לפי [סעיף 345\(ב\)\(5\)](#). לחוק ומרשיעים שני הנאשמים במספר מקרים של מעשים מגונים בנסיבות מחמירות לפי [סעיף 348\(ב\)](#) בנסיבות [סעיף 345\(ב\)\(5\)](#) לחוק.

באישום הרביעי אנו מרשיעים שני הנאשמים בביצוע מעשה מגונה בנסיבות מחמירות לפי [סעיף 348\(ב\)](#) בנסיבות [סעיף 345\(ב\)\(5\)](#) לחוק.

באישום החמישי אנו מרשיעים את נאשם 1 במעשה סדום בנסיבות מחמירות לפי [סעיף 347\(ב\)](#) + [סעיף 345\(4\)\(5\)](#) + [סעיף 345\(א\)](#) (1)(4) לחוק; תקיפה בנסיבות מחמירות לפי [סעיף 382\(א\)\(ג\)](#) + [סעיף 380](#) לחוק.

באישום השישי אנו מרשיעים שני הנאשמים במספר עבירות אינוס; במספר עבירות של מעשי סדום; במספר עבירות של מעשים מגונים בנסיבות מחמירות.

באישומים השביעי-העשירי אנו מרשיעים נאשם 1 בשתי עבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות לפי [סעיף 382\(ג\)](#) + [סעיף 380](#) לחוק; עבירה של חבלה בנסיבות מחמירות לפי [סעיף 335\(א1\)](#) לחוק; עבירה של סחיטה בכח לפי [סעיף 427\(א\)](#) לחוק.

באישום האחד-עשר אנו מרשיעים את נאשם 1 במספר עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות.

באישום השניים-עשר אנו מרשיעים את נאשם 1 במעשים מגונים כלפי קטין במשפחה לפי [סעיף 351\(ג2\)](#) + [סעיף 348\(ב\)](#) + [סעיף 345\(1\)\(א1\)](#) לחוק (מספר עבירות) וכן במספר עבירות של מעשה סדום לפי [סעיף 347\(ב\)](#) + [סעיף 345\(ב5\)](#) + [סעיף 350](#) לחוק.

באישום השלושה-עשר אנו מרשיעים את נאשם 1 בביצוע מספר עבירות של כליאת שווא לפי [סעיף 377](#) לחוק ומספר עבירות של התעללות בקטינים לפי [סעיף 368](#) סיפא לחוק.

באישום הארבעה-עשר אנו מרשיעים את נאשם 1 במספר עבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות ובמספר עבירות של התעללות בקטינים, וכן מעשה סדום בנסיבות מחמירות.

--- סוף עמוד 138 ---

באישום החמישה-עשר אנו מרשיעים את נאשם 1 בעבירות של כליאת שווא; תקיפה בנסיבות מחמירות והתעללות בקטין.

באישום השישה-עשר אנו מרשיעים את נאשם 1 בביצוע שתי עבירות של מעשה סדום בנסיבות מחמירות ובמספר עבירות של תקיפת קטין והתעללות בקטין.

באישום השבעה-עשר אנו מזכים את נאשם 1 מהעבירות המיוחסות לו באישום זה.

באישום השמונה-עשר אנו מרשיעים את נאשם 1 בתקיפה בנסיבות מחמירות ומזכים אותו, מחמת הספק, מביצוע מעשה סדום.

באישום התשעה-עשר אנו מרשיעים את נאשם 1 בעבירות של כליאת שווא והתעללות בקטין.

באישום העשרים אנו מרשיעים את נאשם 1 בעבירות של הדחה בחקירה לפי [סעיף 245\(ב\)](#) לחוק; הטרדת עד לפי [סעיף 249](#) לחוק; שיבוש מהלכי משפט לפי [סעיף 244](#) לחוק.

ניתנה היום, ו' בתשרי התשע"ג, 10 בספטמבר 2013, במעמד הצדדים.

רבקה פרידמן-פלדמן, שופטת

רפי כרמל, שופט

יעקב צבן, שופט

[סג"נ - אב"ד]

יעקב צבן 54678313

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן

--- סוף עמוד 139 ---

תפח (י-ם) 6749-08-11 מדינת מ' נ' ד.א

www.nevo.co.il